

Sakıp Sabancı gitti, müzenin hat sevdası bitti mi?

Kurşunkalem 2008.11.29

Hat sanatının tekrar itibar görmesinde Sakıp Sabancı'nın büyük rolü oldu. 'Altın Harfler Koleksiyonu', pek umursanmayan hat eserlerinin sanat camiasında tanınmasını sağladı. Geçen hafta gerçekleşen Emin Barın koleksiyonu müzayedesinde de gözler Sabancı Müzesi yetkililerini aradı ama...

Portakal Kültür ve Sanat Evi'nin geçen hafta pazar günü yapılan müzayedesinde Emin Barın'ın hat koleksiyonu rekor bir fiyatla satıldı. 400 yıllık hat sanatının yaklaşık 200 eserden oluşan en önemli örnekleri, 2 milyon 200 bin YTL'ye yeni sahiplerinin oldu. Müzayedededen önce "Keşke bu eserleri bir müze ya da bir kurum alsa ve bir hat müzesi açarak sergilese." diye pek çok sanatsever iç geçirdi. Ama istenen olmadı, tek bir kişi almadı ve koleksiyon dağıldı.

Hat sanatının ve eserlerinin Türkiye'de tekrar itibar görmesinde rahmetli Sakıp Sabancı'nın büyük rolü oldu. Sabancı, daha önce pek umursanmayan, sanat eseri yerine konulmayan bu eserlerin itibar kazanmasına ön ayak oldu. 'Sakıp Sabancı Altın Harfler Koleksiyonu' sayesinde değerli işadamları da tüm dünyada itibar kazandı. Birçok kapı bu koleksiyon sayesinde kendisine açıldı. Sabancı da bunun fazlasıyla farkındaydı zaten. Ünlü işadamları, 11 Eylül 2001 tarihinde Zaman'da yayınlanan bir röportajında bunu açıkça itiraf ediyordu.

Ancak Sakıp Sabancı yaşamını yitirdikten sonra Altın Harfler Koleksiyonu'na bir şeyler oldu. Sakıp Sabancı Müzesi yöneticilerine haksızlık yapmak istemem; ama bu eşsiz koleksiyon son yıllarda biraz geri plana atıldı. Tamam! Dünyaca ünlü ressamların eserlerini Türkiye'ye getirmek çok büyük bir iş. Sakıp Sabancı Müzesi açtığı sergilerle sadece Türkiye'nin değil, dünyanın da en prestijli müzesi duruma yükseldi. Bunda başta Güler Sabancı olmak üzere müze yöneticilerinin büyük emeği var. Takdir edilecek bir iş çıkardılar. Türkiye'nin müzecilik anlayışını değiştirdiler. Ne yazık ki bunu yaparken paha biçilmez bir koleksiyonu unuttular, ihmal ettiler. Her bir sergi için 5 milyon YTL'ye yakın masraf yapılırken müzenin daimi koleksiyonunun zenginleşmemesi üzücü değil mi? Neticede süreli sergiler gelip geçici. Müzeler asıl kendi eserleriyle dünya arenasında var olabiliyor. Uzun sözün kısası: Emin Barın'ın hat koleksiyonu en çok Sakıp Sabancı Müzesi'ne yakışırdı. Böylece hem hat sanatının büyük ustaları hem Sabancı'nın ruhu şad olur; hem de sanatseverler bu şaheserleri bir müzede görme imkanına kavuşurdu.

Başka kimse yok mu?

Edebiyat dergileri bin bir güçlkle yayımlanıyor. Dağıtımdan satışa, edebiyat dergilerini hırpalayan pek çok sorun var. Dergi yöneticileri zaman zaman yakınıyor. Çoğu edebiyat dergisinin satışı bin adete ancak ulaşabiliyor. Türkiye'nin nüfusu göz önünde tutulduğunda içler acısı bir rakam bu.

Ayakta kalmaya, direnmeye çalışan edebiyat dergilerinde, geniş çerçeveli, oylumlu dosyalar yer alıyor: Türk şiirinin ya da Türk hikâyesinin dünden bugüne panoraması, Türk romanının aşamaları, bazen daha spesifik konular... Meraklısına ses yöneltmez mi?

Şöyle de sorulabilir: Meraklısı kaç kişi? Sadece beş altı yüz kişi mi? Okullarımızda okuyan, dille ve edebiyatla zorunlu bir bağ kuran öğrenci sayısı?...

Peki ama, dergilerde yayımlanan yazıların yelpazesi? Okuyorsunuz, anlatı sanatı söz konusu edildiğinde, dört beş ad. Aylar geçiyor, yeni yazılarda yine o dört beş ad. Hep onlar. Roman, öykü, anlatı dendi mi, gelişigüzel bir

sıralamayla; Ahmet Hamdi Tanpınar, Oğuz Atay, Yusuf Atılgan, Bilge Karasu, Orhan Pamuk, Hasan Ali Toptaş, İhsan Oktay Anar. Eleştirmenler, akademisyenler, yolun başındaki yazarlar hep onların yazdıklarını çözümlemeye girişiyorlar.

Bir anlamda, sevindirici bir ilgi. Hele, Tanpınar'ın, Oğuz Atay'ın yaşadıkları dönemde pek az önemsendikleri düşünülürse. Toptaş ya da Anar daha talihli yazarlar, eser verirken ilgi devşiriyorlar.

Beş altı yüz kişiden ibaret okur açısından düşünüldüğünde ise okur sanki hep aynı yazıyı okuyor. Şu ya da bu dergide, şu ya da bu zaman diliminde, üç aşağı beş yukarı aynı çözümlemeler, aynı değerlendirmeler. Tanpınar'ın beklenen defterleri beklenmedik şeyler söyleyerek, bu yazıları yazanları biraz şaşırttı. Tanpınar'ın öldükten sonraki saltanatı tehlikeye girebilir. Bilge Karasu, her nedense, liste dışına kayıyor. Galiba Yusuf Atılgan da. Orhan Pamuk'u bir övüyorlar, bir yeriyorlar. Geriye ne kalacak? Türkçe anlatıya emek veren başka kimse yok mu?

Küçük görmeden eleştirmek!

 Murat Belge yeni bir kitap yazdı. Genesis 'Büyük Ulusal Anlatı' ve Türklerin Kökeni. Kitap, daha isminden başlayarak kendi kritik sorunlarını bünyesinde barındırıyor. Çünkü, yazarın baştan sona anlama ve anlatma sorunu var. İlgilendiği konular büyük iddialardan yola çıksa bile, akıl almaz küçümseyişler, önyargılar ve son yargılarla dolu. Yazar ve kitap iki temel problemden kurtulamıyor bizce. Anlamak istememek ve kendince anladığını karmakarışık bir üslupla kaleme almak. Gecekonduhan hareket ederek gecekondu evlerinin ne kadar mimariden ve estetikten uzak olduğunu söylemeye çalışıyor Belge. Oysa, niçin o gecekondu var ve o gecekonduhan insan neden orada, bunu düşünmek istemiyor ya da işine gelmiyor? Ayrıca, Türklük meselesine alaycı yaklaşımı tıpkı eleştirisi gibi alayı hak ediyor. Genesis, Türk edebiyatında onca eksik veya fazla emeği görmezlikten geliyor. Bu kendisini eleştirmek değil baştan küçük görmek. Oysa ana sebebi yakalayabilse belki eleştiri de tam hedefine varmış olmayacak mı? Belge bunu bilmez mi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

2010 Ajansı'nın elle tutulur projeleri!

Kurşunkalem 2008.12.06

İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti Ajansı, geçen hafta medyanın karşısına çıkıp projelerini ilan etti. Pek çok projeden bahsedildi. Ancak büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Elle tutulur ne var dersiniz, hemen söyleyeyim. Toplantı sonunda gazetecilere verilen çantanın içinden çıkan dolmakalem!

"İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti Ajansı'ndan nahoş kokular geliyor" demiştim. Bazı dostlarım, 'Ajansa biraz zaman tanımalısın' dedi. Büyük sözü dinledim; bu yüzden bir aydır uzaktan izliyorum faaliyetlerini. Geçen hafta biliyorsunuz, İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti Ajansı, üç gün üç gece basın, kültür ve iş dünyası ile yabancı temsilcilerin karşısına çıkıp projelerini ilan etti. Pek çok projeden bahsedildi.

Elle tutulur ne var dersiniz, hemen söyleyeyim; toplantı sonunda gazetecilere verilen çantanın içinden çıkan dolmakalem! Ajansa haksızlık etmek istemem, ama elle tutulur tek şey buydu. Haa, bir de çantanın içinden

çıkan proje kataloğu. Katalogda ne var diye baktım ve hayal kırıklığına uğradım. Topkapı Sarayı'nı genişletecek Sur-u Sultani, AKM'nin yenilenmesi, Yenikapı'ya devasa bir arkeolojik park kurulması, İstanbul'un dışına büyük bir müze depo ve araştırma merkezi yaptırılması, Gazhane'nin kentin kültür hayatına katılması gibi heyecan uyandıran projeler. Ancak bu projelerin çoğunu zaten daha önceden Kültür Bakanlığı ya da İstanbul Büyükşehir Belediyesi yapacağını duyurmuştu. Yeni değil yani, sadece yüklenici firması değişmiş!

Yine dağıtılan kitapçıkta öyle projeler var ki evlere şenlik: 'Topkapı Sarayı Müzesi'nde kapalı devre TV sistemi, hırsız alarmı, yangın algılama ve alarm sistemi kurulması', 'İstanbul'un tarihî camilerinin orijinaline uygun Uşak halıları ile donatılması', 'Ahırkapı-Çatladıkapi Hıdrellez şenlikleri' vb... Yani hırsız alarmı mı kurulacak, camilere halı mı alınacak, nasılsa 2010'da para bol, onun bütçesinden karşılanırsın!... Ayrıca yapılmakta olan etkinlikler de sanki yeniymiş gibi katalogda bolca yer almış. İTÜ Bağlama Festivali, İstanbul Şiir Festivali, Uluslararası Koro Festivali, Amber Sanat ve Teknoloji Festivali, GepGenç Festival, Uluslararası İstanbul Kukla Festivali gibi... Anlaşılan Kültür Bakanlığı ile belediyeler, kendilerine destek için başvuran kurumları, 2010'da para bol deyip oraya pas ediyor. Son olarak Kâbe çevresinin yeniden düzenlenmesi projesini de üstlenen Irak asıllı İngiliz mimar Zaha Hadid'in Kartal-Pendik bölgesi kentsel tasarım projesi de katalogda yer alıyor ki pes doğrusu! Yoksa oranın parası da mı 2010 bütçesinden karşılanacak? İyi de 2010'a ayrılan bütçenin tamamı Kartal projesinin kazısına yetmez.

2010 Ajansı ile ilgili 'Bu kadar da olmaz' dediğim bir haber çıktı gazetelerde üç gün önce. Habere göre Kültür Bakanlığı, İstanbul müzelerinin temizlik ve güvenlik işlerini İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti Ajansı'na devretmiş. Nasıl yani? Birisi lütfen açıklasın: 2010 Ajansı'nın müzelerin temizlik ve güvenlik işleri ile ne alakası olabilir? Anlaşılan bize 2010'dan daha çok eklemek çıkacak!

Yaşar Kemal'den Ufuk Uras'a 'çak'

Önceki gün Cumhurbaşkanlığı Kültür ve Sanat Büyük Ödül Töreni için Ankara'da Çankaya Köşkü'ndeydim. Biliyorsunuz bu yıl ödülleri üç kültür adamımız aldı. Turgut Cansever, Yaşar Kemal ve Alaeddin Yavaşca. Çankaya Köşkü'nde Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ve eşi Hayrünnisa Gül'ün ev sahipliği yaptığı törene ilgi büyüktü. 300'e yakın yazar, sanatçı, gazeteci ve politikacının hazır bulunduğu tören görülmeye değerdi. Tören salonuna önce Yaşar Kemal girdi. Ona Cumhurbaşkanı Genel Sekreteri Prof. Dr. Mustafa İsen eşlik etti. Yaşar Kemal salona girer girmez orada bulunan Ufuk Uras ile 'çak' yapması dikkat çekti. Sonra Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ile Alaeddin Yavaşca ve Turgut Cansever'in eşi girdi. Turgut Bey hasta olduğu için törene katılamadı.

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ve eşinin gelmesiyle tören başladı. Gül, ödülün gerekçesini anlatan uzun bir konuşma yaptı. Konuşma metninin aralarında hem mesajlar vardı, hem de kıymetini bilmediğimiz sanat adamlarının gönlünü hoş edecek seçkin cümleler. Buna bir nevi 'devletin sanatçılardan üstü kapalı' özrü diyebiliriz. Ödül töreninden sonra Yaşar Kemal çok önemli bir konuşma yaptı. Tabii önce davetlilere dağıtılan kitapçıkta bir düzeltme yaparak başladı konuşmasına: "Benim yaşı 85 değil, 82. Ben o kadar da yaşlı değilim." Beli ağrıdığı için davetlilerden özür diledi ve bir sandalyeye oturarak yaptı konuşmasını yazar. Ağrılar içerisinde törene katıldığını söyledi: "Gelmeseydim herkes buna bir mana yükleyecekti. Neler yazılacağını biliyorum, onun için de buradayım." Eğitim sisteminden toplumsal barışa, hoşgöründen çok kültürlülüğe vurgu yaptığı uzun konuşmasını "Rahatsız olmasaydım görürdünüz gününüzü." latifesiyle bitirdi Yaşar Kemal. Toplantı sonrasındaki resepsiyonda Ankara gazetecileri fırsat bu fırsat, hem Cumhurbaşkanı'nın hem de Başbakan'ın etrafını sarmıştı. İstanbul'dan törene katılan bir elin parmaklarını geçmeyen kültür-sanat gazetecileri ise bu

manzara karşısında şaşırmadı değil. Tabii biz de yazar ve sanatçılarla derin sohbetler yaptık. Herkes halinden memnundu anlayacağınız...

Füruzan'ın TÜYAP'a yetişmeyen kitabı

 TÜYAP Kitap Fuarı biteli neredeyse bir ay oldu. Ne zamandır sizinle paylaşmak istediğim, ancak nedense bugüne kadar ertelediğim bir konu var. İçime dert oldu. Bari yazayım da kurtulayım: Biliyorsunuz TÜYAP'ın bu yılki teması 68 Hareketi'ydi. "40 Yıl Önce, 40 Yıl Sonra" başlığı ile çeşitli etkinlikler yapıldı. Fuarın onur yazarı yine bir 68'li olan yazar Füruzan idi. Bütün yayıncılar hazırlıklıydı. Yazarı 'onur konuğu' olan Yapı Kredi Yayınları haricinde. YKY, Füruzan'ın 68 kuşağını anlattığı "Kırk Yedi'liler" romanının baskısını yapmayı unutmuştu. Bu yüzden Füruzan hem sevinci hem de üzüntüyü bir arada yaşadı. Fuarda "Kırk Yedi'liler kitabınızı bulamıyoruz." diyen okurlara yazar, buruk bir tebessümle karşılık verdi. YKY, kitabın baskını ancak üçüncü güne yetiştirebildi.

Yahya Kemal'i kim çekmeli?

 Ali Çolak cumartesi günkü köşesinde "Bir Yahya Kemal filmine ne dersiniz?" başlıklı bir yazı kaleme aldı. Evet hemen çekilmelidir Yahya Kemal filmi. Uğur Yücel oynayabilir mesela şairi. Ama böylesi bir film, iki şairi birden taşımali, Ahmet Haşim ile Yahya Kemal paralel, aynı filmin içinde yer almalı. Kesişim ve ayrışmalar böylesi bir filmi çok zenginleştirir. Peki kim mi çekebilir? Benim adayım Semih Kaplanoğlu... Düşünür mü acaba?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cem Yılmaz'a öfkenizin bir nedeni olmalı!

Kurşunkalem 2008.12.13

Bir grup medya, ısrarla A.R.O.G filminin bekleneni karşılamadığından dem vuruyor. Bu negatifliği anlayabilmiş değiliz. Ortada tuhaf bir durum var. Grup gazetelerinin sinema yazarları filmi överken, yazarlarının bu tutumunun nedeni ne acaba? Yoksa eleştirmenlerine güvenmiyorlar mı?

Bir grup medya ısrarla A.R.O.G filminin bekleneni karşılamadığından dem vuruyor. Oysa geçen hafta gösterime giren filmi, aynı grubun sinema yazarları göklere çıkarmıştı. Ancak bayramın ikinci gününden itibaren grubun gazetelerinde A.R.O.G ile ilgili üstü kapalı, ama yoğun bir eleştiri göze çarpıyor. Hem de sinemayla çok alakası olmayan yazar ve editörlerin kaleminden... Bu da yetmiyormuş gibi aynı gazeteler kendi editörlerinin izlediği filmi "....Servisi A.R.O.G'u beğenmedi" şeklinde haberleştirerek 'filme gitmeyin' demek istiyor sanırım. Bir filmi herkes beğenmek zorunda değil, herkes beğenmediği filmi eleştirmekte de hür; ama bunu bir kampanya çevirmek ve A.R.O.G'a karşı bir set kurmak hoş değil...

Bir haftada yaklaşık 1,5 milyon sinemaseverin izlediği A.R.O.G'a karşı bu negatifliği anlamış değiliz. Ortada tuhaf bir durum var. Grup gazetelerinin kültür sanat sayfaları, sinema yazarları filmi överken yazarlarının bu tutumunun nedeni ne acaba? Yoksa Cem Yılmaz'ın sistemi eleştirmesi, özgürlükçü tavrı, darbe karşıtı esprileri, kamusal alanı ti'ye alması, evrim teorisiyle dalga geçmesi mi! Eleştirmenlerinize güvenmiyor musunuz? Yoksa onlar Yılmaz'ın filmindeki ince esprileri anlayamadı mı? Can Dündar'ın Mustafa filmini ilk birkaç gün yere göğe sığdıramayanlar, sonraki günlerde Dündar'a dünyayı dar etmişti. Şimdi aynı linç

kampanyası Cem Yılmaz'a karşı mı yapılmak isteniyor? Bu grubun öfkesinin bir nedeni olmalı! Bunu anlayabiliyorum; asıl anlayamadığım 'gitmeyin' korosunun yeni vokalistinin 'koroda ben de varım' diyen çabaları! 'Basın gösterimine beni çağırmadılar' diyerek film üzerinden Cem Yılmaz'a yüklenmek hiç de etik olmasa gerek. Kimileri illüzyona gelip koroya farklı bir renk katsa da sinema seyircisi gerçeği görüyor neyse ki...

Gülten Akın

Uçan cep telefonu ve yaşayan en büyük Türk şairi

Türkiye'de bir romancının muhayyilesini ateşleyecek inanılmaz olaylar cereyan ediyor. Neredeyse fantastik hikâyelere parmak ısırtacak cinsten hadiseler bunlar. Ancak, ister sıradan bir sokakta isterse kültür sanat çevrelerinde olsun, sadece olup bitmenin kuyusunda kaybolup gidiyorlar. Bayramın hemen öncesinde neredeyse bütün gazetelerin yer verdiği şu habere bir bakalım: Ülkemizin kuzey bölgelerindeki bir cezaevinin bahçesinde sırtlarına koli bantlarıyla cep telefonları yapıştırılmış iki güvercin bulundu. Cumhuriyet savcılığı soruşturma başlattı. Buyrun size birinci sınıf bir malzeme. Her şeyiyle. Tam bununla durumu atlattık diye düşünürken, Milliyet gazetesinin kitap eki, geçen haftalarda kurşunkalemin de müdahil olduğu bir konuyu sonuçlandırırvermiş. Hani Hürriyet'in Kültürazzi yazarı, 'Yaşayan en büyük Türk şairi artık kim olacak?' demişti ya; biz de, önerilerimizi sıralamıştık. Tam elli seçkin Türk koçu, seçimi tamamlamışlar, Gülten Akın'ı seçivermişler. Gülten Akın'ın şiirleri başımız üstüne de, bu seçim, mahalli seçimler öncesi, yapılan adrese dayalı seçmen yazımı tartışmalarının yedeğinde yapılmış gibi sanki.

'Vişne Bahçesi'ne giremedim

Son zamanlarda iyi işlere imza atan İstanbul Şehir Tiyatroları'nı yakından takip ediyorum. Geçtiğimiz pazartesi Anton Çehov'un Vişne Bahçesi'nin galasına davet etmişler sağ olsunlar. Ben de davete icabet etmek için işi gücü bırakıp o kahredici trafikte Kadıköy'e, Haldun Taner Sahnesi'ne ulaşmayı başardım. Galaya ilgi yoğun, yüzlerce tiyatro âşığı (!) salonu doldurmuş. Hepsi de maşallah kasım kasım kurulmuş koltuklarına, ayakta kalan kalabalığın komedilik durumunu izliyor. Sonra, ayakta kalanları yetkililer dışarıya davet etmesin mi? Şaşırdım kaldım. N'pıyorsunuz, tiyatroseverleri dışarı atmayın, falan desem de ikna edemedim. Bana verdikleri cevap garibime gitti: "O zaman bir çözüm önerin!" Bu kez güldüm duruma. Arkadaşlar bir organizasyona ev sahipliği yapınca yer sorununu davetlilerin düşünmesini bekliyorlar herhalde, şaşılacak şey! Madem ağırlayacak yeriniz yok, içeri almayacağınız kişiyi neden davet ediyorsunuz? Bu salonun kaç kişi aldığı belli değil mi, neden bu kadar çok davetiye gönderdiniz? Tabii kargaşada dışarı atılmaktan korktuğum için bu soruları kendi kendime sordum! Ama olayın bir de sevindirici yanı var, biz onunla teselli olalım; demek ki Çehov ustanın eseri hâlâ tazeliğini koruyor ve seyirci topluyor, ne mutlu!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cumhuriyet gazetesinin Bandırma Vapuru itirafı

Kurşunkalem 2008.12.20

"Atatürk, Samsun'a 'taka tuka' bir gemiyle mi yoksa bir vapurla mı çıktı? Vapurda Atatürk'e eşlik eden askerler de var mıydı, yok muydu? Atatürk'ü Padişah Vahdettin mi Anadolu'ya yolladı; yoksa kendisini mi gitti? Bu konuda Cumhuriyet tarihi boyunca sadece tarihçiler değil, halk da ikiye ayrılır. Hatta bu soruların cevabı Türkiye'de büyük bir kutuplaşma nedenidir...

Bir grup, Atatürk'ün İstanbul'dan Samsun'a gittiği geminin kırık dökük olduğunu savunurken, diğer taraf, bunun tam tersini iddia eder durur. İlkokuldan itibaren tarih kitaplarında hep birinci görüşe yakın tezleri okuduk. Son zamanlarda kimi tarihçilerin ortaya koyduğu belgeler, kitapların aksini söylüyordu; ama resmî tarih savunucuları bunu görmezden geldi. Hatta resmî tarihin tersini savunan birçok tarihçi vatan haini ilan edildi. Başta Cumhuriyet Gazetesi olmak üzere bazı yayın organları tarafından linç edilmek istendi.

Gelgelelim, bu hafta kargodan Alev Coşkun'un yeni bir kitabı çıkageldi. Cumhuriyet Kitapları'ndan çıkan ve "Samsun'dan Önce Bilinmeyen 6 Ay" adını taşıyan kitabı okuyunca şaşkırdık doğrusu... Çünkü kitapta yer alan çoğu bilgi, bildiğimiz ve okuduğumuz tarih; ama öyle bilgiler de var ki resmî tarih ile çelişiyor. Hele hele kitabın sonunda yayınlanan birkaç belge, resmî tarihin ve tabii ki Cumhuriyet Gazetesi'nin klasik görüşlerinin tam tersini savunuyor. Mesela Samsun'a çıkışı sırasında Atatürk'e refakat edecek olan ekiple ilgili bir belgeye yer vermiş Alev Coşkun. Harbiye Bakanlığı'na gönderilen 15 Mayıs 1919 tarihli belgede, Atatürk ile birlikte 47 askerin daha adı var. Bunlardan 6'sı üst düzey subay, 16'sı subay ve 25'i de er. Yine gemide 3 binek hayvanı ve bir de otomobil yer alıyor. (Kitapta üç otomobilden söz ediliyor.) Belgeden çıkardığımıza göre Atatürk, İstanbul'dan kaçmamış. İngilizlerden gizli olarak yola çıkmamış; hükümet, bu isimler için İstanbul'u işgal altında tutan İngilizlerden vize almış. Mustafa Kemal'in gidişinden devletin haberi var ve neredeyse bir birlik eşlik ediyor kendisine. Bir de devlet, Mustafa Kemal'e az da olsa (bin Osmanlı akçesi) para vermiş.

Alev Coşkun, öyle sıradan bir isim değil. Cumhuriyet Gazetesi'nin CHP milletvekilliği yapmış, bakan olmuş bir yöneticisi. 2004'e kadar Cumhuriyet'in Yönetim Kurulu Başkanı'ydı. Şimdi de Cumhuriyet Vakfı Başkan Yardımcısı. Dolayısıyla onun yazdıkları Cumhuriyet Gazetesi'nin görüşü sayılır bir nebze... Zaten İlhan Selçuk da kitap için bir önsöz yazmış. Selçuk, burada bildik nakaratlarına devam ediyor, belgeleri görmemişçesine hem de... Anlayamadığım şu: Madem bunları biliyordunuz, neden şimdiye kadar bu belgelerden söz edenleri gazetenizde linç ettiniz? Bu belgeleri yayınladığı için 'Atatürk düşmanı, rejim düşmanı' ilan ettiğiniz tarihçilerden özür dileyecek misiniz? Birkaç da sorum var: Atatürk'ü Samsun'a Padişah Vahdettin'in göndermesi Atatürk'ü küçültür mü? Bu gerçeği telaffuz etmek Atatürk'ün vatani kurtarma çabalarını gölgeler miydi?

Küresel kriz ekonomi servislerine gelen hediyeleri de vurdu!

Ekonomi muhabirlerine oldum olası 'kıl' olurum. Aslında buna gıpta ederim demek daha doğru. Hep onların yerinde olmak istemişimdir. Özellikle de bayram ve yılbaşı arifesinde... Bu önemli günlerde economicilere gelen hediyeleri ne muhaberat servisi alırdı ne de gazetelerin depoları. Ama şimdi öyle mi? Bugünleri daha çok arayacaklar gibi geliyor. Çünkü kriz onları da vurdu!

Ekonominin parlak yıllarında muhaberat servisleri hediye paketleri ile dolarken şimdi ne gelen var, ne de giden. Şirketlerin bütçedeki tasarruf tırpanı önce promosyon ve reklam harcamalarına uğradığı için manzara gazeteciler için pek de iç açıcı sayılmaz. Hediyeler etik sınırlar içinde kaldıkça o günün hoş bir hatırası olarak dostlukları geliştiriyordu. Ancak bugünlerde paketlerin ebadları küçüldü, hem de muhtevaları. Önceki bayramlarda diğer servislere de ikram edilen hediye şeker ve çikolatalar gelmeyince kendi imkânları ile aynı

tabloyu yaşatan servislerden bahsediliyor. ABD'de başlayan, oradan Avrupa'ya sıçrayan ve kısa sürede dünyayı saran ekonomik buhranın Türkiye'de şirketleri nasıl zorladığını görmek açısından önemli bir gösterge hediye paketleri. Şirketler, kesenin ağzını büzdükçe hediyeleşme kültürü darbe üstüne darbe alıyor. Hediyesiz geçen bayram bir anlamda dünya ekonomisinin nereden nereye gerilediğini de ele veriyor. Ama bizim gazetedeki arkadaşlar üzülmesin! Onların yeni yıl çikolataları benden. Aslında hepsine yemek ısmarlardım ama ekonomik kriz beni de vurdu. Aldığım maaşla ancak economicilere çikolata alabilirim.

Cem Yılmaz, en çok Ardiç'a gönül koydu!

Cem Yılmaz gişe rekorları kıran A.R.O.G filmiyle ilgili iddialara sert cevap verdi. Yılmaz'ın cevap verdiği yazarlardan biri de Sabah yazarı Engin Ardiç'tı. Ardiç, "Birkaç yıl sonra karşımıza 'Arif Işık, Adolf Hitler'e Karşı' adında bir filmle de çıkabilir, peşinden 'Arif, Bizans Zindanlarında' falan da gelebilir, gene tartışsınız, bu sanat mı değil mi? Cem de kıs kıs gülüp paraları sayar ve yeni bir Ferrari alıp keyfine bakar." şeklindeki sözlerinin son kısmına Cem Yılmaz, bir hayli bozulmuştu. 15 gün önce Zaman CumaErtesi ekine verdiği röportajda 'En çok okuduğunuz yazar kim?' sorusuna 'Engin Ardiç' diye cevap veren oyuncunun Ardiç'a cevabı da kısa ama öz oldu: "Okuduğum bir yazar, 'bu filmle Ferrari alır' diyor. Ben Ferrari'yi satalı on yıl oldu, kitabı bile çıktı." Anlaşılan Cem Yılmaz, Ardiç'ın kendisini takip etmemesine de biraz içlerim...

Paris'te Üç Maymun'u oynamak!

Bayram tatilini fırsat bilip üç dört günlüğüne Paris'e gittim. Gitmez olaydım! Bütün beyaz Türkler Paris'e gelmiş sanki... Kentin sokakları, meydanları, alışveriş merkezleri, lüks restoranları bizim ünlülerden geçilmiyor. Kimler yoktu ki! Gördüklerimi burada teker teker yazsam magazin basınındaki çoğu arkadaşı işinden ederim. Bunu yapmayacağım; 'görmedim, bilmiyorum ve duymadım' diyeceğim ama sadece birkaç ünlünün ismini vermekle yetineceğim. Bergüzar Korel, Halit Ergenç, Güven Kıraç'ı gördüm mesela... Tesadüf bu ya! Bayramın ikinci günü akşamı Nuri Bilge Ceylan'ın 'Üç Maymun' filminin Paris'te galası vardı. Fransız basını birkaç gün üst üste Ceylan'ı ve filmi öve öve göklere çıkarıyordu. Ceylan ile yapılan röportajları okuduğumda göğsüm kabardı. Buraya kadar gelmişken filmin galasına gitmemek ayıp olurdu ve dostlarımı devreye sokarak davetiye edindim hemen. Yukarıda adlarını zikrettiğim sinemacıların da galaya gelmiş olabileceğini düşündüm. Ama nerede? Ne Korel-Ergenç ikilisi geldi ne de Kıraç! Tamam Bergüzar Korel-Halit Ergenç'in galaya gelmemesini anlayabiliyorum, gözlerden ırak bir tatil geçiriyorlar. Ya Güven Kıraç? Acaba Altın Portakal'ın bu yılki jüri üyelerinden biri olan Güven Kıraç'ın festivalde ödül vermedikleri Üç Maymun'a gelmemesinin nedeni bir mahcubiyetten mi kaynaklanıyordu?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sahne senin, para milletin İstanbul!

İstanbul 2010 Kültür Başkenti ile ilgili birkaç hafta önce yazdığımız yazıyı okuyan bir dostum, "Ajansa haksızlık ediyorsun, elle tutulur bir projeleri yok demişsin. 'Sahne Senin İstanbul' reklam filmine bir bak, belki fikrin değişir" dedi. Evet, "basın toplantısında verdikleri dolmakaleminden başka elle tutulur bir projeleri yok" diye yazmıştım.

Dostumun uyarısı üzerine o günden beri 2010 Ajansı'nın çektiği reklam filmi üzerine çalışıyorum. Bildiğiniz gibi bu reklam filmi, bir aydır televizyonlarda dönüyor. Hem de televizyonların en iyi izlenen, reklam frekansının en pahalı olduğu saatlerde. "Ajans, bu kadar parayı her halde bu krizde televizyonlara vermez, ancak TV kanalları sponsor olmuştur" diye düşündüm ama içime bir kurt düşmedi değil.

Biraz araştırınca gördüm ki durum hiç de görüldüğü gibi değilmiş. Ajans, bu reklam için TV ve gazetelere tabii açık alan reklamları da dahil 10 milyon YTL para harcamış. Bu rakamı duyunca inanmadım! Biraz araştırınca gerçek olduğunu öğrendim. Ajans, kriz döneminde TV'lere biraz katkıda bulunayım diye düşünmüş olamaz. Eeee, o zaman bu reklamlar, Çetin Altan ustanın o ünlü deyişiyle "Türk'e Türk propagandası" yapmaktan öte ne anlam taşıyor? Yaklaşık bir yıldır elle tutulur tek bir proje yapmayan, yayımladığı kitapçıkta kamuoyunu heyecanlandıran bir tek proje bulunmayan ajansın bir yıldır üzerinde çalıştığı iş bu reklam mıydı? 10 milyon YTL'yi reklam için vermek yerine mesela İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı'nın etkinliklerinde yaptığı gibi medya sponsorluklarıyla bu işi çözemez miydi? Bildiğim kadarıyla ajansın başında bulunan Sayın Nuri Çolakoğlu'nun medya ile arası gayet iyidir. Hem kendisi de televizyon kökenli, keşke TV yöneticilerinden medya sponsorluğu bulsaydı. Böylece 10 milyon YTL ajansın kasasında kalır, daha kalıcı projeler için kullanırdı.

Yaklaşık bir dakikalık reklam filminin ne kadara mal olduğunu ve hangi şirket tarafından çekildiğini merak ettiğinizi biliyorum. Bu reklam filmini kim çekti henüz tam olarak bilmiyorum; ama filmin maliyeti yaklaşık 1 milyon YTL. Bir dakikalık reklam filmi için harcanan bu rakam, Türkiye'de önemli gişe yapan, ödüller alan birçok filmin bütçesine yakın; bazılarını da geçiyor. Ajans bu film için bir ihale açtı mı, onun da cevabı yok. Ajansla ilgili bugünlerde söylenegelen birçok iddia var. Eş-dost projeleri kabul ediliyor, diğerlerinininkine sıra bile gelmiyor şeklinde... Bu film de umarım eşe dosta çektirilmemiştir.

Madem Nuri Çolakoğlu'nun adını geçirdik, birkaç sözle bu faslı da kapatalım. Çolakoğlu bildiğiniz gibi ajansın yürütme kurulu başkanı. Ama aynı zamanda, fiilen ajansın sinema yönetmeni. Bu durum hiç de etik bulunmuyor. Çünkü 'artistik komite' yani yönetmenler, kendilerine gelen projeleri danışmanlarıyla birlikte toplanıp değerlendiriyor. Yapılmasını istedikleri projeler, yürütme kurulu tarafından onaylanıyor. Sinemada projeyi kabul eden de en sonunda onay veren de Sayın Çolakoğlu. Bence bir ismin iki yerde bulunması, hem teklif eden hem de onaylayan isim olması hoş bir durum değil. Mesela İskender Pala, geçtiğimiz bir yıl boyunca hem edebiyat komitesinin başındaydı hem de yürütme kurulu üyesiydi. Şık bir davranışta bulundu ve komite başkanlığını bıraktı. Şu anda sadece yürütme kurulu üyesi olarak devam ediyor. Darısı Nuri Çolakoğlu'nun başına...

Ajans'tan bir son dakika haberi daha: Biliyorsunuz genel sekreter yardımcılarında Kemal Koç, bazı yolsuzluk iddiaları nedeniyle görevden alınmıştı. Kemal Bey'in bunun üzerine Başbakan'a gittiği ve "Efendim ben 15 yıldır mülkiye müfettişiyim, eğer benimle ilgili iddialar doğruysa bunun bedeli görevden alınma olmamalı, devlet memuriyetinden men olmalı. Eğer ben bunları yapmamışsam itibarım iade edilmeli." dediği ifade ediliyor. Bunun üzerine Başbakanlık Teftiş Kurulu harekete geçmiş. Bunlar ne kadar doğru bilemem, ama somut bir gerçek var ki o da geçen hafta başında Ankara'dan iki müfettiş konuyu araştırmak için İstanbul'a geldi. Araştırma sonucunda dileriz gerçekler ortaya çıkar ve kimse şaibe altında kalmaz. Fakat anlaşılan o ki biz 2010 Ajansı'nı daha çok yazacağız...

Bu konser, III. Selim'in zarafetine yakışmadı

Sultan III. Selim, şehadetinin 200. yılında Topkapı Sarayı'nda 'Bir Reformcu, Şair ve Müzisyen: Sultan III. Selim Han' başlıklı sergi ile anılıyor. Serginin geçtiğimiz salı akşamı gerçekleştirilen açılış töreninde bu sanatkâr ruhlu Mevlevîmeşrep padişahın zarafetine yakışmayacak bir hadiseye şahit olduk. Nasıl mı? Anlatalım... Serginin açılışında Ruhi Ayangil ve arkadaşları tarafından III. Selim'in bestelerinden oluşan küçük bir konser de verildi. III. Selim, malum, Türk mûsikîsinin hatırı sayılır bestekârlarından. Ruhi Ayangil, konser öncesi bir konuşma yaparak III. Selim'in şahsiyetini kısaca anlattı. Topkapı Sarayı'nın bir edep mektebi olduğunu söyledi. Sadece 20 dakika sürecektir konserin mekâna ve merhum Sultan'ın ruh iklimine yakışır şekilde dinlenmesini rica etti. Sağda solda devam eden sohbetlerin, ikramların yapıldığı köşeden gelen tabak-çanak şakırtılarının dinmemesi üzerine ikazını bir kaç defa yineledi. Nihayet konser başladı. Eserleri icra edildikçe 'Sultan Selim-i Sâlis Han-ı Şehid Hazretleri', yüz yıllar öncesinden ses veriyor gibiydi. Diğer sazlar susup da neyin hazin feryadı yükselmeye başladığında Ruhi Ayangil, neyzen arkadaşının kolundan tutup konseri durdurdu. Zira konuşmalar, tabak sesleri ve ahşap platformda koşturan çocukların ayak tıkırtıları, neyi bastırarak hale gelmişti. Ayangil, bu kez daha sert bir üslupla 'konuşmayı arzu eden dostların dışarıya çıkabileceklerini' hatırlattı. Koro ve sahne önünde toplanan dinleyiciler beş dakikaya yakın müddetle seslerin kesilmesini beklese de kimse pek oralı olmuyordu. Nihayet ney sesi tekrar yükseldi; ama vaktiyle enderun ağalarının gürültü olmaması için işaret diliyle anlaştığı Topkapı Sarayı'ndaki bu olay, asırlar içinde neleri kaybettiğimizin delili olarak hatıralarda yerini aldı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni yılda aldığım en ilginç hediye

Kurşunkalem 2009.01.03

Bayram ertesinde yazdığım 'Kurşunkalem'de ekonomik krizin gazetecilere gelen hediyeleri de etkilediğini dile getirmiştim. O yazıdan sonra pek çok gazeteci dostum aradı ve doğru bir konuya parmak bastığımı söyledi.

Bayram geçip gitti ve ardından yılbaşı geldi. Doğrusunu söylemek gerekirse şirketler yılbaşı hediyelerinin çeşitliliğiyle beni adeta yalancı çıkardı. (Yoksa bunu, şirketler yazımı okuyup süngüyü düşük göstermemek için harekete geçtiler şeklinde mi yorumlamalıydım!) Gazeteci dostlarıma da sordum, bu yıl başında, pahada hafif ama manevi değeri olan nitelikli, emek ürünü ve kaliteli hediyeler gitmiş gazetelere. Şimdi bana gelen her şeyi sayıp dökmek şık olmaz. Ama yukarıda söylediklerimi örnekleyecek birkaç hediye bahsetmem icap edecek.

Peşinen diyebilirim ki onca paketten çıkan en anlamlı hediye, Gübretaş şirketinin zarif bir ahşap kutu içerisinde gönderdiği bir Âşık Veysel CD'siydi. "Toprağa Çalan Türküler" adlı albümde, büyük usta Veysel'in çoğu az bilinen türküleri yer alıyor. Tabiata, toprağa, ağaca, bahara dair türkülerle Veysel, bugün yitirdiğimiz pek çok güzelliği yüceltiyor. Bence şirketler, pahalı hediyeler yerine kendi çalışma alanlarını da ilgilendiren kalıcı ve

özgün ürünlere yönelmeli. Bir gübre şirketinin Anadolu'nun has değerlerinden biri olan Veysel'in 'toprak' kokulu türkülerinden oluşan bir CD yayınlaması oldukça anlamlı...

Diğer paketlerden neler çıktığını merak ediyorsunuz değil mi! Bir hastane, dört branşta ücretsiz muayene paketi göndermiş, sağ olsun. Ne zamandır bir doktora görünsem diyordum, iyi oldu. Bir banka, hediye yerine ismime özel çam ağacı dikeceğini haber verdi. Bu da güzel! Şu dünyada bir dikili ağacımız olsun değil mi! Bir teknoloji şirketinden de ay takvimi geldi, duvarıma astım hemen. Telefon şirketlerimizden biri de kültürel kitaplar serisinden 'Osmanlı Haritaları' kitabını gönderdi. Osmanlı modası mı var merak ettim. Başka bir banka da 'Osmanlı Sultanları' serisinden 'Kanuni Sultan Süleyman' kitabını göndermiş. Bir şirket de doğal bal göndermiş, eksik olmasın. Havalar iyice soğudu. Sabahları birer kaşık yiyorum, içimi ısıtıyor. Ha, bir PR şirketinden portakal reçeli hediye geldi, pek severim. Annem yapardı eskiden, ama şimdi yaşlandı, uğraşamıyor.

Gördüğünüz gibi yılbaşı hediyeleri gayet orijinal. Ya şirketler ekonomik krizi atlattı ya da süngüyü düşürmek istemiyorlar. Her halükârda sevindirici bir durum... Ben bu yılbaşı asıl başka bir şeye sevindim. Önceki yıllarda gökten yağar gibi ajanda gelirdi, aman Ya Rabbi! Öyle kalitesiz, özensiz şeylerdi ki, kağıda, masrafa yazık derdim. Kullanılmazdı da bunlar, atılırdı. Allah'tan vazgeçtiler şimdi. Bu yıl bir iki tane ajanda geldi. Tabii benim favorim, her yıl olduğu gibi Metis Yayınları'nın o küçücük ajandası. Pek mütevazı ama çok kullanışlı... Bir yılbaşı da böyle geçti. Yeni yıl hepimize hayırlar, güzellikler getirsin...

Asaf Halet ile Abdülbaki Gölpınarlı'nın evrakı çöpten çıktı

 Mimari ya da edebi eski eserlere sahip çıkma adına sicilimiz pek parlak sayılmaz. Geçmişimize ait milyonlarca değerli tarihî evrakı okka ile satan bir milletiz. Geçmişî bir kalemde silmek, tarihî eserleri yok etmek sanki genlerimize işlemiş. 100 yıl önceki durumla bugün arasında tarihî mirasa sahip çıkma anlayışında olumlu bir gelişme yok, umarım 100 yıl sonra da aynı durumdan yakınmaz torunlarımız. Düne ait ne varsa yok etmeyi çok iyi beceriyoruz. Arşivler, özel kitaplıklar, kültür ve sanat adamlarının evrak-ı metrukeleri de bundan nasibini alıyor. 2008'in son saatlerinde bir süre TRT 2'deki kültür sanat programına takıldım. Babil Sahaf'ın sahibi Lütfi Bayer'in anlattıklarını duyunca irkildim. Duyduklarıma inanamadım! Geçen günlerde iki değerli kültür adamımızın çöpten çıkan evrak-ı metrukelerinden bahsediyordu. Asaf Halet Çelebi ve Abdülbaki Gölpınarlı'ya aitti bu evrak. Neler yoktu ki çöpten çıkanlar arasında! Abdülbaki Gölpınarlı'ya ait diploma, fotoğraflar, mektuplar; Asaf Halet Çelebi'nin günlükleri, fotoğrafları, çalıştığı kurumun verdiği kimlik kartları vs... Hepsî bir şans eseri kurtulmuş, bu belgelerin değerini bilen bir sahafın eline geçmişti. Ya doğrudan çöp olan, yakılan ve yok olan tarihe ne demeli? Bunları hangi kurum ya da kişi neden çöpe atmıştı acaba?

Sadrizam Talat Paşa, bunak mıydı?

Hürriyet gazetesi, 1 Ocak 2009 tarihli nüshasında hoş bir 'Yeni Yıl' eki verdi. Birçok ünlü en yakın arkadaşını bir paragrafta anlatıyordu. Bu çalışmayı saklamaya değer buldum ve arşivime kaldırdım. Ama iki isme dikkatinizi çekmek istiyorum. İlber Ortaylı ve Murat Bardakçı'ya. Ortaylı ve Bardakçı, sıkı dosttur, aralarından su sızmaz. Birbirlerine takılırlar, espri yaparlar sonra ikisi de kahkaha ile güler. Ancak İlber Hoca, ekte Murat Bardakçı'yı anlattığı yazısında öyle bir söz sarf ediyor ki buna Bardakçı değil, belki ama Talat Paşa'nın yakınları epey bozulacak: "Murat mütecavizdir ama bilgili heriftir. Bana çok geziyorsun, otur kitap yaz diyor. Ben de aynısını ona, kendisine söylüyorum. Bir de tutturmuş Talat Paşa kitabı yazacağım diye. Ben taraftar değilim, o bunak adamın yazdığı not defterinden bir şey çıkmaz."

'Tarihi sevdiren adam olarak' anılan Ortaylı'nın Talat Paşa'ya 'bunak' demesi üzdü bizi doğrusu. Neticede Talat Paşa, bu ülkenin önemli devlet adamlarından biri. Allah bilir, ama şehit mertebesine ulaştığını kabul edenler çoğunlukta. Başka bir nokta da şu: Ortaylı'nın, "O bunak adamın notlarından bir şey çıkmaz" dediği defteri Murat Bardakçı, kitap haline getirdi. (Kitap, hafta başında Talat Paşa'nın Evrak-ı Metrukesi adıyla Everest Yayınları'ndan çıktı.) Daha önce Hürriyet gazetesinde yayınlanan belgeler, Ermenilerin 'soykırım' dahil çoğu iddiasını çürütmüştü. Talat Paşa, notlarında tehcir öncesindeki Ermeni nüfusu ile tehcir sırasında kaç Ermeni'nin nereden nereye gönderildiği konularında ilk elden bilgi veriyordu. Bence bu 'bunak' tabiri, 'birlik ve beraberliğe en çok muhtaç olduğumuz şu günlerde' pek hoş olmadı.

2010'dan açıklama var, ama sorulara cevap yok

Geçen haftaki "Sahne senin para milletin İstanbul" yazıma İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti Ajansı'ndan uzunca bir açıklama geldi. Yürütme Kurulu Başkanı Nuri M. Çolakoğlu ve Genel Sekreteri Sayın Eyüp Özgüç imzalı açıklamada, ajansın 'iyi niyetli' yaklaşımı üzerinde duruluyor. Televizyon ve gazetelere verilen reklam bedelinin yaklaşık 10 milyon YTL olduğunu yazmıştım, açıklamada ise bunun 6,5 milyon YTL olduğu yazıyor (Bu rakama yaklaşık 1 milyonluk reklam filmi çekim bedeli dahil değil). Ancak diğer sorularımın hiçbirine neredeyse tek kelime cevap verilmiyor. Mesela yaklaşık 1 milyon YTL'lik reklam filminin kim tarafından çekildiği sorusu es geçilmiş. Açıklamada "Ajans bünyesindeki kurullarda toplumun her kesiminden temsilciler bulunuyor, gerekli tüm denetim çalışmaları hassasiyetle yapılıyor. Çalışmalar belli aralıklarla şeffaf biçimde kamuoyuyla paylaşılıyor." deniliyor ama reklam filmini kimin çektiği ve ihale duyurusu ajansın sitesinde yok nedense. Yine Çolakoğlu'nun hem sinema bölümünün yönetmenliğini yapmasını hem de yürütme kurulu başkanlığı görevini sürdürmesini eleştirmiş, ikisinden birisini bırakması gerektiğini yazmıştım; ancak bu konuda da tek satır yok. Hatta beni doğrulayan bir cümle var: "Diğer tüm artistik projelerimizde olduğu gibi, sinema alanında gerçekleştireceğimiz projeler öncelikle artistik komitemizin, akabinde de yürütme kurumumuzun süzgecinden geçmekte ve yürütme kurumumuz tarafından onaylanan projeler hayata geçirilmektedir." Ben de zaten buna itiraz etmiştim, hem teklif eden hem de kabul eden aynı kişi ya da makam olmamalı demiştim. Ama derdimi anlatamamışım sanırım. Yeni yılda 2010'un projelerini, bu projelerle ilgili perde arkası bilgileri, endişe ve tekliflerimi de yazarak kamuoyuyla paylaşmaya devam edeceğim. Açıklamada belirtildiği gibi kamuoyu "kentin tüm geleceğine damgasını vuracak büyük projeler" bekliyor, eğer bunlar yapılırsa "sonuçta yalnızca İstanbullular değil, tüm Türkiye kazanacaktır."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Halil İnalçık'ın yeni kitabı çok tartışılır, çok!

Kurşunkalem 2009.01.10

Yaşayan en önemli Osmanlı tarihçisi Prof. Dr. Halil İnalçık için 'tarihçilerin şeyhi', 'tarihçilerin piri' ve 'tarihçilerin kutbu' gibi birçok sıfat kullanılır. Halil İnalçık bu sıfatları, hatta daha fazlasını hak eden bir isimdir. 93 yaşındaki İnalçık'ın bütün dünyada çok saygın bir yeri var.

Yüzlerce makalesi, onlarca kitabı bulunan İnalçık Hoca, Osmanlı tarihi ile ilgili dünyadaki tek otorite konumundadır. İnalçık'ın 'kara' dediği bir şeye 'ak' diyen tarihçi şimdiye kadar pek çıkmadı.

Tarihî konularda böyledir ama alanı dışına çıktığında Hoca'ya itirazlar da yükselmedi değil. Mesela "Şair ve Patron" adlı kitabındaki divan şairlerinin para karşılığı şiir yazdıkları yönündeki iddiasına, Prof. Dr. İskender Pala'nın başını çektiği bu sahanın yetkin isimleri tepki göstermişti. İskender Pala, "Eğer bir şair, şiirden para kazanmak isteseydi, divan edebiyatının en güzel eserleri olan gazelleri para ile satardı." şeklinde karşılık vermişti. Yine aklımda kaldığı kadarıyla Prof. Atilla Şentürk de İnalçık'ın tarihçi olması hasebiyle edebiyat konularına biraz uzak kaldığını ve yanlış genellemeler yaptığını söylemişti.

Bunları niye söylüyorum. Ortalık yine karışacak! Çünkü Halil İnalçık, divan edebiyatıyla ilgili yeni bir kitap kaleme aldı. Şu anda İş Bankası Yayınları'nda mizanpajı yapılan kitap, divan edebiyatının en çetrefilli konusu olan "işret âlemleri"ni anlatıyor. İnalçık, şairlerin şiirlerinde kullandığı birtakım kelimelerden yola çıkarak, onların ne anlama geldiğini açıklamaya çalışıyor. Henüz kitabı okuyamadığım için 'doğru ya da yanlış' diyemem; okumasam da İnalçık'ın söylediği sözlere 'yanlış' demem, zaten haddim değil, beni aşar!

Ancak divan edebiyatı otoriteleri bu işe ne der, bilemem... Daha önce yaşanan olayların tekrar yaşanma ihtimali çok büyük. Edebiyatçıların bu cevaplarına İnalçık şimdiden hazır olsun derim. Önceki tartışmada İskender Pala'ya biraz alınganlık gösteren, hatta İskender Bey için bir beyit de yazan İnalçık, yine hayal kırıklığı yaşayabilir hatta biraz da üzülebilir... Benden söylemesi!

Sotheby's İstanbul'da şube açacak

Türk sanatının ve sanatçılarının uluslararası alanda giderek daha yakından izlenmesinden olsa gerek İngiltere'nin ünlü müzayede evi Sotheby's önümüzdeki günlerde İstanbul'da bir şube açacak. 1990'lı yıllarda böyle bir karar alan müzayede evi bu kararından vazgeçmişti. Dünyanın en büyük müzayede şirketlerinden Christie's de İstanbul'da bir şube açar mı bilinmez; ama uluslararası müzayede evlerinin İstanbul'u mekân tutmaları sanat piyasasında epey bir hareketlenmeyi beraberinde getirecektir. Bu gelişmeler, 'kriz sanat piyasasına da uğrar mı?' korkusunu belki biraz hafifletir! Ancak biliyorsunuz hem Sotheby's'in hem de Christie's'in imajı Türkiye'de pek parlak değil. Nedeni ise bu topraklardan çalınan pek çok eserin iki müzayede kuruluşunun kataloğunda çıkıyor olması. Gerçi bazılarında devlet müzayedededen hemen önce müdahale edip satışı durduruyor ama ya bilemediklerimiz. İşte bu yüzden sevinelim mi üzülelim mi diye düşünüyorum ve henüz bir karar veremedim.

Bu TRT de çok olmaya başladı; şimdi de müzik kanalı kuruyor!

Sonda söyleyeceğimi hemen baştan söyleyeyim: Çocuk kanalı, Kürtçe kanal, Alevi açılımı derken TRT'nin son bombasını sizlerle paylaşıyorum. Evet, TRT yeni bir müzik kanalı için düğmeye bastı. Bizzat TRT Genel Müdürü İbrahim Şahin'den duydum. TRT Çocuk ve Kürtçe kanaldan bir hayli memnun olan Şahin, İstanbul Televizyonu'na bir müzik kanalı için çalışmalara başlaması talimatını verdi. Nerede ve ne zaman mı? Anlatayım...

Geçtiğimiz çarşamba akşamı iki davetiyem vardı. Biri Feshane Kültür Merkezi'ndeki "Muharrem İftarı"na diğeri ise TRT'nin Tepebaşı S t dyoları'nda düzenlediği Makam-ı Hüseyin gecesine... Tabii ben Makam-ı Hüseyin konserini tercih ettim. İyi ki de gitmişim! Kürtçe yayın yapan kanal a ılımindan sonraki en önemli hamlesi olan Alevi vatandaşlarımız için hazırlanan özel yayınları canlı canlı izleme imkanı buldum. TRT Genel Müdürü İbrahim şahin, yardımcısı Zeynel Koç ve o akşamki programın ev sahibi İstanbul Televizyon Müdürü Ömer Erdem her konukla yakından ilgilendiler. Benim gördüğüm, hissettiğim kadarıyla bu açılımda gayet samimiydiler. İki fikir zihnimde gezinip durdu gece boyunca. Programın içeriğinin her anına yerleştirilmiş ehl-i beyt sevgisini bürüyen hüzün ve bu hüznü sahiplenme hatta dönüştürme ne kadar da önemli bizim için. Celal Hoca'nın ruhunun derinliklerinden sesine yansıttığı engin duyuş herkes kadar beni de duygulandırdı. Erdal Erzincanlı'nın saza yön veren parmakları da  yle. Fermani Altun, Ahmet şişman, Ali Kenanoğlu, Doğan Bernek, Süleyman Cem, Esin  elebi, her gruptan insan, aslında birbirimize ne kadar da yakın olduğumuzu idrak ettik. Saza vuran el peygamber ümmetinin yüreğine dokundu. Ey Hasan, Ey Hüseyin, Ya Ali! diye genişledi tüm yürekler.

Vali'nin galasında yaşadığımız işkence

Her hafta en az iki filmin galası yapılıyor muhtelif mek nlerde... Siyaset, sanat ve sinema dünyasının yanında basın da çağrılıyor bu etkinliklere. Çoğu sinemayla ilgilenen gazeteciler olsa da işin magazin tarafı için gelenler de oluyor. Kısa röportajlar, fotoğraf çekmeler vs... Zaman zaman tatsızlıklar yaşansa da bu tür etkinliklerde 'su akar yolunu bulur' misali her şey sonunda rayına oturuyor. Ancak oturmayan galalar da oluyor elbette.  arşamba akşam "Vali" filminin galası için Lütfi Kırdar Kongre ve Sergi Sarayı'na giden basın mensupları, kendilerine uygun görülen muameleden illallah dedi. Filmin PR'ını yapan görevlilerin sert çıkışlarına ve gereksiz bağırmalarına kimse anlam veremedi. İsmi lazım değil bir hanım, gazetecilere adeta acemi er muamelesi yaparak oradan oraya sevk etmeye çalıştı. Bunlar olurken bazı gazetecilerin salonu terk ettiği görüldü. Kendilerine yapılan muameleden hoşnut olmayan gazetecileri içeride de sıkıntılı bir süreç bekliyordu.  nce ellerindeki k      fotoğraf makineleri bile alındı. Bir türlü oturacak yer gösterilmedi, oturanlar yerlerinden kaldırıldı, salonun en ücra köşelerine gönderildi. Bir film, gazetecilere ancak bu kadar zehir edilebilirdi.

kursunkalem@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hakan Erdem de yanlış yapar mı demeyin!

Kursunkalem 2009.01.17

Tarih i Doç. Dr. Hakan Erdem, Tarih-Lenk kitabıyla ortalığı kasıp kavurdu. Anlı şanlı tarih ilerimizin yanlışlarını bir bir ortaya döktü. Gazete ve televizyonlar kendisiyle röportajlar yaptı. Zaman da kitabı iyi gördü. Erdem ile tam sayfa bir röportaj yayınladı.

Hakan Erdem'i en son 4 Ocak 2008 Pazar akşamı Fatih Altaylı ve Murat Bardakçı'yla birlikte Teke Tek'te izledim. Tarihçilerin kitaplarındaki hataları güzel bir çalışma ve incelemeyle Tarih-Lenk'te ortaya çıkaran Erdem, televizyon programındaki röportajında bu kez tarihî hatalara imza attı. Ben de tabii ki şaşırdım kaldım. Tarihçiler de neticede insan, onlar da hata yapabilir. Hele hele canlı yayında insanların hata yapma ihtimali daha yüksek. Ben de bunları Erdem'in canlı yayında olmasına bağladım. Ama yine de dikkatimi çeken birkaç yanlışı sizlerle paylaşmak istiyorum. Erdem'in kara listesi var mı bilmiyorum; ama doğrusunu isterseniz, böyle bir listesi varsa girmek istemem. Korkumdan değil, insan bu, bazı hatalar yapıyor ister istemez.

Osmanlı tarihi uzmanı olan, ancak daha çok 19. yüzyıl üzerine çalışan Hakan Erdem, Nizam-ı Cedid askerinin sayısını 50 bin olarak vererek tarihî bir yanlış yaptı. Meğer III. Selim neymiş de bizim haberimiz yokmuş. Kısa sürede bu kadar büyük bir ordu kurmuş.

Nizam-ı Cedid'in İstanbul'da 6 ortası vardır. Bir orta bin 602 kişi olduğuna göre İstanbul'da yaklaşık 9 bin 600 asker vardır. 1802'de, saraya bağlı ayanlar tarafından Nizam-ı Cedid ortalarının kurulmaya başlanmasıyla Anadolu'da asker yetiştirilmeye başlandı. Çoğu yerde de tam orta yoktu. Askerleri yarım ortadan oluşuyordu. Bu yüzden Anadolu'da da yaklaşık 8-9 bin Nizam-ı Cedid askeri bulabilirsiniz. Dolayısıyla III. Selim'in yetiştirttiği talimli asker, yani Nizam-ı Cedid askeri taş çatlasa, 20 bini bile bulmaz. Bu kadar teferuat yeter herhalde.

Üstadımız, İznik'te ilk medreseyi 1337'de kurdurdu. Ortaokul kitaplarında bile bu medresenin 1331'de kurulduğu anlatılır.

Ancak en büyük yanlışı Osmanlı Devleti'nin Kayı boyundan gelmediği, 16. yüzyıldan önce Osmanlı kaynaklarında hanedanın Kayı boyundan gelmesiyle ilgili bir bilginin bulunmadığı bilgisiydi. II. Murad döneminde, yani 15. yüzyılda yazılmış Yazıcızâde Ali'nin Selçuknamesi'ne baksaydı Kayı boyuna mensubiyetin iddia ettiği tarihten bir asır önce zikredildiğini görürdü. Ayrıca kuruluş dönemi üzerine en önemli çalışmaları yapan Prof. Dr. Halil İnalcık, çevredeki aşiretlerin dağılımından hareketle Osmanlı hanedanının Kayı olduğunu açıkça gösterir.

Hakan Erdem'in gözü tarihçilerin üzerinde. Bundan sonra popüler tarihçiler daha titiz olacaktır kuşkusuz. Tabii aynı titizliği Erdem'den de bekleriz. Fakat artık tarihçilerin gözü de Hakan Erdem'in üzerinde olacak. Tabii, her iki durum da benim için sevindirici. Bize buradan daha çok ekmek çıkar!

Frankfurt Kitap Fuarı'ndan kitapları kim çaldı?

Türkiye'nin onur konuğu olduğu Frankfurt Kitap Fuarı biteli epey oldu; ama burada yaşananlar hâlâ edebiyat dünyasında konuşuluyor. Konuşulmaması garip olurdu. Yazarlarımız, şairlerimiz dedikoduyu sever! Benim de hoşuma gitmiyor değil böyle konular. Ama neler konuşulduğunu sizinle paylaşmamam konusunda ısrarla uyarıyorum. Böyle giderse dostlarımin sayısı epey azalacağı benziyor. Ama ben yine son duyduğum bir mevzuyu sizinle paylaşmak istedim. Fuar komitesi, her yıl konuk ülkeye çeşitli jestler hazırlıyor. Bu jestlerden biri, konuk ülke ile alakalı dünyada ne kadar kitap çıkmışsa fuarda sergilenmesi. Fuar sonunda da kitaplar onur konuğu ülkeye hediye ediliyor. Bu yıl da dünyada Türkiye ile ilgili yayımlanmış kitaplar 'Books of Turkey' adıyla sergilendi. Ancak bu yıl fuar komitesinin başına, daha önce yaşamadıkları bir olay gelmiş. Türkiye ile ilgili dünyadaki yayınların yer aldığı bin 200 kitabın yarıya yakını çalınmış. Ne zaman ve nasıl çalındığı, kimin çaldığı bilinmiyor. Komite, fevkalade üzölmüş... Kalan kitaplar bu ay sonuna kadar Türkiye'ye gelecek. Bizim

yazarlarımızın en çok merak ettiği şey ise bu kitapların nerede sergileneceği. Bu konuda son kararı Kültür Bakanlığı verecek.

Kahraman'ın edebiyat tarihine tanıklığı

 Varlık dergisinin son sayısında Hasan Bülent Kahraman'ın "Anlar/Zamanlar"ını okurken şaşırıp kaldım. Kahraman, Frankfurt Kitap Fuarı anılarından söz ederken, otelde yaşadığı bir olayı anlatıyor. Lobide oturan İspanyol bir kadın var ve Kahraman ona ilgi göstermiyor. Biraz sonra Kahraman'ın masasına bir Türk şairle yayıncı geliyor. Gerisini ondan dinleyelim: "Göz ucuyla baktım, gayrimüslim bir hikayecimiz hiç uzatmadı pazarlığı ve kendisi önde kadın arkada yürüdüler. Ne diyeyim, gecenin sonunda edebiyatın yaşantı tarihine tanıklık mı?" Hem Kahraman'ın yaptığı hem de böyle bir metnin bir edebiyat dergisinde yayınlanması garip geldi bana. Sözünü ettiği hikayecinin adını vermemiş gerçi Kahraman... Ama Frankfurt'a giden yazar listesinde kaç hikayeci var ve bunların kaç gayrimüslim olabilir ki? Bir kere 'gayrimüslim' ifadesi düpedüz ayrımcılık! Yine bir edebiyatçının diğer bir edebiyatçıyı ifşası hiç şık değil. Ve bütün bunların bir edebiyat dergisinde ne işi var?

İlber Ortaylı bana neden kızdı?

 Prof. Dr. İlber Ortaylı, Milliyet'teki köşesinden cevap verdi bana. Buna 'cevap' denir mi bilmiyorum. "Orada bir grubun benimle arası pek iyi değil" demiş. Sonra da beni terbiyeye davet etmiş. Hatta 'galiz' olmakla suçlamış. Müsaadenizle birkaç söz söylemek isterim bu konuda: Birincisi, bu köşede yazılanlar haber değil; içinde ironi ve mizah barındıran yazılardır. Hoca 'Zaman muhabiri' diyor ama bilirsiniz, bu tür köşeler dünyada ve ülkemizde pek çok gazetede var. Bunları muhabirler değil, yazarlar kaleme alır. Ayrıca, Sayın Ortaylı belki şaşıracak ama Zaman'da kendisini sevmeyen tek bir kişiye rastlayamadım henüz. İlber Hoca, "Aleyhimde haber yapıyorlar 2,5 yıldır" diyor. Bundan Topkapı Sarayı ile ilgili haberleri kastediyorsa, hemen belirtiyim; saray ile ilgili hoş haberlerimiz de var, Hoca'nın hoşlanmadığı haberlerimiz de... Ama İlber Ortaylı'nın aleyhinde tek bir haber yok. Hoca bizi başka gazetelerle karıştırıyor olmasın!

Vurun Kemal Öztürk'e!

Geçtiğimiz hafta Akif Beki'nin yerine Başbakanlık Basın Danışmanı olan Kemal Öztürk, medyanın odağında. Eline kalem geçiren vuruyor ona. Kitap yazmış vaktiyle... Müstear bir isimle. Bazı görüşler ileri sürmüş 28 Şubat sürecinde. Kendisi de yanlışlığını kabul ediyor bugün. Pişmanlığından değil, esastan yanlış bulduğundan olacak yaklaşımını... Üstelik değişmeye de vurgu yapıyor açıklamalarında. Kastettiği, daha çok gelişme olsa gerek. Fakat Kemal Öztürk yalnız ya, arkasında kültürel bir iktidar yok ya... O zaman vuran vurana. 12 Eylül döneminde çeşitli dergilerde imzasız ya da müstearla yazılar yazdığını itiraf edenler alkışlanırken hem de. Hadi bu tür yazı yazarları geçtik diyelim; geçmişte 'anarşist'lik yapanlara halk kahramanı muamelesi yapılmasına ne demeli? İnsan, gençlikte yaptığı hataları da sevapları yanında taşır. Aynı hatalardan ders alıp, bugün yapmamak önemli. İşte size bir örnek. Türk edebiyatının önemli yazarlarından Ahmet Ümit her kesimin sevdiği bir yazar bugün. Geçtiğimiz ay bir roman yazdı. Kendisiyle yapılan söyleşilerde, Moskova'daki günlerine atıf yapıyordu. Dün orada diye linç mi edecektik Ahmet Ümit'i... Kültürün, fikrin ve sanatın ırmağında yıkanmış insanlarımızı böylesi tasnif niye? Nedir bu kavga kültürü. Kalem ve yazıyı, insanı yok ederek kullanmak bizim kültürümüzde var mı? Kemal Öztürk'ün çizgisi bir gün kültürel iktidara ulaştığında başkalarına da öyle mi davranacak arkadan gelenler. Türkiye'nin asıl meselesi bu...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hrant Dink heykeline ne oldu?

Kurşunkalem 2009.01.24

Hrant Dink'in öldürülmesinin üzerinden iki yıl geçti. Şişli Belediyesi, bu yıl Dink'in vurulduğu yer olan Halaskargazi Caddesi'ndeki Agos Gazetesi'nin önüne bir heykel yaptırmak istiyordu.

Bu istek ünlü heykeltıraş Mehmet Aksoy'a iletili. Sonra Şişli Belediyesi'nden bir yetkili ile Aksoy, bir araya gelip proje ve maliyeti üzerinde anlaşmaya vardılar. Hatta konu basına da yansıdı. Mehmet Aksoy, Hrant Dink'in öldürülmeden kısa süre önce Agos'ta yazdığı "Ruh Halimin Güvercin Tedirginliği" yazısında yer alan "Bu ülkede güvercinleri vurmazlar" cümlesinden esinlenerek bir güvercin heykeli tasarlamış.

Ancak iddiaya göre daha sonra Şişli Belediyesi farklı bir girişimde bulunmuş. Mehmet Aksoy'un istediği fiyatı çok bulan belediye, ondan habersiz başka bir heykel sanatçısıyla görüşmüş. Projeden bahsetmiş ve bu heykeltıraştan bütçe istemiş. Aldığı rakam, Aksoy'un bütçesinin üçte birine denk gelince de işi o genç heykeltıraşa vermiş.

Sarıgül'ün bu girişiminden haberi olmayan Aksoy, 19 Ocak 2009'a heykeli yetiştirmek için hummalı bir çalışma içerisine girmiş. Gazetelere konuyla ilgili açıklamalar yapmış, projesini anlatmış: "Hrant Dink'in vurulduğu kaldırıma 120x120 cm ölçülerinde bir heykel yapacağım. Heykel kaldırımında açılacak 30-40 cm derinliğinde bir çukura yerleştirilecek ve üzeri camla kapatılarak yoldan geçenler tarafından görülecek. Buradan geçen herkesin vicdanı sızlayacak." Aksoy, bunları düşünüp söylerken bir gün atölyesinin kapısı çalınır ve içeriye eski bir öğrencisi girer. Hocasına, Sarıgül ile görüştüğünü, kendisine bir Hrant Dink heykeli sipariş edildiğini anlatmaya başlar. Ancak bu sevinci kısa sürer. Hocası Mehmet Aksoy, sinirli bir şekilde, "O heykeli yapmayacaksın!" der ve nedenini anlatır. Ne diyeceğini bilemeyen genç heykeltıraş atölyeden ayrılır. Bir gün sonra da belediyeye telefon açarak projeyi yapamayacağını söyler.

19 Ocak günü, Dink'i anma etkinlikleri kapsamında güvercin heykelinin onun vurulduğu yere konulmasını bekledim. Ama nafile... Dink'in ölümünün üzerinden iki yıl geçmesine rağmen cinayetin ardındaki eller ortaya çıkarılamadığı gibi, Hrant'ı ve o menfur cinayeti unutturmayacak olan heykel de dikilemedi. Benim duyduklarımın haricinde önceki gün bir gelişme oldu. Heykelin dikilememe gerekçesiyle ilgili Radikal gazetesinde bir haber vardı. Bir belediye yetkilisi, "Cam üzerinden geçecek insanların kayıp düşmemesi için kaymayan cam bakıyoruz." diyordu. İnanıp inanmamak size kalmış. Dünyada kaymayan cam yok mu, bulmak bu kadar zor mu bilemiyorum. Ama iki yıldır "Dink cinayetinde bir arpa boyu yol almadık." deniliyor. Ben de "Heykel işinde de bir yıldır aynı yerdeyiz anlaşılan." diyorum.

Şimdi sırası mı bilmiyorum; ama Mehmet Aksoy'un başı heykelleriyle sürekli dertte. Geçmişte Ankara'ya yaptığı bir heykel yüzünden epey gündeme gelmişti Aksoy. Daha sonra İş Bankası ikiz kulelerinin önüne dikilmek için hayli büyük bir heykel yaptı. İş Bankası'nın bu heykeli dikeceği yerin Karayolları'na ait olduğu ortaya çıktı. Heykel'in Levent'e dikilmesine de 'trafikte sürücülerin dikkatini dağıtacağı' gerekçesiyle izin verilmedi. Devasa heykel uzun süre bekledi. Geçtiğimiz yıl Beylikdüzü TÜYAP'ın önüne dikildi sonunda. Ama orada da eğreti duruyor nedense...

Tomris Giritlioğlu, Zeki Demirkubuz'u fişledi!

Tomris Giritlioğlu'nun yönettiği, Murat Yıldırım, Beren Saat, Okan Yalabık, Belçim Bilgin Erdoğan'ın başrollerini paylaştığı 'Güz Sancısı'nın galasındaydım. Film ile ilgili eleştiri yapmak haddim değil. Beğendiniz mi beğenmediniz mi diye soracak olursanız sadece şahsi kanaatimi söyleyebilirim: Beğenmedim. Çünkü bir filmi beğenmedim demek beğendim demekten daha kolay, hem de bugünlerde daha popüler! Ama izlenmesi gereken bir film. Filmden alacağınız birçok mesaj var. Bunların başında da bu ülkede nerede kötülük varsa arkasında derin devletin olduğu geliyor. 6-7 Eylül olayları da derin devletin ne ilk icraatı, ne de son. Bugün yaşanan olayları gördükçe bunu daha iyi anlıyoruz. Psikolojik harbin aşama aşama nasıl uygulamaya koynulduğunu, üniversite öğrencilerinin kimler tarafından nasıl kandırıldığını, rejimin kendisine muhalif olan gazeteci ve aydınları nasıl yok ettiğini bir kez daha izlemekte yarar var. İzleyelim ki oyuna gelmeyelim.

Biliyorum çoğunuz 'Galada kimler vardı, neler yaşandı?'yı merak ediyorsunuz. İstinye Park'ta AFM Sinemaları'nda yapılan gala oldukça kalabalıktı. Ünlülerden göz gözü görmüyordu. Adlarını yer sıkıntısından dolayı yazamıyorum kusura bakmayın. Bence böyle büyük filmlerin galası için burası dar geliyor. Daha büyük mekanlar tercih edilmeli. Yoğunluktan daha doğrusu magazinci arkadaşlarımızın gazetecilik refleksinden dolayı işler bayağı sarpa sardı. Yürüyen merdivenin önünü tıkayan TV kameramanları, merdiven bitiminde insanların üst üste yığılmasına neden oldu. Bu tür kokteyllerde ikramlar bol olur, ama Güz Sancısı'nın galasında ikram var mıydı göremedim! Film ile ilgili birkaç ayrıntıyı paylaşmak istiyorum. Murat Yıldırım iyi bir oyunculuk sergilemiş. Beren Saat, birkaç sahne haricinde rolünün hakkını veriyor. Belçim Erdoğan, ilerisi için umut vaat ediyor. Ama Düğün Şarkıcısı ve Hatırla Sevgili'den hatırladığımız Umut Kurt'a kötü adam rolü yakışmıyor. Gerçi filmdeki kötü adamların hiçbiri kötü olamadı... Bir de dikkatimi çeken bir sahne vardı. Üniversitede öğretim üyelerinin 'komünist' olarak fişlendiği listede ünlü bir yönetmenin, Zeki Demirkubuz'un adına da rastladım. Sanırım Tomris Giritlioğlu, Demirkubuz'a bir şaka yaptı! Çünkü o dönemde Demirkubuz'un komünist olması için yaşı tutmuyordu!

İstanbul 2010'da iş az dedikodu çok

İstanbul 2010 Ajansı ile ilgili 'yazmayayım' diyorum, ama kendimi bir türlü tutamıyorum. Çünkü işten çok dedikodu üretiliyor ajansta. Son üç haftadır yürütme kurulu toplantılarında İstanbul'la ilgili projeler görüşülüyor mesela. Yürütme Kurulu'nun çalışması tıkanmış durumda. Aslında bu bilgileri 10 gün önce aldım. Ama ajansa zarar vermemek için bugüne kadar bekledim. Belki olaylar yatışır, kılıçlar kınına sokulur düşüncesiyle. Ama nerede? Çatışma yatışmak yerine daha da alevlendi. Yakında çok büyük gürültü kopacak! Yürütme kurulu üyeleri (sivil olanlar) geçen hafta Devlet Bakanı Hayati Yazıcı'ya resti çekti: "Ya Genel Sekreter Eyüp Özgüç'ü görevden alırsınız ya da biz istifa ediyoruz!" Bunun üzerine Yazıcı, İstanbul'a geldi. Olaya el koydu, tarafları dinledi. "Lütfen işinizi yapın, birbirinizle uğraşmayı bırakın." dedi. Ancak Yürütme Kurulu Başkanı Nuri Çolakoğlu ve kurulun diğer üyeleri kararlıydı. 'Ya o, ya biz' dediler. Yazıcı, bunu kabul etmedi. Çolakoğlu, bunun üzerine Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'e gitti. Sayın Gül, Çolakoğlu'na ne dedi bilmiyorum. Ama 'Ya o, ya ben' davası bitmezse ajans, halkın nezdinde bitecek gibi gözüküyor. Keşke insanlar birbiriyle uğraşmayı bıraksa da İstanbul için bir şeyler yapsa. 2010'a 50 haftadan az kaldı. Ortada şimdilik hiçbir şey yok.

Oscar'ı kim alacak?

Sakin bize niye önceden haber vermediniz, demeyin. Şimdiden söylüyoruz. Bu yıl Oscar'ı "Slumdog Millionaire" (Milyoner Varoş Çocuğu) alacak. Verecekler demiyoruz, alacak. Ben yazdım diye Millionaire'ye ödöl vermezlerse bu onların ayıbı artık! İngiliz yönetmen Danny Boyle'nın olağanüstü yönetmenlik sergilediğı film, Hindistan üzerinden çağdaş dünyaya ve hayata meydan okuyor. Müzik, kurgu, senaryo, oyunculuk, kostüm, olağanüstü. Sinemanın bütün tatlarını beraberinde getiren bir film Slumdog Millionaire. Abartmak istemeyiz ama bu film çok başka. Siz de kaçırmayın...

Hakan Erdem'in cevabı

NOT: Geçen hafta tarihçi Hakan Erdem'in bir televizyon kanalında katıldığı söyleşide dile getirdiğı konularla ilgili bazı yanlışlara dikkat çekmiştim. Erdem'den uzunca bir mail aldım. Kendisine teşekkür ederim.

Muhterem Kurşunkalem,

Bugünkü Zaman'da çıkan yazınızı keyifle okudum. Eleştiriye, hele, hakkaniyetli yapılan, malumat içeren, doğru eleştiriye diyecek hiçbir sözüm yok. Yalnız, yazdığım bir şeyi değil de canlı yayında söylediklerimi yazılı olarak eleştirmeniz, kitabımdan esirgediğiniz

ilgiyi, o da yayının kendisinden epeyce sonra, canlı yayına bahşetmeniz tuhafıma gitmedi desem yalan olur.

Bunu söyledikten sonra yaptığınız eleştirilere gelelim. Bunların en kolay olanı İznik'te Orhan'ın "kurdurduğu" medrese. Evet, epey bir kaynakta ve zat-ı tarih-penahilerinizin hala unutmadiğı gibi bazı ortaokul kitaplarında Orhan'ın İznik'te 1331'de bir medrese kurdurduğu anlatılır. Malum, İznik zaten o yıl alınıyor! Aslında yapılan Orhan'ın bir manastırı medreseye çevirmesidir. İnşa edilen bir medrese yoktur. Bu manastır hangisidir? Bugün nerededir? Hakikaten aynı yıl orada bir medrese faaliyete geçmiş midir? Bunlar bir yana dursun, Orhan Gazi'nin oğlu Süleyman Paşa'nın adına "inşa ettirdiğı" ve bugün mevcut olan medresenin bile tam olarak ne zaman kurulduğu bilinmemektedir. Bir görüşe göre 1336'dan öncedir. Başka bir görüşe göre Süleyman o sıralarda ancak 20 yaşlarında olduğu için o tarihte yapılmış olamaz. Acaba, Orhan

Gazi'nin kurdurduğu söylenen medrese bu "Süleyman Paşa Medresesi" ile aynı olabilir mi? Kısaca, ortaokul kitaplarının ötesine gidince bunun da gayet karışık bir mesele olduğu görülüyor. Anladığım kadarıyla benim buradaki hatam mevcut muhtelif tarihler içinden sizce en muteber olan 1331'i seçmemiş olmamdır. Sağlık olsun.

Nizam-ı Cedid asker sayısına gelince, keşke sizin kadar katıyetle bilebilseydik. Kaynakların söylemediğı yerlerde kurulan veya "yok" dediğı yerlerde kurulan ortalar var. Tam bir sayı yok. Verilen maaşlardan bölük-pörçük bir şeyler elde etmek mümkün ama tam sayı bulunamıyor. Çocuk yaşta oldukları için maaş almayan, dolayısıyla sayılmayan askerler var. Tüm bunların farkında olarak yazılı kaynaklarda geçen bir bilgiyi aynen aktardım. Çünkü ben bir çalışma yaparak aksini ispatlamış değilim. Bakın III.Selim üzerine müstakil bir araştırma yayımlamış olan Adil Şen de şöyle diyor: "Padişah da bu isteğe uymak zorunda kalarak binbir emekle vücuda getirdiğı yaklaşık 50.000 kişilik muazzam gücün dağıtılmasına mücade etmiştir" (Şen, ss.266-7). Dönemin kaynaklarıyla ünsiyetiniz olduğu anlaşılıyor. Bunlara bakarsanız bu 50.000 rakamının onlardan geldiğini görürsünüz. Yok, bu rakama şüpheyle bakarsanız ki her türlü hakkınız var, o zaman da bir araştırma yaparak doğruya biraz daha yaklaşırsınız. Böylesi tartışmalı ve araştırma yapılmasını gerektiren konularda telaffuz edilen rakamların "hata" olduğunu iddia etmek insafa sığmaz. Bhusus bu 50.000 rakamının mucidi bendeniz değilken bunu bir hata olarak gösterip bana yıkmak hiç insafasığmaz.

En büyük yanlışına gelince; sayın kurşunkalem burada o canlı yayını layıkıyla ve bizzat izlediğiniz yolunda bir şüphe oluştu bendenizde. Yahut iki hafta sonra hafızanız sizi yanıltıyor. Ben "Osmanlı Kayı boyundan gelmiyor" demedim. Benim dediğim şu: "Osmanlı'nın Kayı boyundan geldiğini söyleyen kaynaklar olduğu kadar gelmediğini işaret eden kaynaklar da var". Soru şu: "Peki hal böyleyse biz nasıl bu kadar emin oluyoruz Osmanlı'nın Kayı olduğuna?". Yazıcızade'nin Osmanlı'yı Kayı'dan getirdiğini yayında ben de söyledim. Ama şunları da söyledim: En erken yazılı kaynak olan Ahmedî ve ondan sonra Aşıkpaşazade ve Neşri, Osmanlıların Gök Alp Oğuzlarından geldiğini söylüyorlar. Kayı'dan gelmek içinse Oğuz efsanesine göre Gün Han'dan gelmek gerek! Gök Alp'ten gelen dört boya bir bakın bakalım aralarında Kayı var mı? Şimdi sorumu bir kez daha tekrarlayayım: Siz veya herhangi başka biri, en eskisinden başlamak üzere kaynakların en önemlileri "Gök Alp" derken ama bir alt boyu tasrih etmeden bırakırken, nasıl oluyor da bu Kayı rivayetinden bu kadar emin olabiliyorsunuz? Osmanlı'dan başlayarak okullarda bu versiyon okutulduğu için mi? Ben olamıyorum. Ben sadece bunu söyledim.

Bu yazdıklarına köşenizde itibar ederseniz, tabii ki memnun olurum. Dikkate almazsanız bu da sizin ne kadar iyi niyet sahibi olduğunuz hakkında benim için değerli bir karine olur. Sadece şunu söylemek isterim ki konuşurken hele canlı yayında konuşurken hafızamın elverdiği ölçüde dikkat ederim ama ben titizliğimi asıl yazarken gösteririm. Başkasının da yazılı metinlerini eleştirdim ve titizliklerini oralarda gösterip göstermediklerine baktım. Dolayısıyla, benim titizliğimi ölçmek isteyen ve benden titizlik bekleyen tarihçilerin bir zahmet yazdıklarımı okuması gerekecek.

Saygılarımla,

Dr.Y.Hakan Erdem

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Geleceğin ustaları listesi, dilerim Semih Gümüş'ü mahçup etmez

Kurşunkalem 2009.01.31

Notos dergisi adet edindiği üzere bu yıl da 'büyük' bir soruşturma yayınladı! Dergi, 54 seçicinin önerdiği 82 yazar arasından 25 ismi 'Geleceğin ustaları' başlığı altında açıkladı. Artık edebiyat dergileri 'ürün'le yetinmiyor ne yazık ki.

Bu tür ilginç, ses getirecek, okur çekecek yöntemlere başvuruyor. Hemen her edebiyat dergisinde dedikodu yazarları türedi. Bu gidiş hayra alamet değil. Notos'un soruşturması bu yöntemin biraz abartılmış hali. Bu tür listeler her zaman risk taşır. Hele 'geleceğin ustaları' gibi iddialı bir başlık taşıyorsa. Semih Gümüş'ün takdim ettiği listede elbette değerli isimler var. Hatta Elif Şafak, Ayfer Tunç, Aslı Erdoğan ve Ethem Baran gibi şimdiden usta olmuş isimler... Ama problem de tam burada başlıyor zaten. Öyle isimler de var ki, kimi ilk kitabını daha bir ay önce yayımlamış. Kiminin çok sınırlı okur kitlesi dışında adını duyan yok. Kimi de vasat, hatta vasat altı genç yazarlar. Şimdi bu isimleri 'geleceğin ustaları' diye takdim etmek, her şeyden önce edebiyata, 'usta' sözüne ve o listedeki birkaç (adını biraz önce saydığım) hakikaten usta yazara saygısızlık değil mi?

Mehmet Kaplan'ın çok sevdiğim bir sözü vardır. "Dönen tekerleği tarif etmek zordur." der. Edebiyat eleştirisinin çıkmaz sokaklarından biridir bu söz. Gençlik yıllarında çok iyi eserler vermiş yazarlar hakkında hüküm vermek zor hatta sakıncalıdır. Henüz yazmaya devam ediyordur ve ileride nereye evrileceği, aynı başarıyı devam ettirip ettiremeyeceği kuşkuludur.

Notos dergisinin 'Geleceğin ustaları' listesinde Elif Şafak, Ethem Baran, Aslı Erdoğan ve Ayfer Tunç gibi usta yazarların yanı sıra pek çok vasat isim de var.

Hele ortada hatırı sayılır bir başarı yoksa, bugünden kehanette bulunarak bir yazarın geleceğin 'ustası' olacağını söylemek, edebiyat sınırları içinde değerlendirilebilecek bir tutum değildir. Sayın Gümüş elbette kendini, "Bu benim listem değil, 54 yazarın ortak fikridir" diye savunacaktır. Ben de derim ki o 54 kişilik listeyi oluşturan sizsiniz. O listede bile adı 'yazar'lar arasında anılmayacak pek çok isim var! Böyle seçimlerde insanların duygusal ve elbette öznel davranacağını, kendi dost ve arkadaş çevresini listede görmek isteyeceğini hatırlatmaya gerek bile duymuyorum.

Netice olarak, Notos'un yayınladığı 25 kişilik 'geleceğin ustaları' dosyası, derginin satışını birkaç yüz adet artırmaktan öte hiçbir anlam taşımayacaktır. Ha, bir süre kafelerde, meyhanelerde tartışılır, konuşulur; dedikodu malzemesi olur. Birileri birilerine "Listeyi gördün mü listeyi?" diye sorar. O kadar... Edebiyatın buradan bir kazancı olmaz. Burası tam bir çıkmaz sokak. Benim üzüldüğüm hakikaten değerli ve şimdiden usta diyeceğimiz isimlerle vasatın da altındaki isimlerin aynı listede olmaları. Kim bilir Ayfer Tunç, Elif Şafak, Ethem Baran, Aslı Erdoğan, adını bile bilmedikleri, bir tek kitabını okumadıkları o isimlerle aynı listede, 'usta adayı' olarak anılmaktan ne kadar üzülmüşlerdir...

Yırtık ayakkabı Kılıçdaroğlu'nu başkan yapar mı?

Siyaset benim işim değil, kültür-sanat dünyasını takip etmekten politikayı izlemeye vakit bulduğum da söylenemez. Son günlerde Kemal Kılıçdaroğlu'nun adını epey duymaya başladım. Gazeteler, televizyonlar o kadar ondan bahsediyorlar ki duymamam mümkün değil zaten. Ama bu haberler arasında bir fotoğraf dikkatimi çekti. Ne yalan söyleyeyim, 'yırtık ayakkabılı milletvekili' fotoğrafı, bendeki 'dürüst Kılıçdaroğlu' imajını bitirdi! Kılıçdaroğlu'nun dürüstlüğüne inandığına dair bir yazı yazan Ahmet Hakan'ın bu fotoğrafı görünce ne düşündüğünü merak ettim. Ahmet Hakan, bu fotoğrafı görür ve ironi dolu bir yazı yazar diye bekledim bugüne kadar ama görmemiş belli ki. Çizmesiyle varoşlara inen halk adamı... Yolsuzlukların amansız savaşı... Hanımı otobüste...Oğlu doğalgaz kuyruğunda... Cem Yılmaz'ın meşhur esprisiyle söyleyecek olursak 'reklam kokan hareketler bunlar.' Kimsenin de yediğini sanmıyorum! Ama yırtık ayakkabılı dürüst politikacı pozu gözümü açtı. Neden mi? Kılıçdaroğlu, bir çamur birikintisi bulmuş. Turlarken patlak ayakkabısı varmış ayağında. Foto muhabirleri de bu anı yakalamış! İnanmam. Peki sayın müfettişim, sen milletvekili değil misin? 8 bin küsur maaşı yolsuzluk dosyalarının A4'üne mi harcadın? Sormazlar mı size, "Bu 8 bin küsur TL ile aile bütçeni idare edemiyorsun, patlak ayakkabı ile geziyorsun, peki İstanbul'a başkan olduğunda trilyonları nasıl idare edeceksin?" Hiç samimi değil. Artık 1940'ların Türkiye'sinde değiliz. Varoşlarda, dilenciler bile patlak ayakkabı giymiyor. Kim akıl ettiyse bu PR kurnazlığını, yazık etmiş Kılıçdaroğlu'na. Patlak ayakkabılı halk adamı pozu "eskidendi... Çok eskidendi..." Kusura bakmasın, değil başkanlık, yegane sermayesi olan dürüstlüğü de tehlikede sayın vekilimin! "Kağıthane dolaylarında ev" kiralamak da kurtaramaz artık kendisini.

1 milyon Euro verdik Fransa'ya yaranamadık

Fransa'da Türk sezonunu iple çekiyoruz. Bütün Fransa Türkiye'yi konuşacak ne güzel! Müziğimiz, tiyatromuz dansımız filan... Peki edebiyatımız? O da bu yılki Paris kitap fuarına konuk ülke olacaktık da Frankfurt kadar olmasa da büyük bir ilgi çekecektik. Ama ne yazık ki mümkün olmadı. Hem de bizim devletin Fransızlara 1 milyon Euro vermeyi kabul etmesine rağmen. Hadi hakkını yemeyelim, devlet hiçbir masraftan kaçınmıyor bu kültürel tanıtım meselelerinde. Hatta duyduğuma göre kriz dolayısıyla Maliye 2009 harcamalarını tekrar gözden geçirirken Tayyip Erdoğan bizzat talimat vermiş, 2010 bütçesine dokunmayın diye... Neyse Parislileri bir milyon Euro bile ikna edememiş. Ama galiba onların da ne parada pulda ne başka bir şeyde gözleri yokmuş. Bizim Yayıncılar Birliği, Fransız Yayıncılar Birliği ile bir türlü irtibat kuramıyormuş. Ne maillere cevap alabiliyormuş, ne fakslara. Artık ne oldu bilinmez ama son dakikada Fransızlar bu yıl hiç konuk ülke olmayacak deyip işin içinden çıktılar... Tabii Türkiye mevsiminin en önemli ayağı da iptal olmuş oldu.

Selim İleri, IV. Murad romanını neden yazamıyor?

Selim İleri'nin beş yıl önce IV. Murad'ı konu alan bir tarihî roman yazdığını duymuştum. O gün bugündür romanı bitiremedi. "Roman ne zaman bitecek?" diye soranlara "Belki de hiç bitmeyecek." diyor. Sebebi ne bilmiyorum. Olsa olsa Selim İleri'nin hassasiyetidir diye düşündüm. Hatta yakın bir dostuna espri bile yaptım. "Tarih yazmayacak, roman yazacak." diye. Ders niteliğinde bir cevap aldım: "Sayfalarca yazdığı yazıdaki çeşme tarifinin 300 yıl sonrasına ait olduğunu görünce yazamaz. Bir sanat tarihçisi seni huzursuz eder, kumaşlardan söz edersen, pars ile leopar arasındaki farkı öğrenirsin. Sarayın ufkunda geçen yalnızlık bulutları, içindeki padişahı değil de büyük bir anlatılmazlığın timsali olursa yazamaz. Yazmanın, yazıyor görünmek değil, tarihin köklerinden bugünün yüzlerine yansımış dramlar olduğunu görünce yazmaz. İfade bir tarihi roman yazmak avuntusuyla yok oluşların bitip gidişlerin hay huyunda asıl yazmak istediğini yazamayacağını anlayınca yazamaz. Yazmamak, yazamamak belki de şimdilik asıl yazmak olunca yazılamaz. Selim İleri, beş yıldır IV. Murad romanını bu yüzden yazamaz." "Ne var ki bunda canım!" dedim. Usta yazarların kaleme aldığı birçok tarihi roman biliyorum. Romanda geçen mekanların o dönemde yapılmadığı, roman kahramanının giysilerinin o dönemde henüz üretilmediği, kahramanların kullandığı araçların o dönemde icat olmadığı... "Ama Selim İleri'den bahsediyoruz." dedi. Haklıydı, mahcup oldum. "İnşallah bir gün yazar..." temennisiyle ayrıldım hemen oradan.

kursunkalem@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Habertürk gazetesini gördüm ve yazdım

Kurşunkalem 2009.02.14

Fatih Altaylı kızacak; ama ben yine de yazayım. Aylardır hazırlıkları yapılan, ha bugün ha yarın derken çıkış tarihi sürekli ertelenen Habertürk gazetesinin prova baskılarını gördüm. Gerçi Altaylı, "Rakiplerimizin örnek baskılarımızı ele geçirmeye çalıştıklarını biliyoruz." demiş; ama ben ele geçirmedim.

Elime geçti. Yine Altaylı'nın iddia ettiğinin aksine gazeteyi elime ilk aldığımda şaşırmadım; ama hoş olmuş. Daha ilk temasta sevdim. Özellikle de kağıt kalitesi hoşuma gitti. Kağıdı parlak kuşe, 60 gr civarında. Pek çok gazete gibi insanın elini boyamıyor en azından. Boyutları da normal gazete büyüklüğünde değil. Biraz daha küçük ebatla yani 8 sütuna 48 cm. Tabii yeni gazetenin hem kağıdını hem de ebatlarını geleneksel gazete okuru biraz yadırgayabilir. Doğrusunu söylemek gerekirse HT'nin mizampajı biraz Yeni Yüzyıl'ı andırıyor. Logosu ise kötü; degrede ve gölgeler, göze hoş görünmüyor. İlk bakışta şehirli bir gazete imajı çiziyor HT. Gerçi prova baskılardan anlaşılmaz; ama 'gazete anlayışında dünya çapında bir devrim olduğunu göreceksiniz' diyen Altaylı'ya katılmıyorum. Tabii başarılı olmalarını da gönülden arzu ediyorum. Umarım kağıttaki ve baskıda kalitesini gazetecilikte de gösterirler. Halkın sesine, duygularına ve düşüncelerine kulak veren ve onun değerlerini küçümsemeyen bir gazete olur HT.

Son olarak gazetenin 75 kuruşluk fiyatı bana biraz pahalı geldi. En azından hafta içi fiyatı daha aşağı çekmelerinde yarar var. Hatırlanacağı gibi üzere Taraf'ta 1 TL'lik bir fiyatla çıkmıştı, ama birkaç ay sonra fiyatlarını yarı yarıya indirmek zorunda kaldılar. Tarafçılara 1 TL'nin yüksek olduğunu söylemiştim buradan ama dikkate almadılar. Şimdi aynı şeyi HT'cilere söylüyorum. Bir gazete için 75 kuruş pahalı değil, ama Türkiye şartlarında yüksek bir rakam. Yol yakinken HT'nin fiyatını yeniden düşürmekte yarar var.

Not: HT'nin fotoğraflarını yayınlamak isterdim ama etik olmayacağı için bunu yapmayacağım. Okurlardan özür dilerim...

Recep İvedik 2'nin galasında entelektüeller nereye saklandı?

Geçtiğimiz pazartesi akşamı Şahan Gökbağkar'ın yeni filmi Recep İvedik 2'nin galasında idim. Merak etmeyin filmle ilgili ahkam kesmeyeceğim. Sadece galada olup bitenleri anlatmakla yetineceğim. Ama önce bir işkenceye dönüşen 'Lütfi Kırdar Kongre ve Sergi Sarayı'nda etkinlik takip etmenin zorluğuna dikkat çekmek istiyorum. Muhsin Ertuğrul Sahnesi'nin yıkılmasıyla Lütfi Kırdar'a gidiş yolu kapandı. Lütfi Kırdar'a ve CRR'ye gelecek araçlar, Maçka tarafından geliyor ve aynı yerden dönmek zorunda kalıyor. Buranın trafiği insanı canından bezdiriyor anlayacağınız. Neyse dışarıdaki trafiği bırakıp salona girelim... Kırmızı halıda yürürken kafamda bir soru beliriyor: Acaba kimler geldi? Kapıda metrelerce uzunlukta sıra var. Başkaları gibi kameralara yakalanıp entelektüel çevrelere rezil olurum korkusu da yok bende! Şapkamı çıkardığım anda kimse tanımaz. Al sana halk adamı. İçeriye adım atar atmaz hayal kırıklığına uğradım. İstanbul'un gece hayatında ömür tüketmiş beyleri, o gala senin bu gala benim gezenleri ve daha önemlisi, magazin dünyasında nam salmış ünlü simalarını görememekten üzüldüm doğrusu. Yıllardır galaların ve gece programlarının gediklisi olduğum halde, buradaki hiç kimseyi tanımıyorum. Tam yanlış yerde olduğumu düşündüğüm sırada Orhan Gencebay yetişiyor imdadıma. 'Orhan abi seni gördüğüme sevindim.' diyorum. Kalabalıkları yara yara ilerliyoruz fuaye alanında. İnternet kafeden fırlamış hissi uyandıran tesbihli, kirli sakallı gençler, küçük çocuklar sarmış her yanı. Herkes bir tuhaf bakıyor bir birine. 'Konuşma laaaaaan!' Tüm ünlü simalar bir yerde saklanıyor olmalı. "Şahan Gökbağkar'ın içeriye girmesiyle lambalar sönecek ve her şey normale dönecek" diye düşünüyorum. Ama hiç de öyle olmuyor. Metin Şentürk, Lale Manço, Zeynep Tunuslu, Sinem Kobal, Tuğba Ekinci'den başka kimse yok ortalıkta. Ha, bir de Ece Gürsel... Gerisi mahalleden arkadaşlar... Kapıların açılmasıyla koltukları dolduruyoruz. Ayakta kalanın canı çıksın! Merdivenler tribünler, kapılar her yer davetli dolu. Yapımcı mutlu kalabalıktan, Şahan mutlu...

Pazar günü evde ne yapayım diye düşünürken gözüm bir televizyon kanalına takıldı. İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti Yürütme Kurulu Başkanı Nuri Çolakoğlu, projelerini anlatıyordu. Ben de dinlemeye koyuldum. Ama Nuri Bey'i dinlerken şaşırmadım değil. Sanki ajansın başkanı olarak Çolakoğlu'nu değil de İstanbul Büyükşehir Belediyesi Başkanı Kadir Topbaş'ı dinliyorum sandım bir ara. Çünkü Çolakoğlu, Lütfi Kırdar Uluslararası Kongre ve Sergi Sarayı'nın çevresinde süren Kongre Vadisi projesini anlattı bir süre. Sonra Sötlüce Kültür Merkezi'nin yakında devreye gireceği müjdesini verdi. Bir ara hızını alamayıp İstanbul'un ulaşım ve su problemlerine girecek sandım. Su ve ulaşım olayına girmedi; ama Kültür Bakanlığı ve Vakıflar'ın gerçekleştirdiği iki projeyi; Hünkâr Kasrı ve Bağdat Köşkü'nün restorasyonlarını anlattı izleyiciye. Bağdat Köşkü'ne 'Kasır' dedi; ama neyse! Çolakoğlu, bir soru üzerine Doğan Medya'daki üst düzey görevlerini de anlatma ihtiyacı duydu nedense? Sonra Televizyon Yayıncıları Derneği ve Fenerbahçe TV'nin Yönetim Kurulu Başkanı olduğunu vurguladı. Çolakoğlu, gerçekten çok yoğun çalışıyor. Benim bildiğim 15 farklı kurumda yönetim kurulu üyesi. Danışmanlıkları da var. Tabii onun gibi birikimli bir aydın kolay yetişmiyor. Ama insan bunca işle meşgul olunca hepsinin hakkını vermesi zorlaşır. Belki de bu yüzden fazla zaman ayıramıyor 2010'a. Bu arada Çolakoğlu, bir de müjde verdi izleyicilere. Yaklaşık 8 milyon TL'ye (eski parayla 8 trilyon) mal olan 'Sahne Senin İstanbul' başlıklı reklamların ikincisi de çekilmiş. Kriz ortamında televizyonculara duyurulur. Bazılarının söylediğine ben de inanmaya başladım. 2010'da iyi para var...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Erbil'den dönen aydınlara x-ray işkencesi: Irak'a gitmek suç mu?

Kurşunkalem 2009.02.21

Geçtiğimiz hafta Abant Platformu'nun düzenlediği "Barışı ve Geleceği Birlikte Aramak" başlıklı toplantı için Erbil'deydim. Türkiye'den aralarında tanınmış aydın ve gazetecilerin olduğu yaklaşık 100 kişilik heyetle birlikte dört gün geçirdim.

Sempozyumda neler konuşulduğuyla ilgili yazacak değilim; basında bu konuda epey haber ve yazı çıktı zaten. Ben, biraz aydınlarımızın Erbil macerasını anlatacağım. Oturumların yoğun geçeceğini bilen organizatörler, etkinliğin ilk günü misafirleri serbest bırakmıştı. Onlar da soluğu Erbil kent merkezinde aldı tabii. Önce Erbil Kalesi gezildi, ardından Kayseri Çarşısı'na göz atıldı. Heyettekiler, gittikleri her yerde Erbilliler tarafından krallar gibi karşılandı. Tabii bizimkiler, esnafın ikramları ve iltifatları karşısında epey şaşırdı. Çarşıdan sonra ziyaret edilen Türk okulunda ise bir sürpriz bekliyordu. Öğrenciler, Türkiye'den gelenleri halı saha maçına davet etti. Davetten öte ağır bir tahrik vardı diyebiliriz. Bu tahriklere fazla dayanamayan Emre Aköz, Yasin Aktay, Gökhan Bacık ve Ömer Çaha çıktılar sahaya. Yasin Aktay hemen kaleye geçti. Emre Aköz'ün şovu seyircilerden epey alkış aldı. Tabii maçın sonucunu söylememek için birbirlerine söz verdiler. Anlayacağınız maç başladığı gibi bitmedi!

Eğlenceli başlayan geziye sağlık sorunları damgasını vurdu. Murat Belge'nin fenalaşarak hastaneye kaldırılması organizatörleri çok korkuttu. Ama o da ne? Murat Belge, sabahki açılış oturumundaydı. Sanki dün rahatsızlanan o değildi! Belge'yi karşılarında görenler, "Hoca galiba dokuz canlı" demekten kendini alamadı.

Tek hastalanan Murat Belge değildi. Zaman yazarı Naci Bostancı ve Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı Başkan Yardımcısı Cemal Uşak oturumlara hasta hasta katılırken, Prof. Dr. Ömer Çaha onlar kadar şanslı değildi. Son günü otel odasında istirahat ederek geçiren Çaha, Sema Hastanesi'nden alınan ilaçlarla uçağa binebilecek hale geldi.

Güzel geçen programın sonunda katılımcıları İstanbul'da kötü bir sürpriz bekliyordu. Sabaha karşı İstanbul'a gelen heyet yazar ve akademisyenler, bir an önce evlerine gidip kendilerini yatağa atmayı planlarken "güvenlik kontrolü" işkencesi ile karşılaştılar. İçişleri Bakanlığı'nın talimatı gereği Irak'tan gelen her uçak bir nevi karantinaya alınıyor. Diğer ülkelerden gelen yolcuların aksine pasaport kontrolünden önce, uzun ve sıkıcı güvenlik kontrolünden geçiyorsunuz. Yorgun yorgun dakikalarca ayakta beklemek bir yana, şüpheli muamelesi görmek çok küçük düşürücü. Benzer sıkıntıların karayolu ile Habur'dan girişlerde de yaşandığını, insanların saatlerce sınırdaki sebepsiz bekletildiğini bilmeyen yok.

Vatandaşları Avrupa havaalanlarında kötü muameleye aşına bir ülke olarak hemen hemen bütün ticaretini Türkiye ile yapan bir ülkenin vatandaşlarına karşı bu uygulama hiç yakışık almıyor. Etyen Mahçupyan'ın dediği gibi, "Herkes kendi Doğu'suna aynı davranıyor." Haksız sayılmaz değil mi?

SİYAD'dan e-muhtıra bekledim ama nafile!

kursunkalem@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İşte Fehmi Kuru'nun 'fasıl gecesi'

Geçtiğimiz hafta medyanın en ilgi çekici konusu, 'Fehmi Kuru fasıl gecesi'ydi. Yaklaşık iki yıldır her ay İstanbul'un farklı bir mekanında gerçekleştirilen fasılların bu kadar popüler olmasının nedeni ise Eresin Otel'de yapılan son davete Aydın Doğan'ın katılmasıydı.

Bu davetlere katılanların çoğunluğu gazeteci. Buna rağmen, "Bu fasılda olup biten burada kalsın. Bari burada gazetecilik yapmayalım." düsturundan, biraz da Fehmi Kuru'dan çekindiği(miz) için bu olayı hiç kimse köşesine taşımadı, taşımaya da cesaret edemedi. Ancak Ahmet Hakan, hazır patronu da katılmışken, bu fırsatı değerlendirdi ve olayı ifşa etti. Sonra da gündem bir anda değişti. Gazeteler, televizyonlar, 'Fehmi Kuru fasıl gecesi'ni gündemin en önemli olayı yaptı. Her ne kadar Fehmi Bey bu yazıdan rahatsız olacak olsa da, ondan af dileyerek genel kuralın biraz dışına çıkıp ben de gidip gördüğüm fasıl geceleriyle ilgili birkaç söz sarf etmek istiyorum.

Fehmi Kuru'nun öncülüğünde başlayan fasıl geceleri, bazı gazetecilerin, yazarların, sanatçıların, işadamlarının, bürokratların ve siyasetçilerin katıldığı, mütevazı mekânlarda gerçekleştirilen sessiz sedasız bir buluşma vesilesiydi aslında. İnsanların 'gündemden uzaklaşıp stres attığı, sakın bir gece geçirdiği' bir dost meclisiydi. Gözlerden ırak, gündemden uzaktı.

Fasılın yazılı olmayan belli kuralları var. Kesinlikle siyaset konuşulmayacak... Davetler mütevazı yerlerde yapılacak; bir mekânda iki kez fasıl yapılmayacak. Belki son toplantının Eresin Otel'de yapılması 'mütevazılık' ilkesine ters düşebilir; ama onun da özel bir nedeni vardı. Bu da Aydın Doğan'ın katılması ve otelin sahibi Bircan Eresin'in Aydın Doğan'ın dostu olmasıydı.

Dostların ayda bir kez buluştuğu, İstanbul'un neredeyse yarıdan fazla semtinin gezildiği "fasıl geceleri"nin ilgi odağı olduğu bir gerçek. Bundan dolayıdır ki, 'Sistem nasıl işliyor?', 'Davetliler nasıl belirleniyor?', 'O geceye katılmanın kriterleri nedir?' gibi sorulara, fasıl düzenleyicileri sık sık muhatap oluyor. Hatta son günlerde işi abartıp fasıl gecelerini Encümen-i Daniş'e benzetenler bile var.

Onun için fasıl gecelerinin nasıl başladığından bahsetmekte yarar var. Fehmi Kuru, fasıl gecelerini Süleymaniye Camii'nin hemen arkasında, Fetva Yokuşu'ndaki Ağa Kapısı Cafe'de başlattı.

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün gelenekselleşen "Çankaya Sofrası" gibi Fehmi Kuru'nun "fasıl geceleri" de klasikleşti artık. Hatta "Ankara'da Çankaya Sofrası varsa İstanbul'da Fehmi Kuru'nun Fasıl Geceleri var" diyenler bile çıktı.

Fehmi Kuru ile beraber Ahmet Ertürk, Nuray Mert, Ahmet Hakan, Elif Çakır, Mustafa Karaalioğlu, Yusuf Ziya Cömert, Cengiz Er, Selahattin Sadıkoğlu, Yasin Aktay ve Erhan Çelik, bu meclisin has müdavimleri. Daha sonra bu halka genişledi. Atilla Koç, İskender Pala, Kadir Topbaş, Ali Bayramoğlu, Mehmet Kamış, Mehmet Barlas, Candan Karlıtekin, Erhan Köknar, Hakan Peker, Ömer Erdem ve İstanbul'un bazı ilçelerinin belediye başkanları da halkaya dahil oldu. Fasıl gecelerine birkaç kez de olsa rahmetli Hasan Doğan, Nazlı Ilıcak, Necati Şaşmaz (Polat), İclal Aydın, Şansal Büyüka, Zeynel Abidin Erdem ve Zuhal Şeker de geldi.

Ama gecelerin neredeyse tek vazgeçilmez ismi TRT sanatçısı Dr. Adnan Çoban. Adnan Çoban, hem o taş plaklardan kopup gelen nadide sesiyle hem de ud'uyla davetlileri mest ediyor. Usta yorumcu Çoban'ın en önemli vokali ise tabii ki Fehmi Kuru. Fehmi Bey, zaman zaman cep telefonundaki şarkı sözleri repertuarından destek alsa da Çoban'a ustalıkla eşlik ediyor.

Önümüzdeki ay Hilton'da, Aydın Doğan ev sahipliği yapacak

İşte böyle benim de bazen sızdığım 'Fehmi Kuru Fasıl Geceleri'nin kısaca öyküsü. Madem Ahmet Hakan, fasıl gecesini ilk yazarak herkese haber atlattı ya da kuralı bozdu, ben de ona bir nispet yapayım: Bir dahaki gecenin ev sahibi Aydın Doğan olacak. Mekân ise Hilton Otel. Ama tarih veremem, çünkü o geceye katılmak isteyenler artabilir. Önceden rezervasyon yarışı başlar, otelde yer kalmaz. Ancak şundan eminim ki; o gece çok uzun olacak. Hem fasıl hem de fasıldan sonraki zaman... Ha unutmadan, davetliler bu geceden ne zaman haberdar olacak? Her zamanki gibi... Bir ya da iki gün öncesine kadar Yeni Şafak Gazetesi Spor Müdürü Erhan Köknar'ın telefonlara göndereceği mesajı beklesinler!

Oscar'ı Milyoner alacak demiştim

 Bu köşeyi takip edenler hatırlayacaktır. Yaklaşık iki ay önce Oscar'ı Slumdog Millionaire (Milyoner Varoş Çocuğu) filmi alacak diye yazmıştım. Hatta En İyi Yönetmen ödülünün de İngiliz yönetmen Danny Boyle'ye verileceğini belirtmiştim. Söylediğim gibi oldu. Gerçi Akademi, Milyoner'e Oscar'ı vermek istedi mi, istemedi mi bilemem ama film söke söke ödülleri topladı.

Ey Soner Yalçın!

Arşivci ve takipçisin. Cemal Süreya'yı, Cahit Zarifoğlu'nu biliyorsun. Dünyü bugün ile olmadık yerde birleştirip bağdaştırabiliyorsun. Geçen pazar amacına varmak için isimleri ve şairleri yan yana getirmeyi başardın. İslamcı şair ve yazarları kutsadın, "Cahit Zarifoğlu'nun mirasına sahip çıkan temiz Müslümanlar bugün nerededir?" diye sordun. Ben de şöyle sorayım: Senin ağabeylerin, Cahit Zarifoğlu ve arkadaşları gençken ve yazarken ne yaptılar? Onların ahlâk ve sanatlarına sahip mi çıktılar? Onları tu kaka etmeden bağırlarına mı bastılar? Şimdi de kalkmış, birilerine hesap sorup yön göstermek için bugünün isimlerine mizan vermeye çalışıyorsun... Soner Yalçın, seninle ev tutup birlikte oturabilir miyiz sanıyorsun... Geçmiş olsun!...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Oktay Ekşi, tarihinden utanmasın!

Kurşunkalem 2009.03.07

Son birkaç gündür Başbakan Erdoğan'a 'Osmanlı padişahı' yakıştırmaları yapılıyor. "Delinin biri kuyuya taş atmış, 40 akıllı çıkaramamış" derler ya! Şimdi anlı şanlı yazarlarımız da bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyor.

Başbakan'ın bu sözden rahatsız olduğu bilinirken Oktay Ekşi başta olmak üzere 'kartel' medyasında yazan bazı yazarlar, "fırsat bu fırsat" deyip Osmanlı'yı aşağılıyor. Sayın Ekşi, kabul etseniz de etmeseniz de Osmanlı sizin de tarihiniz! Hem de tarihimiz utanılacak değil; şeref duyulacak bir tarih.

Sayın Oktay Ekşi, dünya tarihinde Roma ile birlikte en önemli iki imparatorluktan biri olan Osmanlı'nın aşağılamadan bu devletin yıkılış dönemindeki, örneğin 1876'daki sınırlarına bir baksın. Sırbistan'dan Suudi Arabistan'a, Tunus'tan Libya'ya Arnavutluk'tan Irak'a kadar geniş bir coğrafyayı ölüm döşeğindeyken bile yöneten bir imparatorluğa kabile devletlerine bile denmeyecek lafları nasıl söylediğine belki üzülür.

"Üç padişahı çıkarın, diğer 33'ünün neyini saygıyla anacaksınız?" diyor. Üçüncü Selim, İkinci Mahmud, Sultan Abdülmecid, Sultan Abdülaziz ve İkinci Abdülhamid, Türkiye Cumhuriyeti'ndeki birçok kurumun kurucusu değil mi?

Osman Gazi'den İkinci Murad'a, Kosova şehidi Birinci Murad'dan Bağdat fatihi Dördüncü Murad'a kadar birçok padişahı nereye koyacağız?

Osmanlı'da Mimar Sinan'dan başka ne varmış? Mimar Sinan yumurtadan çıkmadı herhalde. Onun eserleri Osmanlı medeniyetinin bir parçasıdır. Önceki mimarlar ve imparatorluğun o zenginliği olmadan Mimar Sinan olur muydu? Bırakın Türkiye'yi, imparatorluğunun her köşesini günümüzde bile Osmanlı eserleri süslüyor.

Yine Ekşi, Osmanlı yönetiminin Türk halkını ezdiğini söylüyor. Buna gülerler! Sözü fazla uzatmaya gerek yok, Sayın Ekşi'ye tarih dersi vermek haddime değil; ancak isterse Prof. Dr. Halil İnalcık veya Prof. Dr. İlber Ortaylı'ya sorabiliriz bu konuyu. Şimdiye kadar bu iki saygın tarihçiden böyle bir yorum duydunuz mu hiç? Tarihi onlardan iyi bilecek halimiz yok ya!

Deniz Seki'nin savcılıktaki fotoğrafı

Pazar günü yayın hayatına başlayan Habertürk Gazetesi, magazin ekinde Deniz Seki'nin cezaevinde çekilen iki resmine yer verdi. Fotoğrafta hayal meyal seçilen ünlü şarkıcı, pembe sweat-shirt'üyle avukatı ile görüşmesinden koğuşuna dönüyor. Büyük habercilik başarısı (!) olarak sunulan fotoğrafın cezaevinde çalışan bir görevli tarafından çekildiği tahmin ediliyor. Hukukçu bir arkadaşım "Yakında soruşturma açılır, gazetelere yansın da oradaki görevliler ifade verir. Gazeteciler her şeyi haber olarak gördüğünüz için insanı ısıtıyor bazen. Seki yerine sizin bir yakınınız olsa bu görüntülerinin yayınlanmasını ister miydiniz? Orada çekilen fotoğrafı gece kulübünde çekilenler gibi mi zannediyorsunuz? Seki'nin de bir ailesi olduğunu ve hatta o fotoğrafta yer alan diğer mahkumların da rencide edildiğini unutuyorsunuz." diyerek sitem etti. Bütün yumurtaları aynı sepete koyan bu tavır karşısında arkadaşımın önüne başka bir fotoğraf koydum. Deniz Seki'nin ilk gözaltına alındığında emniyette çekilen fotoğrafı. Resmin hikâyesi de var: Seki, savcıya ifade verirken bahsettiğim dosyasında fotoğrafı görüyor ve feryat figan niçin orada olduğunu unutacak kadar delilikle o resmi dosyadan almaya çalışıyor. "Çok çirkin çıkmışım savcı bey, o resmi alabilir miyim?" demesi savcıyı epey şaşırtmış olmalı. Yakın arkadaşlarının anlattığına göre Seki, ilk gözaltına alındığında savcılıkça tutuklanmayınca derin bir nefes almış. Adliyede rahat tavırlarıyla dikkat çeken Seki, bayanlar tuvaletinde kuyruk olduğunu görünce erkekler tuvaletini bile kullanmış. Ancak avukatları, Seki'nin tekrar gözaltına alınacağını ve tutuklanacağını tahmin ediyordu. Öğrenebildiğim kadarı ile uyuşturucu kullanmak belli oranlara kadar hapis cezası ile cezalandırılmıyor. Galiba Seki, bu oranı aşmış ya da satıcılara yeni müşteriler bulmak gibi bir iddia ile karşı karşıya. Dilerim Seki'nin bu durumu, diğer sanatçılara ve çocuklara kötü örnek olmaz.

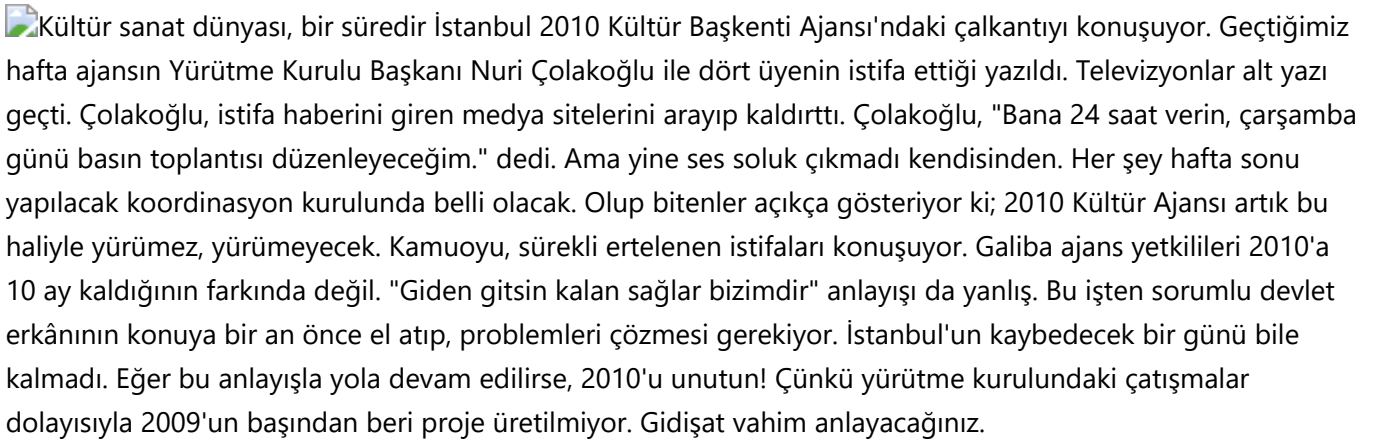
Abbas Güçlü'yü İSAM'a davet ediyorum

Türkiye'nin en önemli hukuk tarihçilerinden Prof. Dr. Mehmet Akif Aydın'ın YÖK üyeliğine atanması üzerine birçok yorum yapıldı. 27 yıl hukuk fakültesinde hizmet eden Aydın'ın en büyük suçu ise İlahiyat Fakültesi'ni bitirmesiymiş meğer. En ilginç eleştiri ise aynı zamanda hocanın İslam Araştırmaları Merkezi (İSAM) başkanı olmasından dolayı Abbas Güçlü'den geldi. Güçlü, "Eminim ki bu konuda YÖK'e çok büyük katkıda bulunacaktır. İslam ülkelerindeki bilimsel birikimin ülkemizde de tanınması ve paylaşılması konusunda çok önemli hizmetler yapacaktır! Yeni görevi hayırlı uğurlu olsun." dedi.

Bilmemek değil, öğrenmemek ayıp! Keşke birileri Abbas Güçlü'ye İSAM'ı anlatsaydı. Eminim fikri değişirdi, belki de yazdıklarına pişman olurdu. İSAM, başta Türkiye olmak üzere İslam ülkelerinin tarih, kültür, coğrafya ve sanatlarını ihtiva eden İslam Ansiklopedisi'ni çıkarmak için Türkiye Diyanet Vakfı tarafından kurulmuş bir merkez. Türkiye'nin ve dünyanın en önemli Türkiyatçıların ve bilim adamının maddeler yazdığı bu ansiklopedi, Türkiye'nin yüz akı. Belki de Türkiye'de bugüne kadar yapılmış en ciddi çalışma. Aynı zamanda bilimsel de. Avrupalı ve ABD'li araştırmacıların hayranlıkla takip ettiği, kullandığı bir kaynak.

İSAM Kütüphanesi'ni ise anlatmaya kelimeler yetmez. Her dilden kitapların ve dergilerin toplandığı ve kütüphanecilerin güler yüz ve fedakârlıkla hizmet ettiği Türkiye'nin en modern kütüphanesi. Haftanın yedi günü saat 23'e kadar açık. Türkiye'de böyle başka bir kütüphane yok. Sayın Abbas Güçlü, bir gün zahmet olmazsa kalkıp Bağlarbaşı'ndaki kütüphaneyi incelesin. Ondan sonra konuşsun!

İstanbul 2010'da sular durulsa da iş yapılsa

Yeşilçam ödül gecesinde neler gördüm?

Yeşilçam ödül töreni fena değildi. Hakkını yememek lazım... Yalnız, saat 20.00'deki kokteyle aç karnına gelenler, havuç ve çerezle idare etmek zorunda kaldı. Eh, kriz zamanında böyle şeyleri normal karşılamalı. Ama arada birilerinin arkadaşlarını arayıp 'gelirken bisküvi al' dediğini, bir sanat gazetecisinin elinde 'Tutku' paketiyle gezindiğini gördüm ki; biraz acıklı buldum. Enbe Orkestrası, törenin başında ünlü Yeşilçam film müziklerini seslendirdi. Hababam Sınıfı, Selvi Boylum Al Yazmalım ve Senede Bir Gün'ün müziği çalarken, sinema tarihini bilenleri bir şaşkınlık aldı. Çünkü şarkının bestecisi olarak ekranda, ünlü senaryo ve oyun yazarı Sadık Şendil'in adı görünüyordu. Rahmetli Şendil, Hababam Sınıfı serisi başta olmak üzere, aralarında Banker Bilo, Neşeli Günler, İngiliz Kemal gibi çoğu güldürü, pek çok ünlü filmin bulunduğu yaklaşık 200 senaryoya imza atmış bir isim. Ama besteciliğini bilmiyorduk doğrusu! Küçük bir araştırma sonucu kendisinin o ünlü filmin senaryosunu ve şarkının sözlerini yazdığını öğrendim. Yanlış hatırlamıyorsam, aslında Senede Bir Gün, bir film müziği değil, bir müzik filmidir. Yani ünlü şarkı için yapılmış bir film. Neyse... Ünlü şarkının bestecisi ise rahmetli Şekip Ayhan Özışık'tır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yayın dünyasında bomba transfer

Edebiyat dünyası bugünlerde oldukça hareketli. Adı Can Yayınları ile özdeşleşen yayınevinin yönetmeni Celal Üster, görevinden ayrıldı. Üster'in yerine Doğan Kitap'ın eski yayın yönetmeni Zeynep Çağlıyor geldi. Can Yayınları'ndaki bu ani değişime kimse bir anlam veremedi.

Üster ile Can Yayınları, son yılların popüler deyimiyle 'anlaşarak' yollarını ayırdı. Üster, başarılı bir yayıncıydı. Bundan sonra Can'da neler olur bilinmez. Ancak yerine gelen Zeynep Çağlıyor da tecrübeli bir yayıncı. Can Yayınları'nda güzel işlere imza atacağına inanıyorum.

Kapı Yayınları da sessiz sedasız bir yayın yönetmeni değişikliğine gitti. Başarılı çalışmalara imza atan Sevengül Sönmez, Kapı'dan ayrılarak Bilgi Üniversitesi'nde öğretim görevlisi oldu. Kapı Yayınları, bugünlerde kendisine bir yayın yönetmeni arıyor.

Yayın dünyasındaki asıl bomba önümüzdeki hafta netleşecek. Türkiye'nin en büyük yayınevlerinden birinin çok ünlü, adı yayıneviyle özdeşleşmiş bir yazarı, kurumdan ayrılıyor. Geçtiği yer ise son yıllarda yaptığı ataklar ve yazar transferleriyle adını 'büyük yayınevi' listesine yazdıran bir kitapçı. İleriki günlerde hem bu yazarın adını hem de geçtiği yayınevini buradan sizlere duyuracağım. Transfer henüz imza aşamasında olduğu için şimdilik bu kadar. Ama bu transfer yayın dünyasına bomba gibi düşecek, bundan emin olun!

Altın Kızlar, 'Sultan'sız olmaz!

Geçtiğimiz hafta medyaya yansıdı, belki okumuşsunuzdur. 80'li yıllara damgasını vuran, 10 Emmy ve 3 Altın Küre ödüllü "Altın Kızlar" dizisinin yerli versiyonu çekilecek. Yeşilçam'ın ustalarını buluşturan projede sanat dünyasının dört dev ismi Fatma Girik, Hülya Koçyiğit, Filiz Akın ve Emel Sayın yer alacak. Hepsi dul ya da boşanmış olan, aynı evi paylaşan, yaşlı, ama hayat dolu dört kadının hayatlarını konu alan "Altın Kızlar"ın büyük bir eksiği var. O da Türk sinemasının 'sultanı' Türkan Şoray. Böyle bir proje 'Sultan'sız olmaz. İmzalar atılmış, proje için geri sayım başlamış; ama geç kalınmış sayılmaz. Hemen birileri devreye girip Türkan Şoray'ı ikna etmeli. Evdeki en akılselim kişilik olan Dorothy rolü için Hülya Koçyiğit uygun görülmüş. Dorothy'nin sürekli koltuğunda oturduğu halde her yere yetişebilen çılgın ve hazır cevap annesi Sophia rolü ise Fatma Girik'e verilmiş. "Altın Kızlar"ın en safı olan Rose'u Filiz Akın'ın canlandıracağı dizide, sürekli sevgili değiştirip inatla ve ısrarla aşkı aramaya devam eden Blanche rolünü ise Emel Sayın üstlenmiş. Bence bu dizideki 'Rose' karakterini en iyi Şoray oynar. Yapımcıların bir kez daha düşünmesinde yarar var!

kursunkalem@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yılın iki büyük yazar transferi: Selim İleri Everest'e, Hilmi Yavuz Timaş'a geçti

Kursunkalem 2009.03.28

Geçtiğimiz hafta Türkiye'nin büyük yayınevlerinden birinden, önemli bir yazarın ayrılacağını söylemiştik. Hem yayın dünyası hem de okurlar bir hafta boyunca bu ismi merak etti, çeşitli tahminler yapıldı. Yazının içerisindeki 'ileriki günlerde' sözünden, bazı sezgisi güçlü okurlar, bu ismin kim olduğunu tahmin etti.

Bugün artık açıklamak şart oldu. Evet, o yazar Selim İleri'ydi... Yedi yıldır çalıştığı Doğan Kitap'tan 1 Nisan itibarıyla ayrılıyor Selim İleri. Ama ne ayrılık! İki taraf da birbirlerini öylesine sevmişler, birbirlerine öyle bağlanmışlar ki ayrılık kararını aldıkları akşam yemeğindeki hallerini görmek lazımdı! İki taraf da üzgündü; birbirlerine karşı oldukça seviyeli ve saygılıydılar. Hatta yemek sonunda masadan kalkarlarken hem İleri'nin hem de Doğan Kitap yöneticilerinin gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Böyle ayrılığa can kurban... Kavgadan, kırılmadan, gürültü koparmadan yazar ayrılıkları ülkemizde pek nadir gerçekleşir. Bu belki de ilk. Umarım böyle transferler, diğer yazarlara ve yayınevlerine de örnek olur.

Peki, Selim İleri hangi yayınevine geçti? Son yıllarda genişlettiği yayın ağı ve yaptığı yazar transferleriyle yayıncılık dünyasında zirveye oynayan Everest Yayınları'na... Selim İleri'nin kitapları, bundan sonra Everest etiketiyle çıkacak.

Yayın dünyasındaki hareketlilik sadece Selim İleri'nin transferiyle sınırlı değil. Belki şaşıracaksınız; ama size başka büyük bir transferin haberini daha vereyim. Türk edebiyatının usta şairi ve yazarı Hilmi Yavuz, Timaş Yayınları'na geçti. Timaş Yayınları da hem yazarları hem de kitapları bakımından Türkiye'nin önemli yayıncılarından biri. Yayıncılığa ülkemizde profesyonel anlamda bakabilen, şirket yönetimini Batılı yayınevlerinin standartlarına göre düzenleyen bir yayınevi. Gerek kitaplarının basım kalitesi ve gerekse dağıtım ağıyla her yazarın çalışmak isteyeceği bir yayıncı Timaş. Hilmi Hoca'nın daha önce Boyut Yayınları'ndan çıkan düzyazıları ve henüz kitaplaşmamış makale ve denemeleri önümüzdeki aydan itibaren peyderpey Timaş'tan yayınlanmaya başlayacak. Şiirleri ise YKY'den çıkmaya devam edecek. Buradan hem Hilmi Yavuz'a hem de Selim İleri'ye hayırlı olsun diyorum.

Başkan adayı değil, İstanbul Kültür ve Turizm Müdürü

İstanbul Kültür ve Turizm Müdürü Prof. Dr. Ahmet Emre Bilgili bugünlerde İstanbul'da çok popüler. Kentte nereye gitse CHP'lilerin iltifatlarına mazhar oluyor. Nedeni ise CHP İstanbul Büyükşehir Belediyesi adayı Kemal Kılıçdaroğlu'yla benzerliği. Gerçekten de Bilgili ile Kılıçdaroğlu birbirine epey benziyor. Gazeteciler bile iki ismi karıştırıyor. En son 22 Mart'ta İstanbul'da Nevruz kutlamalarına İstanbul Valisi Muammer Güler ve Belediye Başkanı Kadir Topbaş ile birlikte katılan Bilgili, gazetecilerin ilgi odağı oldu. Birbirleriyle rekabet halindeki iki ismi yan yana gören basın mensupları fotoğraf almak için epey yarıştı. Bu durumu fark eden Bilgili, bir ara "Beni Kılıçdaroğlu'na benzettiniz sanırım. Ama İl Kültür Müdürüyüm." demek zorunda kaldı. Sadece gazeteciler değil, halk da karıştırıyormuş Bilgili'yi...

Onu hafta sonları vapurda ya da metrobüste görenler şaşırp kalıyormuş. CHP'liler "İşte halkın başkanı. Bak halkın içinde dolaşıyor" diye Bilgili'ye selam verip, ellini sıkıyorlarmış. AK Partili olduğunu tahmin ettiğimiz bazı vatandaşlar ise "Sayın Kılıçdaroğlu, Kadir Topbaş'ı eleştiriyorsunuz, ama bak metrobüse biniyorsunuz." diyorlarmış.

kursunkalem@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fetih zorbalık, kutlamaları çağdışı mı?

Yazısında "Panorama 1453" adıyla 'panoramik' dizaynla fethi anlatan Fetih Müzesi'ni eleştiriyor. Olabilir, yer yer haklı da bu eleştirilerinde. Ama eleştirinin dozunu epey kaçırmış. Sözü İstanbul'un fethine getirince duvara toslamış resmen. Ona göre, İstanbul'un fethi, bir toplumun payitahtını zorla almak anlamına geliyormuş.

O yazı Murat Belge'ye yakışmadı

 Murat Belge, sevdiğimiz bir yazar. Türkiye'nin en demokrat aydınlarından biri. Eşi benzeri az bulunur. Kendisine özgü özel fikirlerini Türkiye'nin Halleri başlıklı köşesinde yazıyor. Farklı olduğu kadar cesaretli bir entelektüel. Zaman zaman şaşırtıcı da. Geçen hafta Taraf'ta yine şaşırtıcı cümleler sarf etti. Biz kendisinden, dünyadaki örnekleri de göz önünde tutarak İstanbul'a özgü kültürel kazanımların eleştirisini bekleriz hep. İstanbul'u iyi bilir kendileri. Gezi kitabı başucumda durur sürekli. İstanbul'un fethi hakkında söylediği sözleri okuyunca üzüldüm. Yazısında "Panorama 1453" adıyla 'panoramik' dizaynla fethi anlatan Fetih Müzesi'ni eleştiriyor. Olabilir, yer yer haklı da bu eleştirilerinde. Ama eleştirinin dozunu epey kaçırmış. Sözü İstanbul'un fethine getirince duvara toslamış resmen. Ona göre, İstanbul'un fethi, bir toplumun payitahtını zorla almak anlamına geliyormuş. Üstelik her yıl kutlanması da çığlıkmiş. Bu çağın görgülerine göre ayıpmış. Üstelik Peygamberimiz'in fetih müjdesi de söylenti hatta psikolojik propaganda imiş. Murat Belge'nin görüşleri kendisine bir ayna gibi bakadursun, belki şu soruyu sorma hakkına sahibiz: Osmanlı, İstanbul'u hiç mi İstanbul yapmadı? Fetih olmasaydı, İstanbul, İstanbul olarak kalacak mıydı? Bugünü eleştirmekle dünü yok saymak farklı şeyler değil mi? Belge, bunu bilmez mi?

Gani Müjde, 2453 Türkiye'sini anlatan yeni filminin senaryosunu yazmaya başlamış. Şimdiden çok eğlenceli bir film olacağından eminim. Daha çok tarihi olayları anlatan Gani Müjde'nin filmleri beni hep eğlendirmiştir zaten. İnce ince tiye alır geçmişti... Ama bu kez 444 yıl sonraki Türkiye'yi anlatacak. Bu filmin çok komik olacağını şimdiden söyleyebilirim. Neden mi? Filmin kahramanlarına bir bakın isterseniz. 2453'te Aragones hâlâ Fenerbahçe'de, Deniz Baykal hâlâ muhalefette, Ajda Pekkan hâlâ gençmiş. Bunların bir an gerçek olduğunu düşünsenize. Kâbus değil mi? Ama Allah'tan sadece bir film bu. Ocak 2010'da vizyona gireceği söylenen filmi merakla bekliyorum.

Bugünlerde Gani Müjde'nin filmindeki esprilere benzer komiklikleri birçok internet sitesinde görmek mümkün. Bunlar arasında en dikkat çeken bobiler.org adlı site. Bu site de 2047'nin Türkiye'sinde neler olacağını tahmin etmiş. Photoshop'la da güzelce dizayn etmişler. Mesela TRT 100 kanalını açmış, mağlup çıktığı yeni bir seçimden sonra bu kanala söyleşi veren CHP lideri Deniz Baykal, "İstifa etmeyeceğim." diyor. Boğaziçi'ne dört köprü yapılmış. Ama fotoğraflardan anladığımız kadarıyla hâlâ trafik var ve İstanbul beşinci köprüyü istiyor. Diyetler, estetikler derken her geçen gün daha da gençleşen 'Pop Star' Ajda Pekkan, 15 yaşında bir kız haline gelmiş. Sevimli mi sevimli... 2047'de Hürriyet gazetesinin manşeti de ilginç: Ergenekon'da 98.556.254'üncü dalga. Gazetenin spotunda soruşturma kapsamında Zekeriya Möz, RTE ve Gül'ün gözüaltına alındığı haberi var. Yine siteye göre seçimlerde oy kullanmak çok kolay, artık sandığa gitmeye gerek yok; cep telefonu ile SMS atmak yeterli. Dilenciler, post makinesiyle dolaşmaya başlamış. "Kredi kartı geçerlidir" yazıyor yanlarında taşıdıkları pankartlarda... Son bir havadis; Dünyayı Kurtaran Adamın Torunu filmi vizyona girmiş 2047'de...

Beyoğlu Belediye Başkanı'na uğurlu gelen fotoğraf

 Fotoğraf servisi muhabirimiz İsa Şimşek, bugünlerde çok mutlu. Çünkü Beyoğlu Belediyesi'nin AK Partili Belediye Başkanı Ahmet Misbah Demircan, yeniden başkan seçildi. Şimşek'in mutluluğunun nedeni Demircan'ın bir röportajında çektiği fotoğrafların seçim afişlerinde ve broşürlerinde kullanılmasıydı. Beyoğlu'nda hemen her yerde kendi çektiği fotoğrafı gören İsa Şimşek, fotoğrafın Demircan'a uğur

getireceğine inanıyor ve "Eğer seçilirse başkana gidip en azından yemek ısmarlamasını isteyeceğim." diyordu. Dediği gibi de oldu, Demircan seçimi kazandı. Şimdi sıra başkanda. İzin almadan kullandığı fotoğraf için İsa, en azından gönlünün alınmasını bekliyor. Ne yapar bilemeyiz, ama bir yemek bile kâfi gelebilir. Buradan başkana hatırlatalım istedik! Tabii bu yemek bizsiz yenirse maraza çıkarmaya devam ederiz; Sayın Demircan'a duyurulur!

Altın Kızlar'a neler oluyor?

80'li yıllara damgasını vuran 10 Emmy ve 3 Altın Küre ödüllü 'Altın Kızlar' dizisinin yerli versiyonunun çekileceğini daha önce yazdım. Yeşilçam'ın dört dev ismi Fatma Girik, Hülya Koçyiğit, Filiz Akın ve Emel Sayın'ın yer alacağı projede büyük bir eksiklik var dedim. Hatta Sultan'sız Altın Kızlar olur mu diye de yapımcılara sitem etmiştik. Sağ olsunlar bizi dikkate almışlar ve Türkan Şoray'ı dizi için ikna etmişler. Sağlık sorunları dolayısıyla yorulmak istemeyen Filiz Akın'ın yerine dizide oynamayı kabul etmiş Sultan. Ancak ilerleyen günlerde diziden başka bir isim daha ayrıldı: Emel Sayın. Her ne kadar Emel Sayın'ın yerine usta oyuncu Nevra Serezli gelse de bu dizi Emel Sayın olmadan yavan kalır. Bunu söyleyerek birbirinden değerli oyunculara haksızlık etmek istemem; ama Sayın bu diziye çok yakışıyordu. Yetkililerin yerinde olsam onu da Sultan gibi ikna ederdim. Yapımcı Armağan Çağlayan'ın isterse bunu başaracağını düşünüyorum.

kursunkalem@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sultan Vahdeddin'in başnedimesinin anıları

Kursunkalem 2009.04.11

Bu hafta ilginç, belki ilginç olmanın da ötesinde acı, içli bir kitap okudum: . Timaş Yayınları'nın Hatıra Kitaplığı dizisinin ilk kitabı. Önce yazarın adından ürperdim: Rumeysa Arebda. 'Abhaz kökenli' bir başnedime. Anlattıklarının -evet, yazdıklarının değil!- günün birinde kitaplaşacağını herhalde hiç düşünmemiş. Sadece anlatmış. Ölüm döşeginde, içli bir yas şarkısı gibi konuşmuş. Başkası kaleme almış bu son sözleri. Rumeysa Arebda, anılarının "Sultan Vahdeddin'in Son Remo Günleri" adı altında yayımlanacağını bilmeden ölmüş. Dediğim gibi, sadece yaşadıklarını anlatmak istemiş, belki bir de sevgili İstanbul'unu.

Adsız sansız fertlerin söyleminden yansıyan tarihle, bize 'yansıtılan' tarihin çelişmeye yazgılı olacağını bilmezlerden değilim. Ama bu defa hüzünlenmekten kendimi alamadım. Dünyadan, hele kendi saray coğrafyası dışındaki bir yabancı dünyadan, hele hele bir 'Avrupa' ülkesinden, San Remo şehrinden habersiz Abhaz kızı, 10 Mart 1924'te Türkiye'den sınır dışı edilirken neler hissetmişti?! Bunu hangi tarih kitabı anlatabilir ki!

Rumeysa Arebda, padişahın baş kadını ve ikinci kadınıyla gittiği sürgünden başlayarak, Sultan Vahdeddin'in ölüm günlerine, akıllara durgunluk verici bir içsel yolculuğa çıkarıyor okuru. Rumeysa Arebda'nın bakış açısında hiçbir önyargı yok, Cumhuriyet düşmanlığı, hesap kitap yok. Gerçi son padişahın sözlerinden Mustafa Kemal'e karşı bir kırgınlık hissediliyor; fakat başnedime bunun bile farkında değil: Yeryüzünü görmemiş, yerinden yurdundan çalınıp saraya getirilmiş, saray sona erince yeryüzüne apar topar kovulmuş bir hanımın çılgılığı kitaptakiler.

Ferdin trajedisi, galiba tarihin gerekçelerini aşabiliyor. Başta da söyledim, içli bir kitap, anlatı okudum. Anlatı diyorum, keşke hakikat olmasaydı. Yapayalnız bir insan Rumeysa Hanım. Sarayda, San Remo'da, İstanbul'a geri

dönüşte hayatından neler çalınmış? İmparatorluğun düzeni böyle. Fakat 'birey' oluşturmak isteyen Cumhuriyet onu niye önemsememiş, görmemiş, sürgüne gidenler arasına katmış?

Bu yas şarkısını Cumhuriyet'imize düşmanlıkla, Vahdeddin hayranlığıyla ya da Vahdeddin düşmanlığıyla değil, tarihin, siyasetin ettiklerini bir kez daha görmek için okudum. Acı duydum. Aynı şeyler bir daha yaşanmasın diye temenni ettim.

CHP'li Turan Güneş: İlahiyat okumak istedim

Türk Edebiyatı dergisi, bu ay 22 Şubat'ta kaybettiğimiz büyük mimar ve düşünce adamı Turgut Cansever 'özel sayısı' ile çıktı. Dergide Cansever'i yakından tanıyan yazarların onunla ilgili anıları ve düşünceleri yer alıyor. Saklanması gereken bir sayı. Benim en çok dikkatimi çeken konu ise Turgut Cansever'in çocukluğunu ve gençlik yıllarını anlattığı röportaj oldu. İlk kez yayınlanan bu röportajda bir dönem CHP'de siyaset yapan eski dışişleri bakanlarımızdan Turan Güneş ile ilgili Cansever'in söyledikleri epey ilginç. Meğer Cansever ile Güneş çocukluk arkadaşymış. Cansever'in yakın arkadaşları arasında ünlü ressamlar Cihat Burak ve Avni Arbaş da varmış. Cansever ile Güneş, usta neyzen Halil Dikmen'in hocalığında ney meşk ediyorlarmış. Turan Güneş, ilahiyat okumak istemiş. O dönemde ilahiyat eğitimi veren bir kurum olmadığı için Güneş, bu alanda eğitim alamamış; ama onun bu konudaki isteğini gören Turgut Cansever'in babası Hasan Ferit Bey girmiş devreye. Turan Güneş'i ve oğlu Turgut Cansever'i alıp Elmalılı Hamdi Efendi'ye götürmüştü. Elmalılı Hamdi Efendi, Turan Güneş'e "Senin için ne yapabilirim?" diye sorunca "İlahiyat okumak istiyorum." cevabıyla karşılaşmış. Elmalılı da "Bu işi kendi başına yapmak mecburiyetindesin." demiş.

Röportajda Cansever'in Ahmet Hamdi Tanpınar, Necip Fazıl, Asaf Halet, Neyzen Emin Dede, Nihal Atsız, Orhan Şaik Gökyay, Zeki Velidi Togan gibi yazar ve aydınlarla kurduğu yakın ilişki ve dostluk da dikkatimi çekti. Düşünce adamı, bilge mimar Turgut Cansever, böyle bir ortamda yetişmiş.

kursunkalem@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ertuğrul Günay, Yazıcıoğlu'nun defin kararını neden imzalamadı?

Kurşunkalem 2009.04.18

Büyük Birlik Partisi (BBP) Genel Başkanı Muhsin Yazıcıoğlu'nun helikopter kazası sonucu hayatını kaybetmesi, sağcısıyla solcusuyla tüm Türkiye'yi derinden üzdü. Yazıcıoğlu'nun cansız bedenine üç gün sonra ulaşılması bu acıyı daha da artırdı.

Siyasi partiler, son derece centilmence, milletimizin asaletine yaraşır bir davranış sergileyerek seçim mitinglerini iptal etti. Bakanlar Kurulu'nun merhumun ruhunu şad edecek bir karar alarak onun İstiklal Marşı'nın yazıldığı Taceddin Dergahı'na gömülmesi için karar çıkartması da halkımızın duyarlılığına uygun zarif bir davranıştı ki bu karar hiçbir kesim tarafından yadırganmadı. 31 Mart Salı günü Ankara tarihî günlerinden birini yaşadı. Yazıcıoğlu'nun meğer ne çok seveni varmış.

Bütün bunların üstüne Ankara'dan aldığım bir haber beni çok şaşırttı. Habere göre, diğer bütün bakanlar imzaladığı halde Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay, Muhsin Yazıcıoğlu'nun Taceddin Dergahı'na defnedilmesi ile ilgili kararnameyi imzalamamış. Bu bilgiye inanmak istemedim ve o günden beri de beklettım. Fakat doğruluğundan emin olduktan sonra yazmaya karar verdim. Kararı niçin imzalamadığını bilemıyoruz; ama demokrat ve hoşgörölü duruşuyla tanıdığım Sayın Günay'a yakıştıramadım bu tavrı. Biliyorsunuz AK Parti hükümetleri, son yıllarda Türkiye'de birçok tabuyu ortadan kaldırdı. Bu tabuların yıkılmasında Günay'ın da katkısı büyüktü. Mesela Nazım Hikmet'in Türk vatandaşlığına iade edilmesi... Peki, Nazım Hikmet'in mezarını Türkiye'ye getirmek isteyen, Ahmet Kaya'nın mezarı için girişimde bulunan Ertuğrul Günay'ın, toplumun bütün kesimlerini cenazesinde toplamayı başarmış bir milletvekilinin, bir siyasi parti liderinin hatırasına saygı anlamına gelen bu kararnameyi imzalamamasını nasıl anlamak gerekir? Elbette kendine göre bir gerekçesi vardır; ancak 'İmzalamam' diyerek kestirip atmak, naif kişiliğiyle tanıdığımız Sayın Günay'a yakışmadı.

Günay, Beşiktaş'a karşı mı?

Bu arada Sayın Günay'ın İnönü Stadyumu ile ilgili açıklamalarına da bir anlam veremedim. Durup dururken topa girmesine şaşırdım. Stadın yenileme çabalarına köstek olan açıklamaları hem şık değil hem de etik değil. Çünkü stadın yenileme projesi sonuçta koruma kurulunun önüne gelecek. Bu kurullar da Kültür Bakanlığı'na bağlı. Bakan'ın niyet belirttiği bir konuda kurul üyeleri özgürce karar verebilir mi? Bunun örneklerini geçmişte yaşadık. Bence Günay boş yere Beşiktaş camiasını karşısına aldı...

2010'un ruhuna Fatıha!

2010'a yaklaştıkça her geçen gün, sadece İstanbul Kültür Başkenti Ajansı'nın değil, İstanbul'un hatta Türkiye'nin de aleyhine işliyor. Yaşanan son gelişmeler neticesinde ajanstan herkes ümidini kesmeye başladı. 2009'un ilk günlerinde patlak veren tartışmalar, yürütme kurulunun dört üyesinin istifasıyla sonuçlandı. Ardından geçtiğimiz hafta başında ajansın genel sekreteri Eyüp Özgüç görevden alındı. Yerine kimin geleceği şimdilik belirsiz. Kulislerde yine bir bürokrat beklentisi var.

Ama asıl önemli konu, önceki gün ajansın yürütme kurulu başkanlığına yapılan atama. 2010'un yürütme kurulu başkanı Şekib Avdagiç oldu. Ajansta İTO temsilcisi olan Avdagiç'in şahsına söyleyecek sözümüz yok. Eminim iyi bir ticaret adamıdır. Otomotiv yedek parçası konusunda anlatacakları vardır. Ancak ajansa işadamı, ticaret erbabı değil; kültür adamı gerekli. Başta İstanbul olmak üzere kültür ve sanat konusunda etkin ve yetkin olmalı. Bilgili, okumuş-yazmış ve konuşacak sözü olmalı. İtirazımız bu noktada. Zaten bugüne kadar İstanbul için elle tutulur bir şey yapılmamıştı. Bundan sonra da yapılacak gibi gözüküyor! Ben şahsen 2010 İstanbul Kültür Başkenti Ajansı'ndan ümidimi kestim. Yapılacak işlerle genellikle göz boyanacak. Zaten süre de epey azaldı. Kısır çekişmeler, kavgalar, eş, dost ve sevgili kayırmalar, birilerine ihaleleri peşkeş çekmelerle içeride rezil olduk, böyle giderse Avrupa'ya da rezil olacağız.

kursunkalem@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sanatıyla değil, söylemleriyle gündem olan yetenek: Fazıl Say

Kursunkalem 2009.04.25

Fazıl Say, kendini dünyaya kabul ettirmiş bir yetenek. Usta bir piyano virtüözü. 'Harika çocuk' olarak başladığı müzik hayatında birçok başarıya imza attı.

Ancak böyle bir yetenek son birkaç yıldır sanatıyla, besteleriyle, konserleriyle neden gündeme gelmiyor da hep polemiklerin adamı oluyor; insanları aşağılıyor, toplumdaki kutuplaşmayı körüklüyor? Bu ülkenin temel problemi galiba bu; insanlar asıl işlerinden çok başka icraatlarıyla anılıyor. Fazıl Say son birkaç yıldır nasıl ve nelerle gündeme geldi, bir hatırlayalım:

2002'de "Orhan Gencebay'a ilgi eğitimsizlik göstergesidir" diyerek milyonlarca insanın tepkisini çekti.

2003'te Sivas'taki katliam görüntülerinin bir konserde yayınlanmasını istemeyen eski Kültür Bakanı Erkan Mumcu ile "Bu sansür. Ya katilden yanasınız, ya ölüden" diyerek girdiği polemik.

2003'te İKSV ile konseri iptal edildiği için giriştiği polemik.

2007 genel seçimlerinden sonra "İslamcılar kazandı, ben Türkiye'yi terk edeceğim" diyerek başlattığı tartışma.

2008'de Frankfurt Kitap Fuarı'ndaki konseri gerçekleşmeyince Kültür Bakanı ile yaptığı polemik.

Mart 2009'da Ertuğrul Günay ile Nazım Hikmet'ten kim rant sağlıyor tartışması

2009 Nisan'ında Sezen Aksu'ya 'artık konuş kadın' çağrısı ve ardından başlayan polemik...

Bu tartışmaları saymazsak sanırım Fazıl Say'dan geriye akılda pek bir şey kalmıyor... Peki, bu durum en çok kime zarar veriyor? Tabii ki Fazıl Say'a... Yine hatırlamaya çalışalım. Sanatçının son yıllarda insanları derinden etkileyen bir bestesini ya da müzikseverleri mest eden bir konserini kim hatırlıyor? Temmuz 2007 genel seçimlerinden sonra "İslamcılar kazandı, ben Türkiye'yi terk edeceğim" sözüyle başlayan süreçte Say, ne yazık ki hep toplumun geniş bir kesimini aşağılayan bir insan oluverdi. Çizdiği siyasi portreyle bir sanatçıdan çok siyaset adamı kimliğine büründü. Korkarım yeni yetişen nesil, onu sanatçı kimliğinden çok politik fikirleriyle tanıyacak. Fazıl Say dendiğinde 'dünya çapında bir piyanist' değil, sürekli polemik yapan, çatışmalı alanlarda gezinen bir figür akla gelecek.

Bu haliyle Fazıl Say'ın ressam Bedri Baykam'a öykündüğünü söylesem hata mı etmiş olurum? Say, Baykam yerine 'sessiz kalmakla' eleştirdiği Sezen Aksu'yu örnek alsaydı topluma daha çok hizmet etmiş olur ve fikirleri toplumda daha fazla akis bulur kanaatindeyim.

Fazıl Say bahsinde verilecek bir başka olumsuz örnek de usta sanatçı Arif Sağ'dır sanırım. Bugün herkes türkü mırıldanıyorsa bunda Arif Sağ'ın çok büyük rolü vardır. Sağcısı-solcusu, her kesimden insanın hoşuna giden türkülerini dillendiren Sağ, Türk insanının gönlünde taht kurmuştu. Ta ki CHP'den siyasete atılıp keskin bir politik figür olana kadar... Sakın yanlış anlaşılmasın, sanatçıların siyasete girmesine karşı değilim. Tam tersine, sanatçıların siyasete seviye kazandıracağına inanırım. Fakat bizde bunun hep kötü örnekleri yaşandı. Arif Sağ da sanatçılara yaraşır zarif bir siyaset dili üretmedi.

Bence Fazıl Say'ı da böyle bir tehlike bekliyor. Bedri Baykam ve Arif Sağ örneklerine, son yıllardaki tavırlarına bakarak duruşunu yeniden gözden geçirmeli. Söz Sezen Aksu'dan açılmışken birkaç örnek vermek istiyorum. Aksu, 1980'lerden bu yana Türk toplumunda özgürlükleri savunan, modern bir hayattan yana duruş sergilemesine, çok sağlam bir politik duruşu olmasına rağmen asla politize olmadı. Yasak olduğu dönemde Kürtçe şarkılara yeşil ışık yakan, konserlerinde Kürtçe şarkılar söyleyen grupları misafir etti Sezen Aksu. Bunları yaptığı için ona kimse 'Kürtçü' demedi. 'Işık Doğudan Yükselir' albümüyle şarkılarında Türkiye'nin tüm

renklerini yansıtan yine Sezen Aksu oldu. Bundan dolayı kimse onu 'bölücülük'le suçlamadı. Çünkü Sezen Aksu, bütün bu açılımlarını sanat için yaptı ve yapmaya devam ediyor.

Fazıl Say, şimdi Sezen Aksu için 'Konuş ya kadın!' diyor. Ergenekon soruşturması kapsamında evi aranan Türkan Saylan'a destek vermediği için Aksu'yu suçluyor. Sezen Aksu hiç susmadı ki... Kız çocuklarının okuması için pek çok ücretsiz konser verdi. Peki Fazıl Say'ın hiçbir ücret almadan Türkiye'de kimsesizler ya da okuyamayan çocuklar yararına verdiği bir konseri hatırlayan var mı?

Belki de sorun burada. Fazıl Say, konser vermeyi çok seviyor. AK Parti iktidarı ile giriştiği polemiklerin arkasında da bence bu yatıyor. Çünkü ne zaman konser programı boş kalsa Fazıl Say siyasi polemiklere giriyor. Bunun örnekleri çok; ama yerim dar bunları sıralamaya... (Mesela 2003'te İstanbul Kültür Sanat Vakfı (İKSV) ile yaşadığı polemik... Yine 2008'de Frankfurt Kitap Fuarı'nda Kültür Bakanlığı, Nâzım Oratoryosu yerine Yunus Emre Oratoryosu'nun sahnelenmesine karar verince Fazıl Say bu kez de Kültür Bakanı başta olmak üzere iktidarı Nazım Hikmet düşmanı ilan etmişti.)

Say'ın politik tavırları, sanatının önüne geçiyor. Müziği, insanları ortak bir zevk anlayışı etrafında ne kadar birleştirebiliyorsa, sert ve ayrıştırıcı politik söylemleri o kadar kutuplaşmalara yol açıyor. Say'a 'sus konuşma' demiyoruz. Bilakis, fikirlerini özgürce açıklasın; ama bunu bir 'bölen' edasıyla değil, her kesimi kucaklayan bir yaklaşımla yapsın. Kendisi gibi düşünmeyenleri aşağılamasın, onlara saygı duysun. Say'a şunu sormak istiyorum: Susmakla eleştirdiği Sezen Aksu, bugün Taksim Meydanı'nda bir konuşma yapacak olsa kaç kişi toplanır, kendisi bir konuşma yapacak olsa kaç kişi gelir? Orhan Gencebay'ın bir sözünüle noktalayalım yazıyı: "Say, entelektüel bir müzik misyoneri gibi değil; taraflı, tutucu ve kompleksli bir misyoner gibi davranıyor..."

Sayın Günay, sakın dolduruşa gelmeyin!

 Geçtiğimiz hafta "Kültür Bakanı Ertuğrul Günay'ın BBP Genel Başkanı merhum Muhsin Yazıcıoğlu'nun cenazesinin Taceddin Dergahı'na gömülmesiyle ilgili kararnameyi neden imzalamadığını sormuştum. Yazı epey ses getirdi ve hafta boyunca tartışıldı. Aslında ben bu yazıyı üç hafta önce yazmıştım, ama editörüm bekletti. O zaman yayınlansaydı, demek ki daha büyük gürültü koparacaktı. Bu arada sağolsun, Günay da gerekçelerini aktardı. Kabul edin ya da etmeyin; ama Günay'ın görüşlerine saygı duymalıyız. Ancak Günay'a bir tavsiyem olacak. Bir kesim, kendisini dolduruşa getirmeye çalışıyor. Özellikle 'abi' dediği, geçmiş dönemde bazı işlerde yardımcı olduğu birileri, Günay'a farklı bir misyon yüklemek istiyor. Tecrübeli bir siyasetçi olan Sayın Günay'ın bu oyuna gelmeyeceğini düşünüyorum; bugüne kadar süregelen demokrat ve hoşgörülü tavrından sapacağına ihtimal vermiyorum.

Demircan gönül aldı

 Kendimden bahsetmek hoş değil; ama bir konuya değinmeden geçemeyeceğim. Yerel seçimlerden hemen sonra Beyoğlu Belediye Başkanı Ahmet Misbah Demircan'a bir çağrıda bulunmuştum. Seçim afişlerinde ve broşürlerinde kullandığı fotoğrafı, foto muhabiri İsa Şimşek'in çektiğini, fotoğraf izinsiz kullanıldığını için de Şimşek'in başkana gönül koyduğunu belirtmişim. Demircan, geçtiğimiz hafta sonu Şimşek'i arayıp yemeğe davet etmiş, gönlünü almış. Gerçi bu yemek bensiz yenirse maraza çıkarırım demişim; ama Başkan'ın bu şık davranışı karşısında bundan vaz geçtim.

kursunkalem@zaman.com.tr

Nedim Gürsel'e bir destek de benden

Kurşunkalem 2009.05.02

Bu sözüme Nedim Gürsel de şaşıracaktır; ama işte buradan ilan ediyorum: "Allah'ın Kızları" romanında 'toplumun bir kesiminin dinî değerlerini yermek'le suçlanan ve hakkında TCK'nın 216. maddesi uyarınca dava açılan yazar Nedim Gürsel'i destekliyorum. Bir yazar, bir romanında geçen sözlerden dolayı asla yargılanmamalı.

Bir romanın 'yargılanacağı yer' edebiyatın kendi alanıdır ve edebiyat eserinin gerçek yargıcı eleştirmenler ve okurlardır. Bu yüzden, Gürsel'in 6 aydan bir yıla kadar hapis cezası ile yargılanmasını doğru bulmuyorum. Dilerim hakimler de bu davanın anlamsızlığını düşünür ve ilk duruşmada beraat kararı verir.

Konunun 'özgürlük' ve 'destek' bahsini burada kapattıktan sonra gelelim madalyonun öbür yüzüne... İmdi, Gürsel'in 'Allah'ın Kızları' adını verdiği kitabı vasat hatta vasat altı bir romandı. Üzerinde durulmaya, konuşulmaya da degecek bir yanı yoktu. Hatır gönül, eş dost işi övgüler ve yine aynı minvaldeki söyleşiler dışında edebiyat dünyasından bir ilgi de görmüş değildi roman. Gürsel, "Allah'ın Kızları" gibi heyecan uyandırma dozu yüksek adına rağmen kitabı bir kıpırtı uyandırmayınca hayli şaşırdı. Bir şeyler olsun diye çırpınıp durdu. Mesela Zaman'a söyleşi vermek istedi, olmadı. Kitabının reklamının alınmadığı gerekçesiyle her gittiği televizyon kanalında Zaman'a laf çarptırdı. Bunlar da romanı kıpırtımadı. Bir şeyler olsun da roman tanınsın, ses getirsin istiyordu, hatta etrafındaki insanlardan beklentileri vardı bu konuda. Ama ne yaptıysa tutmadı. Bir Salman Rüşdi olmadı Gürsel.

Derken, beklenen kıpırtının fitili edebiyat dünyasından değil de yargıdan geldi. "Allah'ın Kızları" hakkında dava açıldı. İşte, Gürsel'in beklediği an gelmişti! Artık Türkiye'de yargılanan bir yazardı. Dünya yazar örgütleri, Nobel'li ünlü yazarlar, düşünce kuruluşları kendisine destek verecek, bütün dünya basınında boy boy fotoğrafları yayımlanacak, kendisiyle söyleşiler yapılacak ve 'düşüncelerinden dolayı yargılanan Türk yazarı' Nedim Gürsel, romanının edebi niteliğiyle elde edemediği tanıtımı, başarıyı ya da uluslararası bir figür olabilmeyi bu yolla elde edecekti.

Ve oldu! Hafta içinde, aralarında 2008 Nobel Edebiyat Ödülü sahibi G. Le Clezio ile John Berger, Edgar Morin, Antonio Tabucchi'nin de bulunduğu çok sayıda yazar, eserinden dolayı yargılanan Gürsel'e destek bildirisi yayımladı. Orhan Pamuk da bir açıklama yaparak destek verdi Gürsel'e. Böylece Nedim Gürsel, dünya gündeminde hatırı sayılır bir yer edinmeye başladı. Artık o romantik duruşu ve uysal bakışlarıyla her gün gazetelerin birinci sayfalarında yer bulabiliyor.

Şu günlerde dünyanın en keyifli insanı kimdir diye sorsanız, hiç tereddüt etmeden 'Nedim Gürsel' derim ben. Kitabın makus talihi açıldığı için mutluluktan uyuyamıyordur Gürsel. Böyle ün, böyle destek, böyle tanıtım başka türlü nasıl sağlanırdı? Yemeyip içmeyip hakkında dava açan savcıya dua etse yeridir Gürsel. Yoksa, o sükseli ismine rağmen "Allah'ın Kızları", yazarını mahcup etmiş ve çoktan unutulup gitmişti. Artık bir süre daha gündemde kalacak, epeyce satacak ve daha önemlisi, yazar dünya gündeminde mağdurlar listesine eklenerek hatırı sayılır bir ün ve etkinlik kazanacaktır.

Edebiyat dünyasında pek çok insan, şu benim anlattıklarımı konuşuyor aslında; ama kimse yazmaya cesaret edemiyor. Bizim, kimsenin ününde, kazancında gözümüz yok. Kimseyle çıkar ilişkimiz de... Bu yüzden hakikat neyse yazmaktan çekinmiyoruz. Evet, Nedim Gürsel'e sonuna kadar destek veriyorum. Yargılanmamalı. Bir

roman yargı konusu olamaz, olmamalı. Ama, kitabın edebi değeri ile elde edilemeyen başarının, başka yollardan umulması ve yine bir yazarın hak etmediği ölçüde övgüyle göklere çıkarılması da insanın midisini bulandırıyor. Basınımızın Gürsel sever habercilerine ve yazarlarına da hatırlatmak isterim; boşuna çabalamayın, Nedim Gürsel'den bir Salman Rüşdi çıkmaz!

Mehmet Barlas, Aydın Doğan'ın masasına neden gitmedi?

Bendeki heyecan, geçtiğimiz hafta 'Fehmi Kuru Fasılı' için cep telefonuma gelen SMS davetiyle başladı. 'Ne giyeceğim, nasıl gideceğim, kiminle oturacağım, ya benden bir istek parçası istenirse koskoca adamların içinde bunu nasıl söylerim' diye bir hafta boyunca düşündüm. Gün geldi çattı. Perşembe akşamı saat 20.00 sularında İstanbul Hilton'un önündeydim. Sıkı bir kimlik kontrolü bekliyordum, hayal kırıklığına uğradım doğrusu... Çünkü güvenlik gerekçesiyle birtakım önlemlerden söz etmişlerdi. Ama elimi kolumu sallayarak girdim içeriye. Doğruca dokuzuncu kata çıktım. Işıl ışıl Boğaziçi'nin muhteşem manzarasına dalıp gitmişim ki; hemen kendimi toparladım. Editörüm fasılla ilgili bilgi bekliyordu; ek baskıya girdi girecekti. Neyse hemen yerime oturdum. Etrafımdakileri şöyle bir süzdükten sonra fasılın başlamasını bekledim. Geçmiş fasıllarda hiç görmediğim simalar vardı. Fasılın müdavimlerinin büyük bir çoğunluğu gelmişti. Ama ilk kez gelenler de vardı. Tabii çok isteyip davet edilmeyenler bu duruma biraz bozuldu. Ama araya birilerini sokarak kendisini davet ettirenler ve Aydın Doğan'ın listesinden fasıla dahil edilenler halinden pek memnundu. Kimlerin katıldığını merak ettiğinizi biliyorum. Onun için uzatmadan listeyi vereyim ama ilk kez gelenlere öncelik tanıyarak tabii. Sedat Ergin, Taha Akyol, Fatih Çekirge, Derya Sazak, Hüsametdin Özkan, Ahmet İnel, Nazlı Ilıcak, Mehmet Ali Ilıcak, Hasan Bülent Kahraman... Diğer konuklar ise fasılların müdavimlerinden oluşuyordu. Ama birkaçının adını sayayım yine de... Ahmet Hakan da oradaydı. Mehmet Barlas da gelmişti. Ömer Erdem'i, Elif Çakır'ı gördüm. İskender Pala ile Mehmet Kamış'ın 'şiiir eksenli' konuşmasına biraz kulak kabartıp oradan kabine değişikliğinin konuşulduğu ortama daldım. Boğaz'dan geçen vapurların ışıkları bir zaman çizgisi gibi araya girse de epey şey duydum.

İki ay önce Eresin Otel'de yapılan ve Aydın Doğan'ın katılmasıyla epey popüler hale gelen fasılla ilgili merak edilenler sadece davetli listesi de değildi. Nasıl bir atmosferde gerçekleşeceği de merak uyandırıyordu. Ortam tahmin ettiğim gibi Doğu-Batı sentezini yansıtıyordu. Bir tarafta bar havası, diğer tarafta fasıl için otantik bir düzen kurulmuştu. Öncekilerin aksine bu gecede içki servisi yapıldı. Derken aylardır konuşulan 'Fehmi Kuru fasıl gecesi' nihayet başladı. Yemekte bir kuş sütü eksikti adeta. Garsonlar, belki de patronlarının orada bulunmasından olacak epey titizlendi. Bir dediğimizi iki etmediler! Bir ara Fehmi Kuru, Mehmet Barlas'ın kulağına eğilip Aydın Doğan'ın masasına davet ettiğini duydum. Ama Barlas, yerinden memnun olduğunu belirtip nazıkçe Kuru'ya teşekkür etti.

Konukların da keyfilerine diyecek yoktu hani. Bugüne kadar mütevazı mekânlarda sessiz sedasız gerçekleşen fasıl, İstanbul'un en önemli oteline, Hilton'a taşınmıştı. Baş konuk ise medya patronu Aydın Doğan olunca medyanın gözü kulağı da buradaydı. Konukların bir kısmı sürekli cep telefonlarından SMS'ler geçiyor, olup biteni, davetlileri yakınlarına ulaştırıyordu. Eğer böyle giderse korkarım bir dahaki fasıla cep telefonlarıyla girmek mümkün olmayacak. İnsanların gündemden uzaklaşıp stres attığı, sakın bir gece geçirdiği bir dost meclisi olan fasıllar, bundan sonra gözlerden ırak, gündemden uzak gerçekleşemez gibi geliyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Urfa'nın etrafı bir sıra yazar!

Geçen hafta üç günümü Urfa'da geçirdim. Sayın Hayrünnisa Gül Hanımefendi'nin başlattığı ve bu yıl ikincisi 8-9 Mayıs günlerinde Şanlıurfa'da düzenlenen Konuşan Kitap Şenliği'ne davet alınca, şöyle bir Urfa havası alırım, mümkün olursa bir sıra gecesine katılır türkü dinlerim, iyisinden bir de çiğköfte yerim diye hemen kabul ettim.

Allah var, etkinlik gayet güzel geçti, iyi ki gitmişim. Ruhumu dinlendirip geldim. Alfa Yayın Grubu'nun patronu ve geçen dönem Şanlıurfa milletvekili olan Faruk Bayrak ile ekibi, yazarların bir dediğini iki etmedi, tabiri caizse el üstünde tuttular bizi. Reiscumhur'un eşini ve kırk kadar yazarı, gazeteciyi şehirlerinde görmek, sanırım Şanlıurfalıları da mutlu etti. Yazarların çadırlarda yaptıkları okuma etkinliklerinde 7 yaşından 75 yaşına kadar Şanlıurfalıları görmek mümkündü.

Konuşan Kitap Şenliği'ne katılan yazarlar, hayli renkli bir yelpaze oluşturunuyordu: Selim İleri, İskender Pala, Beşir Ayvazoğlu, Fatma Karabıyık Barbarosoğlu, Nazife Şişman, Ali Çolak, Ayşe Kulin, Kürşat Başar, Feyza Hepçilingirler, Vehbi Vakkasoğlu, Ahmet Telli, Enver Ercan, Müge İplikçi, Canan Tan... Bu çeşitlilikten rahatsızlık duyan var mıydı bilmem; ama kimi yazarların etkinliğin künyesindeki 'Hayrünnisa Gül'ün himayelerinde' sözündeki 'himaye'den biraz rahatsızlık duydukları çalındı kulağıma. Bu yazar milleti böyle, ne yaparsınız; himayeden hoşlanmıyor!

Cuma günü öğleden sonra Harran'a bir gezi düzenlendi. Çoğu yazarımız, böyle bir manzara ile ilk kez karşılaşılıyordu. Urfa sıcağında başlarına biraz güneş geçti ama görüp yaşadıkları, özellikle Everest Yayınları'nın tatlı dilli yayın yönetmeni Sırma Köksal ve pek nazik halkla ilişkiler sorumlusu Belga Hanım'ın dostça tavrı, güneşin olumsuz etkilerini alıp götürdü. Bu arada Beşir Ayvazoğlu ve Ali Çolak'ın sıcaktan korktukları için bizimle gelmeyip Urfa'nın çarşı pazarını dolaştığını, akşamüzeri de Balıklıgöl kıyısındaki çay bahçelerinde tavlama oynamaya daldıklarını kaydetmeden geçmeyeceğim. Beşir Ayvazoğlu'nun usta bir tavlacı olduğunu da Urfa'da öğrendim. İskender Pala ve Faruk Bayrak'a meydan okumuş Ayvazoğlu tavlada. Urfa'da en çok ilgi gören yazarın İskender Pala olduğunu söylemezsem haksızlık olur. Gittiği her mekanda Pala'nın etrafını hayranları sarıyordu. Okurlarının fotoğraf çektilme tekliflerini geri çeviremediği için adım başı poz verirken görüyorduk kendisini.

Urfa'ya gidilir de sıra gecesine katılmadan gelinir mi? Sağ olsunlar, organizasyona onu da eklemeyi unutmamışlar. Cuma akşamı Dedeman Otel'in geniş bir salonunda sıra gecesini de yaşadık. Kadınlar erkekleri hemen bütün yazarlarımız yer minderlerine oturup önlerine gelen Urfa yemeklerini bir güzel yedi. Saz ekibi sahneye çıktı ve türkülerini söylemeye başladı. Ama olayda bir gariplik vardı. Kocaman hoparlörler salonu inletiyordu. Mikrofonun sesini kıstırmak için hayli uğraşıldı, ama muvaffak olunamadı. Mikrofonlu, davullu sıra gecesi biraz şaşırtsa da türkülerin hatırına tahammül edebildik. Biraz sonra çiğköfte yoğrulmaya başlandı. Grubumuz da yavaş yavaş neşesini buluyordu. Bir ara baktım, Ayşe Kulin Hanımefendi kendini türkülere kaptırmış tempo tutuyordu. Doğrusu bu ya, kadınların sıra gecesine ilgisi ve coşkusu görülmeye değerdi. Çiğköfte nasıldı diye sorarsanız, kocaman bir hayal kırıklığı. Acayip bir tadı vardı ve benim has Urfalılardan beklediğim kıvamda değildi. Bir ara da İskender Pala'nın peçeteye istek yazıp gönderdiğini gördüm. Urfa'da sıra gecesi tamamen ticari bir hal almış. Duyduğuma göre şehirde 50 civarında sıra gecesi ekibi varmış. Otellerde 'Sıra gecesi vardır' yazdığını söyledi biri. Tıpkı 'Lig TV vardır' yazısı gibi. Bu da hiç hayra alamet değil.

Bunca güzelliğin arasında olumsuzluklar da olmaz mı, olur elbette. Çadırlarda kitap okuyacak yazar ve şairlerin listesine bazı itirazlar gelmiş. Bazı yazarlarımız, "Ben filanca ile niye aynı çadırdayım, o edebiyatçı bile değil. Onunla beni nasıl yan yana getirirsiniz!" kabilinden şikayetlerde bulunmuş. Bir kısım gazeteciler de, "Efendim, bazı isimler niye Hanımefendi'nin özel uçağıyla geliyor da biz normal uçakla geliyoruz? Bizim onlardan ne eksiklerimiz var?" diye ince ince yakınmaktaydı. Benim görüp duyduğum rahatsızlıklar bunlardı. Eee, her görüşten

ve meşrepten o kadar kalem erbabını İstanbul'dan alıp ta Urfa'ya götürürseniz elbette birtakım huzursuzlukları da baştan kabullenmeniz gerekir. Buradan bakınca yazarların Şanlıurfa seyahatinin gayet sakin, olumlu ve tahmin edilenden fazla anlayış içinde geçtiğini söyleyebilirim.

Ha unutmadan hemen ilave edeyim. Şenliğin üçüncüsü, 5-6 Haziran tarihlerinde Hanımefendi'nin memleketi Kayseri'de gerçekleştirilecek. Buraya da pek çok yazarımız katılacak. Kayseri, oldukça iddialı hazırlanıyormuş. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün de şenliğe katılması bekleniyor. Eğer katılırsa umarım bir şiir okur. Ben de orada olacağım, bu anı kaçırmak istemem...

Çankaya Sofrası'na bu kez müzeciler konuk oluyor

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün başlattığı Çankaya Sofrası'nın pazartesi günkü konukları müzeciler ve arkeologlar olacak. Malumunuz 18 Mayıs, Dünya Müzeler Günü. Birçok müzeci, yerli yabancı arkeologlar bu yemeğe davetli. Sofrada neler olacağını bilemiyorum ama müzelerin sorununun konuşulacağı kesin. Umarım bu sofradan müzeler için bir çözüm çıkar. Ben epey umutluyum.

Bu arada Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreteri Prof. Dr. Mustafa İsen, geçtiğimiz hafta Ankara'da yaşayan yazar ve şairlerle bir kahvaltıda bir araya gelmiş. İsen'in davetine 30'a yakın edebiyatçı katılmış. Bu hadise, şimdi İstanbul'da yankılanıyor. Çünkü kültürün, sanatın, edebiyatın başkenti Ankara değil, İstanbul. İsen'in yazarlarla kahvaltı yaptığını duyan bazı yazar ve şairler, deklarasyon yayınlama hazırlığındaydı, ben vazgeçirdim. "Durun, Cumhurbaşkanı ve ekibi, yaz aylarında İstanbul Huber Köşkü'nde olacak. Sizin için de bir şeyler düşünüyorlar." dedim. Şimdilik ikna ettim. Sayın İsen'e duyurulur; biz İstanbullu kalem erbabı da bir kahvaltı istiyoruz.

Eurovision şarkı değil, şov yarışması

54. Eurovision Şarkı Yarışması, bu akşam Moskova'da yapılacak. Ama benim bu yarışmanın adına bir itirazım var. Eurovision, 2000'den itibaren şarkı yarışması olmaktan çıktı. Şov yarışmasına dönüştü. Hem de erotizmin önde olduğu bir şov. Onun için birinci olursak boşuna sevinmeyin, ilk beşe giremesek de boşuna üzülmeyin. Hele hele bu yarışmayı milli bir mesele haline hiç getirmeyin. İyi göbek sallayan, açılan saçılan kazanıyor zaten. Kulağa, kalbe değil, göze hitap ediyor. İsterseniz son yedi sekiz yılın birincilerine bakın. Birincileri şarkılardan değil, şovlarından, dans ve kostümlerinden hatırlıyoruz. Bu yarışma da böyle hatırlanacak. Bir de son yıllarda bu yarışmanın birincileri, bir iki istisnayı saymazsak hep kadın. Kadın düşmanlığı yaptığımı sanmayın sakın. Ama yarışmada kadınlık sahnelerde sürünüyor gibi geldi bana.

Türkiye'yi temsil eden Hadise'nin 'Düm Tek Tek' şarkısının da hakkını yemeyelim. Hem ritmik müziğiyle hem de melodisiyle akıllarda kalıcı, ama sıradan bir çalışma. Şarkıcının dansı, yarışmada giyeceği kostümü zaten çoktan şarkının önüne geçti. Bence hiç vakit kaybetmeden, bu yarışmanın adını değiştirmek gerekiyor. En iyi isim ise "Eurovision Show Yarışması" olabilir. Türkiye de yarışmaya dansözleriyle katılsın; böylece sanatçılar da rahat bir nefes alır.

kursunkalem@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tiyatrocular nereye yürüyor?

Geçtiğimiz pazartesi günü tiyatrocular, "Türkiye'de yargının siyasallaşması, bilimin ışığının karartılması, laik cumhuriyetin tehlikeye girmesi, çağdaş eğitimin darbe yemesi..." gibi birtakım gerekçelerle Beyoğlu'nda yürüyüş yaptı. Demokrasilerde yürüyüş yapmak, miting düzenlemek insanların en doğal hakkıdır.

Bu nedenle de bu yürüyüşe diyecek bir şeyim yok. Tiyatrocuların gerekçelerinin tümüne değil ama çoğuna katılıyorum. Mesela yargının siyasallaşması... Çok doğru bir tespit. Yargı gerçekten son yıllarda o kadar siyasallaştı ki artık toplum, yargıda reform istiyor. YARSAV'ın ve kimi baroların başkanları, hemen her gün yargıyı zan bırakacak açıklamalar yapıyor, toplantılar düzenliyor; yargıçları baskı altına alıyor. Evet, bilimin ışığı da karartılıyor. Üniversitelerde artık bilim yapılmıyor neredeyse. Birçok bilim adamı, asıl işini bırakıp çetelerle, mafyalarla aynı safta. Sadece bilimin değil, ülkenin geleceğini karartmak için çaba gösteriyor. Laik cumhuriyet, gerçekten tehlikede... Din ve vicdan özgürlüğünü garanti altına alan laiklik ilkesi çiğneniyor sürekli. Birtakım bahanelerle binlerce gencin eğitim hakkı engelleniyor. Bu ülkede inançlı insanlar, inançlarından dolayı rencide ediliyor.

Ama bu yürüyüşe itirazlarım da var. İlk itirazım katılımcılara. İlk başta Ferhan Şensoy'a mesela. Sahneden darbe çıkırtkanlığı yapan birinin bu yürüyüşe katılması, bu eylemin niyetini belli ediyor. 22 Temmuz 2007 seçimlerinde halkın demokratik seçimini beğenmeyip onunla alay eden Fazıl Say'ın bu halkada olmasına itirazım var. Kişi bazında bu itirazları çoğaltabilirim ama uzatmayayım.

İkinci itirazım, yürüyüşün gerekçesinin bu kadar dar olmasına. Devletin hemen her kademesine sızan 'silahlı bir terör örgütü'nün varlığına hiç itiraz gelmemesine. Son aylarda toprak altından çıkarılan silah ve mühimmatlara hiç değinilmemesine... Mesela usta sanatçı Gülriz Sururi, çok duygusal bir metin okudu yürüyüşte. Keşke Gülriz Hanım, bu silahların nerede, kime karşı kullanılacağını sorsaydı. Uğur Mumcu'nun, Ahmet Taner Kışlalı'nın, Hrant Dink'in, Necip Hablemitoğlu'nun gerçek katillerinin hâlâ bulunamamış olmasını da protesto etselerdi.

Üçüncü itirazım ise bu yürüyüşün birtakım baskılarla düzenlenmiş olmasına. Yürüyüşe katılan birçok oyuncu, neden orada olduğunu kendisi de bilmiyordu belki de. Mesela biri, 10 gün önce başlayan telefon diplomasisi sonucunda orada olduğunu söyledi. Birçok kişiden duydum bunu. Alın size mahalle baskısı! Ya bizimle olursun ya da seninle selamı sabahı keseriz, durumu yani... Bazı basın yayın organlarında bu eylem, 'tiyatrocular yürüdü' şeklinde çıksa da aslında sanatçılar, tüm ısrarlara rağmen sağduyuyu tercih etti.

Yürüyüş akşamı Cüneyt Türel, Gülriz Sururi, Deniz Türkali, Lale Mansur, Emre Kınay ve Dolunay Soyser, CNNTürk'te Reha Muhtar'ın konuğu oldu. Deniz Türkali ve Lale Mansur, oyuncuların yürüyüş hakkını desteklemekle birlikte gerekçelerine katılmadıklarını açıkladı. Bu tür eylemlerin kamplaşmayı körüklediğinden yakındılar. Deniz Türkali, başörtülü kızların eğitim hakkının engellenmesinin, demokrasinin kesintiye uğratılmasıyla ilgili yürütülen kampanyaların, darbe yapma çabalarının da protesto edilmesini istedi. Karşı taraftan 'çıt' çıkmadı. Lale Mansur, "2007'de darbe hazırlığını kapak yaptığı için kapatılan Nokta dergisine neden destek vermediniz?" diye sordu. Yine ses yoktu. Cüneyt Türel, yürüyüşün gerekçelerini anlatırken somut örnekler vermekte zorlandı bazen. Korkudan öte kuşkudan bahsetti. Mansur, belki tartışmayı bitirecek, bütün bunların boş olduğunu gösterecek espriyi patlattı: "Paranoya olmasın bu!" dedi. Bence de toplumun bir kesimi paranoyaya yakalanmış şekilde hareket ediyor. Sağduyu, tahammül kalmadı bazılarında.

Televizyona konuk olan Emre Kınay ve Dolunay Soyser'ti dinledim. Neden bu yürüyüşe katıldıklarını hâlâ açıklayamıyorlardı. Emre Kınay, darbeye karşı olduğunu söyledi. İyi de bu yürüyüşün asıl gerekçelerinden biri darbe iddiasıyla içeride bulunan sanıklara destek değil miydi? Dolunay Soyser, "Gelmem gerektiğini düşündüm ve geldim." dedi. Belli ki baskıya dayanamamış... Emre Kınay ve Dolunay Soyser'ti tanırım. İkisi de demokrat, özgürlüklerden yana, cumhuriyete bağlı insanlar. Hele Kınay, darbe karşıtı bir isim. 12 Eylül

darbesiyle ilgili sert çıkışları olan biri. Dolayısıyla o yürüyüşe katılan sanatçıların hepsini aynı kategori içinde değerlendirmemek lazım. Asıl konu şu: Sanatçı dediğin statükonun değil, özgürlüklerin, darbecilerin değil demokrasinin yanında olur. Bizim sanatçılar galiba yönlerini şaşırdı!

Ahmet Arsan, Ahmet Hakan olamaz; çünkü...

Hürriyet Pazar ekinde geçtiğimiz hafta yeni bir isim yazmaya başladı. Adı Ahmet Arsan. Daha ilk yazısıyla da bir anda popüler oldu. Yanlış anlaşılmasın, onu kıskanmıyorum! Ama yazısından dolayı değil de ismi etrafında dolaşan spekülasyonlarla şöhret olmasına biraz bozuldum. Tabii bunda Ahmet Arsan'ı tanıtmak için köşesinden iltifatlar yağdıran Hürriyet Gazetesi Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök'ün büyük rolü oldu. Özkök, "Yarımdan itibaren İslami kesimin en haylaz, en hergele çocuklarından birini okumaya başlayacaksınız." deyince dikkatler çiçeği burnunda yazara çevrildi. Ne yalan söyleyeyim, Arsan'ın yazısını ben de okudum. Doğrusunu söylemek gerekirse kötü bir başlangıç yaptı kendisi. Bir kere yazısında hiç üslup yoktu. İçeriğinde de fazlasıyla bilgi yanlışları vardı. 'İslami kesim' dediği insanlarla ilgili "Nerede, ne yerler, hangi marka giyerler, kimi okurlar vs..." başlığı altında verdiği bilgiler çok demodeydi. Ahmet Arsan, sanırım en az 10 yıldır 'bizim mahalle'den uzakta yaşıyor. Daha çok Nişantaşı, Teşvikiye ve Beyoğlu üçgeninde dolaşıyor. Bu yazıyı da 10 yıl önceki bilgileriyle yazmış olmalı. Bir kere muhafazakârlar yazar ayrımı yapmıyor. İyi ve kötü edebiyat ayrımı yapıyor. İyi yazarı, edebi değeri olan kitabı nerede olursa olsun buluyor; iyi müziği dinliyor, güzel filmi izliyor. Eğer parası yetiyorsa marka giyiniyor. Bu Pierre Cardin de olabiliyor, Sarar da. Damat da oluyor, Vakko da. Dolayısıyla öyle insanları kalıplara sokmanın alemi yok. Bunları aştı artık toplum. Son bir not: Ahmet Arsan'ın Ahmet Hakan olabileceğine ihtimal vermiyorum. Çünkü, Ahmet Hakan'ın bu kadar kötü bir üslubu yok; birçok yazının içeriğine katılmasam da gayet güzel yazılar yazıyor, ilginç tespitlerde bulunuyor. Hem Ahmet Hakan, bu mahalleyi iyi tanır. Tophane'ye gelmeyi bıraksa bile bu mahalle zaten Tophane'ye de pek uğramazdı. Bence Hürriyet Pazar ekinin editörü (Gerçi Ayşe Gür'ün istifa ettiğini duydum ama) Ahmet Arsan'ın yazılarını yayınlamadan önce Ahmet Hakan'a okutmali. Böylece hem bilgi yanlışları düzelmiş hem de yazıya bir üslup kazandırılmış olur.

kursunkalem@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnsanın 'Adanalı' olası geliyor!

Kurşunkalem 2009.06.13

Geçtiğimiz hafta Kayseri'deydim. Cumhurbaşkanı Sayın Abdullah Gül'ün eşi Hayrünnisa Gül'ün himayelerinde düzenlenen Konuşan Kitap Şenliği'ni uzaktan takip ettim. Kayserililerin İstanbul'dan gelen ünlü yazar ve sanatçılara ilgisi hayli fazlaydı.

Onlara gösterilen alakayı görünce insanın 'ünlü' olası geliyor! Belki de bu kıskançlıktan olacak, kitap okuyan yazarların çadırına pek uğramadım. Ama Hanımefendi'nin verdiği öğle ve akşam yemeklerini kaçırmadım. Herkesten önce gidip yerime oturdum. Pastırmadan hamur işlerine önüme ne geldiyse yemeye çalıştım. Kayseri mutfağına doyamadım anlayacağınız. Hele hele mantı çeşitlerine bayıldım. Mantıdan yapılan birçok yemek var, çorbadan tatlıya kadar... Tamam, bu yemek faslını uzatıp daha fazla ağzınızı sulandırmak istemem. Bu yüzden asıl konuya giriyorum.

Kayseri'den elinde sucuk poşetleriyle ayrılan Oktay Kaynarca'nın x-ray'dan geçmesi kolay olmadı!

Kitap Şenliği'ne katılan ünlülerden biri de usta oyuncu Oktay Kaynarca idi. Adanalı dizisinde 'başkomiser' Yavuz rolüyle izleyicilerin beğenisini kazanan Kaynarca, Kayseri'de el üstünde tutuldu. Gittiği her yerde halktan büyük ilgi gördü. Escort araçları yol gösterdi. Kimi polisler ona selam durdu. Bütün bunlar bir yana, çocukların Kaynarca'ya sevgisi görülmeye değerdi. Küçük hayranları, Oktay Kaynarca'ya 'Yavuz abi', 'Çakır abi' deyip durdu. Nereye gitse peşindeydiler. Kimi ünlülerin aksine, Kaynarca'nın mütevazılığı dikkatimi çekti. Kimseyi kırmadı, herkesle ilgilendi. İsteyenlerle fotoğraf çekti.

İstanbul'a dönmek için Kayseri Havaalanı'na vardığımızda ilginç bir manzarayla karşılaştık. Polisler, Kaynarca'yı x-ray kuyruğunda görünce birbirlerine bakıp gülümsemeye başladı. Hatta biri "Silahınız yanınızda mı başkomiserim?" diye espi yaptı. Kaynarca da aynı şekilde cevap verdi. Elinde bulunan iki poşet dolusu sucuk ve pastırmayı göstererek, "Evet bakın burada!" dedi. X-ray'den geçip bilet işlemlerini tamamlayan Kaynarca'yı ikinci bir sürpriz bekliyordu. Anadolu'daki tüm havaalanları güvenlik açısından GBT'ye (Güvenlik Tarama Sistemi) geçmişti. Uçağa binen herkes, GBT yaptırmak zorundaydı. Ancak Kaynarca'nın bundan haberi yoktu. Polislerin uyarısı üzerine gidip yan taraftaki polis merkezinden GBT'sini yaptırdı. Bu uyarı karşısında "Kaynarca şimdi ne yapacak?" diye beklerken, gayet medeni şekilde aranmadığına dair belgeyi alıp polislere göstererek uçağa bindi. Tabii, benim için hiç de hoş bir izleme olmadı bu durum. Şimdi kriz olacak, bana iş çıkacak beklentim hüsrarla neticelendi.

DR'lerde kitap sansürü mü var?

Biliyorsunuz, Türkiye'nin en büyük kitapevi zincirlerinden biri DR'lerdir. Benim gibi pek çok kitapseverin uğrak yeridir bu mağazalar. Çoğunlukla kitap almak için uğrarım. Ama piyasaya yeni çıkan kitapları görmeye, çok satan kitaplar listesine bakmaya da giderim. Gerçi her aradığımı bulamam. Doğan Kitap'tan çıkan kitaplar en önlerdeyken, diğer yayınevlerine ait önemli kitapların arka raflarda satışa sunulmasına bir anlam veremesem de ayak alışkanlığı işte, gitmeye devam ederim.

Ancak DR'ler ile ilgili son günlerde duyduğum bir olay beni hem şaşırttı hem de üzdü. İddiaya göre DR'ler bir süredir Can, Ayrıntı, Bilgi Üniversitesi ve Anahtar gibi birçok yayınevinin kitaplarını satmıyormuş. Bu kitapları sorduğunuzda 'yok' denilmiyor; ancak "Stokta şu an bulunmuyor. İsterseniz sipariş verin, getirelim." şeklinde bir cevap veriliyormuş. Önyargılı olmayayım diye, birkaç gün önce gidip Can Yayınları'ndan çıkmış bir kitabı istedim. Aynı şekilde cevap verdiler. Adı geçen diğer yayınevlerinin de ancak iki ay önce çıkan kitaplarını görebildim raflarda. Bence DR'nin bu politikasını yeniden gözden geçirmesinde yarar var. Çünkü DR'ler Türkiye için önemli bir marka. Benim gibi pek çok okur için de ilk adreslerden biri...

kursunkalem@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kültür Bakanı Ertuğrul Günay'a: Kapalı türbeler ne zaman açılacak?

Kültür ve Turizm Bakanı Sayın Ertuğrul Günay'a bugün bir çağrıda bulunmak istiyorum. Haftanın birkaç gününü İstanbul'da geçiren, kentteki kültür varlıklarını gelecek nesillere miras bırakabilmek için birçok proje geliştiren Günay; bir fırsatını bulup türbeleri ziyarete bekliyorum. Belki bakan geldiği için türbeler, birkaç dakikalığına da olsun açılır. Sözü uzatmayayım hemen konuya gireyim.

Sayın Bakanım! Haberinizi sanırım yok; olsaydı bir çaresini bulurdunuz muhakkak. İstanbul'daki birçok türbe altı aydır kapalı. Gerekçe de çok komik: Güvenlik görevlisi yok. 1950'den beri hiçbir iktidar döneminde personel yokluğu gerekçe gösterilerek türbelerin kapısına kilit vurulmadı. Türkiye'de AK Parti'nin iktidarda olduğu bir dönemde bu gerekçeyle tarihî şahsiyetlerin mezarlarının bulunduğu mekânların kapalı olması, milyonlarca insanı yaralıyor. Bakanlığınıza bağlı 117 türbe var. Bunların çoğuna bugünlerde girilemiyor. Aralarında öyle tarihî şahsiyetler var ki inanın insanın isyan edesi geliyor. Ben en son geçtiğimiz hafta Divanyolu'ndaki Sultan II. Abdülhamit Türbesi'ni ziyaret edecek oldum. Ancak onun da kapalı olduğunu öğrendim. Sadece II. Abdülhamit türbesi de değil; Kanunî Sultan Süleyman, II. Mahmud, Hürrem Sultan, Hatice Turhan Sultan, Havatin ve Cedit Havatin türbeleri de kapalı.

Üzerinde yaşadığımız bu toprakları bize bırakan Osmanlı padişahlarının yattığı mekânların personel yetersiz diye ziyarete kapatılması Türkiye'ye yakışmıyor. Benim bildiğim bu türbelere açık olduğu zamanlarda insanlar büyük bağışlar yapıyordu. Gerçi bu bağışların nereye gittiği de meçhul; iddialara göre eski yöneticiler bu paraları şahsî harcamalarında (cep telefonu faturası ödemek, çocuklarının nişanını ve düğününü yapmak, özel yemekler vermek, önceki bakanlara makam arabaları almak gibi) kullanıyordu. Ama o zaman bile türbeler kendi kendini idare ediyordu. Peki, şimdi neden kapalı?

Buradaki sorumluluk size ait. Dolayısıyla bu işi çözmek de size düşüyor. İşin daha da vahimi İstanbul'da AK Partili bir belediye var. Daha önce güvenlik görevlilerinin maaşını onlar veriyorlarmış. Şimdi onlar da 'bize ne' demeye başlamış. Başkan Kadir Topbaş'ın haberi var mı bilmiyorum ama bana vebali var gibi geliyor.

Yine Kültür Bakanlığı müfettişleri, yaklaşık iki yıldır türbelerle ilgili bir soruşturma yürütüyor. Bu soruşturmada sayımlar yapılıyor. Aldığım bilgilere göre bu türbelere ait 300'e yakın tarihî eser kayıp. Nereye gittiği meçhûl! Bu soruşturmanın neticesini de bir an önce kamuoyuyla paylaşmanız gerekiyor. Eğer türbeler kapalı kalmaya devam ederse bu tür kayıplar da çoğalacak. Son olarak yıllardan beri ihmal edilmiş türbelerin ödenmemiş telefon, su, elektrik faturaları var; bakanlık sahip çıkmayınca birçok mekân işgal edilmiş... Yani anlayacağınız türbeler sahipsiz.

Sayın Günay, Sayın Topbaş! Bu türbelere sahip çıkın. Adını Türk tarihine altın harflerle yazdıran devlet adamlarının kemikleri yeterince sızladı. Türbeleri kapalı görüp geri dönmek zorunda kalan insanların gönülleri yaralı, gözleri yaşlı. Bu sızıyı dindirir.

Pembe 'Aşk' şimdi kül rengi

Elif Şafak'ın son romanı Aşk'ın kapak rengi bildiğiniz gibi pembeydi. Bu yüzden erkek okurlardan pek çok eleştiri almış Doğan Kitap. Kitabı çok sevdik ancak elimizde pembe kapaklı Aşk'la görenler bize gülüyor demişler. Vapurda, otobüste Aşk'ı okumaya çekiniyoruz şeklinde şikâyetle bulunmuşlar. Hatta okurların bu isteği Elif Şafak'a kadar ulaşmış. O her ne kadar "Bu pembe ön yargısını kıralım. Boş verin!" dese de iş epey büyümüş. Yayınevi sonunda dayanamayıp Aşk'ın kapağını kül rengine basmaya karar vermiş. Romanı okumak isteyen erkekler pembe değil de kül rengini alsınlar, bu problem de çözülsün demiş. Külrengi kapaklı olarak basılan Aşk, pazartesi den itibaren kitapçı raflarında olacak.

Hayırdır inşallah, Ayşe Arman kapandı!

Kurşunkalem 2009.07.11

Geçtiğimiz hafta başında Hürriyet gazetesi yazarı Ayşe Arman'ı, Etiler sokaklarında tesettürlü bir vaziyette gördüm. Rüyamda değil, güpegündüz. Bana inanmayanlar çıkabilir, çünkü ben de önce gözlerime inanamadım.

Yok, olamaz böyle bir şey. Benzettim sanırım..." falan dedim. Geçip gidecektim ki; içimdeki bir ses, buna müsaade etmedi. "İşin aslını astarını öğren" dedi. "Hayırdır inşallah" deyip hemen işe koyuldum. Başladım takibe. Gördüğüm kadının Ayşe Arman olduğundan emin olmak için biraz daha yaklaştım, gözlerine baktım; göz göze geldik. Birisi tarafından baştan aşağıya incelendiğini fark edince biraz ürkttü sanki... Birbirimize istihzalı istihzalı baktık. Sonra tebessüm etti. Yüzünden hiçbir zaman eksik olmayan tebessümden "Yakında ne yapacağımı görürsünüz. Yine bombayı patlatacağım!" manasını çıkardım. Sanki karşımda Ayşe Arman değil de daha dün yaramazlık yapmış, birazdan yine bir yaramazlık yapacak haşarı bir çocuk vardı.

Şimdiden gazeteci arkadaşlarımı uyarıyorum. Ayşe Arman'ın birkaç gün içinde patlatacağı 'bomba'ya karşı hazırlıklı olun. Şaşırmayın, onu kınamayın. Ayşe Arman ne yapsa yeridir, giyinmeyi pek sevmiyor ama ne giyse yakışıyor! Ona gıpta ediyorum. Kendisiyle, hayatla dalga geçmesini, bunlara gülmesini, eğlenmesini, kendi doğrularının peşinden gitmesini zaman zaman da kıskanıyorum. Ama böyle mutlu oluyor demek ki kendisi... Tesettürlülerle ilgili yazısında (Bana bu hal değişikliği bir çalışmanın habercisi gibi geliyor) umarım empati kurar.

"Ayşe Arman'ın tesettürlü hali şık mıydı, rüküş mü?" diye meraklandığınızı biliyorum. Başörtüsü de ona yakışmış, tesettürlü hali gayet şık. Ama 15 gün içinde Ayşe Arman'ı fotoğraflarında bir soyunuk, bir giyinik, sonuncusunda da başörtülü olarak gören birinin halini düşünün. Durumum pek iyi değil anlayacağınız.

Yukarıda anlattıklarımı birkaç gazeteci dostumla paylaştım, kimse bana inanmadı. "Sen tesettürlü Ayşe Arman'ı ancak rüyada görürsün" dedi. Alacağınız olsun! Bana inanmayın siz, nasıl olsa Ayşe Arman yakında bir hamle yapar. Siz de "Kurşunkalem demişti" dersiniz...

Dede Efendi'nin evini düğün salonu yaptılar

Cankurtaran'daki Hammamizade İsmail Dede Efendi Müzesi ile ilgili son birkaç aydır akıl almaz iddialar gündeme geliyor. Dede Efendi'ye vefa amacıyla açılan müzede vefasızlığın haddi hesabı yok. Müzenin 12 yıldır hem müdürlüğünü hem de hizmetkârlığını yapan Ziya Boyu, bir ay ölümle pençeleşti, sonra iyileşti. Müzede çalışmak için geri döndüğünde kapılar yüzüne kapandı. Aylık 100 TL'ye (Evet yanlış yazmadık) çalışan, çalışmak ne kelime müzenin temizliğinden konser programlarında müzeyi ısıtmaya kadar her şeyi tek başına yapan Boyu, işten atıldıktan sonra müzede garip şeyler yapılmaya başlandı. Son olarak elime bir belge, daha doğrusu bir davetiye geçti ki sormayın. Nişana gitsem bir dert, gitmesem bir dert!

Efendim, İsmail Dede Efendi Müzesi artık düğün, nişan, kına gecesi gibi önemli günlere ev sahipliği yapmaya başladı. Fiyatlar ucuz mu ucuz! Geceliği 100 TL. Güler misin, ağlar mısın? Müzede düğün mü olur? Tarihi evde bu tür organizasyonlara kim izin veriyor? Dede Efendi'nin hatırasını yaşatmak için kurulan müzede düğün

yapmak onun ruhuna en büyük saygısızlık olsa gerek. Peki bu güzelim evi düğün salonuna çeviren bu zihniyete kim dur diyecek?

Not: Bu yazıdan sonra yetkililer beni arayıp lütfen "Yok böyle bir şey" demesinler; davetiyeler elimde. Ancak İsmail Dede Efendi'yi bilmeyen, tanımayan gençlerin mutluluklarına halel gelmesin diye bu davetiyelerin fotoğraflarını yayınlamıyorum.

Kurşunkalem Cumartesi ekindeki köşesinde yazdı, olay gerçek çıktı

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

AKM'de işler yeniden arapsaçına döndü

Kurşunkalem 2009.07.23

Son birkaç yıldır kamuoyunu meşgul eden "Atatürk Kültür Merkezi (AKM) yıkılsın mı, yoksa tadilatı mı yapılsın?" tartışmasında tam mutlu sona yaklaşılmışken, işler yine arapsaçına döndü.

İki yıl öncesine kadar Kültür Bakanlığı, AKM'yi yıkıp yeniden yapmak istiyordu. Çünkü yeni ve modern bir kültür merkezi yapmakla AKM'de tadilat yapmak hemen hemen aynı masrafı gerektiriyordu. Eski Kültür Bakanı Atilla Koç zamanında gerekli fizibilite çalışmaları yapılmış ve böyle bir sonuç ortaya çıkmıştı. Ancak sanatçıların tepkisi üzerine Koç, AKM ile ilgili bir adım atamadan bakanlık koltuğunu 2007'de Ertuğrul Günay'a bıraktı. Günay, ilk başlarda daha temkinli bir yol izledi. "AKM yıkılmasın" diyenleri dinledi. Daha sonra da AKM'nin tadilat yapılarak kullanıma devam etmesine karar verdi. Ve binanın 2010 yılına yetişmesi için tadilat işlemini İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti Ajansı'na devretti. Ajans da birkaç ay önce bir ihale açtı. Bu ihale dün sonuçlandı. Tadilat için en düşük fiyatı veren Özsoy İnşaat, ihaleyi kazandı. AKM'nin yenileme bedeli 65 milyon lira. Bu rakama sadece tadilatlar dahil. Deprem güçlendirmesi için 10-15 milyon lira arası bir rakam daha ilave edilecek.

Yani AKM'nin modernize edilmesi için yaklaşık 80 milyon lira para harcanacak. İçim cız etti. Aynı binayı yerin altına dört beş katlı bir otopark da ilave edilerek aynı paraya yeniden yapmak mümkünken pahalı bir makyaj yapmak boşu boşuna para harcamak demek.

Ancak bu paranın çarçur edilmesini bir sendika önledi! Restorasyon fikri daha netlik kazanmadan, "AKP bu binayı yıkacak" endişesiyle elini çabuk tutan sendika, çalışmaların durdurulması için idare mahkemesine başvurmuştu. Mahkeme, ihalenin açıklandığı gün, yani dün AKM ile ilgili bir yenileme çalışmasının yapılamayacağını, en azından şimdilik, söyledi. Yani projenin yürütmesini durdurdu. Böylece hem 80 milyon lira harcanmamış oldu hem de AKM bu haliyle 'anıtsal'(!) bir yapı olarak yerli yerinde kaldı. 'Adalet' diye buna derler işte!.

Ama sanatseverler adına üzgünüm. AKM, bu durumda 2010'a yetişmeyecek. Kapsamlı bir yenileme çalışması da yapılmazsa 2020'yi bir kültür merkezi olarak göremeyecek. Bir İstanbullu olarak bu duruma kahrolmamak elde değil. Ama bazen de 'bana ne' demek geçiyor içimden... Bundan sonra olacakları biraz da 'AKM yıkılmasın' diyerek yürüyüş yapan, slogan atan sanatçılar düşünsün. Çünkü orada konser veremeyecek, tiyatro sahneleyemeyecek olanlar kendileri...

Kürt Meselesi'nin çözümünde 'akıl' adam Yaşar Kemal mi?

Kurşunkalem 2009.07.25

Son günlerin en çok merak edilen konularından biri de hükümetin Kürt meselesi ile ilgili yapacağı açıklamalar. Kimi çevreler, bu açıklamada muhatap alınacak, arabuluculuk yapacak, bir 'akıl' adam olması gerektiğini savunuyor. Bu ismin ünlü yazar Yaşar Kemal olabileceği dile getirildi. Kemal bu konuda ne diyor, henüz kendisinden bir açıklama gelmedi.

Ancak geçenlerde bir kokteylde kulak misafiri oldum. Radikal gazetesinin Kültür Sanat Editörü Cem Erciyes, üç aydır Yaşar Kemal ile bir röportaj yapıyormuş. Cem bu röportaj için epey hazırlanmış, onlarca kez yazarla buluşmuş, sorularını sormuş o da bu sorulara cevaplar vermiş. Cem'in röportajları bugünden itibaren Radikal'de yayınlanmaya başlayacak. Yaşar Kemal'in ülke gündemine ve Kürt Meselesi, edebiyat, kültür-sanat üstüne söyleyeceklerini merak ediyorum. Böyle zor bir röportajı yapmayı başardığı için de Erciyes'i kutluyorum. Çünkü Yaşar Kemal zor bir insan, röportaj vermeyi hiç sevmez, onu ikna etmek gazetecilik açısından büyük başarı. Cem Erciyes'in telefonda yazı işleriyle konuşmasına şahit oldum. Çaktırmadan dinledim. Bu dinlemeden aklımda kalanları size ulaştırmak istedim. Yaşar Kemal, Kürt halkının barış istediğini söylüyor. "Seksen yıldır bu adamlar niçin dağda diye kimse sormadı" şeklinde sitemde bulunuyor. Devlet politikalarının Türk dilini ve kültürünü cılızlaştırdığından yakınıyor. "Kimse akıl adam aramasın barış için kararlı bir siyasi irade yeterli" diye düşünüyor. Kürt sorununu, Türkiye'nin çağdaşlık ve demokrasi sorunu olarak görüyor. Cem'in konuşmasından aklımda kalanlar bunlar. Belli ki bu röportaj çok ses getirecek. Umarım Türkiye, bu fırsatı kaçırmaz.

Sabahattin Ali'nin acılarla dolu hayat hikâyesi

Dün elime çok güzel bir çalışma geçti: "A'dan Z'ye Sabahattin Ali"... YKY'den çıkan bu kapsamlı araştırmayı Sevgül Sönmez hazırlamış. Sönmez, titiz bir edebiyat araştırmacısı, iyi bir yazardır. Sabahattin Ali (1907-1948) gibi usta bir yazarın hayatını anlatmak herkesin harcı değildir. Bu çalışması dolayısıyla Sönmez'i kutluyorum. Sabahattin Ali'nin yaşam öyküsü de dramatiktir. Komünist olduğu gerekçesiyle hayatı cehenneme çevrilen, 'anasından emdiği süt burnundan getirilen' bir yazardır. Sadece o değil, 'sağ' ya da 'sol'a ait pek çok aydın ve düşünür, rejim muhalifi olduğu gerekçesiyle kovuşturmaya uğramış, sürekli taciz edilmiş, mahpushanelerde çürümüştür. Bildiğiniz gibi Sabahattin Ali, Kırklareli'nin bir köyünde öldürülmüştür. Katili daha sonra yakalanmış, ama bir yıl bile yatmadan serbest kalmıştır. Sabahattin Ali öldürüldükten sonra da devlet düşmanı olarak kalmaya devam etmiş, çocukları yokluğa mahkûm edilmiştir. Sabahattin Ali'nin katili, yazarın üzerindeki elbiseleri bile ailesine vermemiştir. Onu öldürdükten sonra gerekli yerlere öldürdüğünü ispat için saklamış, katil olduğunu övüne övüne anlatmıştır. Aradan bunca yıl geçmesine rağmen Sabahattin Ali'nin gerçek katilinin bulunamamış olması da manidardır.

"A'dan Z'ye Sabahattin Ali" kitabını okurken, Türk edebiyatının önemli kalemlerinden biri olan Ahmet Altan'ın bir sözü aklıma geldi. Birkaç yıl öncesine kadar çarşıda yahut çok işlek bir caddede biri gelip birinin ensesinden kurşunu sıkarak ve çekip gider. Vuran bellidir, vurduran bellidir; ama hiç kimse bir şey yapamaz. Ahmet Altan 'son birkaç yıla kadar' dediğine göre bir şeylerin değiştiğine inanıyor, gerçekten öyle mi? Bilmiyorum, ama umarım katillerin, kötülerin yaptığı yanlarına artık kâr kalmaz.

71'lik dedeye,17'lik gelin olayı

Aklıma bir hinlik geldi. Yazmadan duramayacağım. Biliyorsunuz 71 yaşındaki ünlü işadamı Halis Toprak, 17 yaşındaki bir kızla evlendi. Renkli magazin basınımız bunu gazetelerin birinci sayfasından öyle bir sundu ki bir tek "büyük aşk" demedikleri, 'genç' çiftlere mutluluk dilemedikleri kaldı. Kimse 71 yaşındaki Halis Toprak'ın 17 yaşındaki kızla evlenmesini sorgulamadı. Oysa henüz lisede okuyan bu kızın bu evliliğe pek de sıcak bakmadığı söylendi, bunun da üzerine gitmediler. 17 yaşında bir kızla Halis Toprak değil de etkin medyanın yazarlarının dünya görüşüne katılmadıkları biri evlenseydi başlıkları ne olurdu? Çok basit: Sübyancı! Bununla da kalmaz, adamı linç ederlerdi. Kendisinden 54 yaş büyük biriyle evlendirilen genç bir kızın psikolojik durumu ne olur diye merak ediyordum. Prof. Dr. Bengi Semerci'ye bir mail attım. O da bu konuyu bugün Sabah Cumartesi ekinde yayınlanacak olan yazısında ele aldığını söyledi. Semerci'nin analizine, bakalım baskın basının yazarları, yöneticileri ne diyecek?

kursunkalem@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nezihe Araz peruğu neden çıkartmıştı?

Kurşunkalem 2009.08.01

Türk edebiyatının usta kalemi Nezihe Araz'ı (1922-2009) kaybettik. "Büyük bir yazarın gidişi böyle olmamalıydı." diye düşündüm. Son yıllarda köşesine çekilmişti, belki de unutulmak istiyordu.

Araz'ın ölüm haberinin basında yer alış şekli böyle düşünmeme neden oldu. Nezihe Araz'ın cenaze töreni üzüntümü daha da artırdı. Birkaç dostu, birkaç yazar ve tiyatrocudan başka kimsecikleri göremedim. Ne devlet vardı, ne de anlı şanlı isimler... Belki de Nezihe Araz'a sağlığında sorulsaydı, böyle sade bir tören isterdi. Ama gönlüm yine de devlet erkânından bir ismin katılmasını arzu etti.

 Nezihe Araz iyi bir kalem ustası olduğu kadar bir gönül ehliydi de. Hoşgörü insanıydı. Birçok kitabı var. Ama ben ve benim gibi birçok insan Anadolu'nun manevî dinamiklerini, onun Anadolu Evliyalrı, Yunus Emre ve Mevlânâ gibi kitapları sayesinde tanıdık. Tiyatroya büyük emekleri geçti. Türkiye'de birçok gazetede yazıları yayınlandı.

Farklı bir insandı. Behice Boran'ın asistanlığını yapmıştı, solcular arasında anılıyordu. Sonra daha muhafazakâr bir çevresi oldu. Merhum Araz'ı bir dönem baş tacı yapanlar sonra onu 'dönek' ilan etti. Özal'lı yıllarda dışlandı. Hatta peruk taktığı için Nezihe Araz örtündü, tesettüre girdi şeklinde üzerine gidildi. Oysa Araz'ın peruk takmasının Turgut Özal iktidarıyla ilgisi yoktu. O, 1970'lerden beri peruk takıyordu, inançlıydı. Ama peruk takmasının nedeni örtünmek de değildi. Saçları dökülüyordu, kel kalmıştı. Bu yüzden peruk takmıştı. Hatta bu nedenle bir keresinde üzerine çok gelinmiş, o da peruğu çıkarıp atmıştı. Peruğunu çıkarıp atarken söylediği şu sözler, kendisine 'gerici' muamelesi yapan herkese ders gibiydi: "Ben sizin göz zevkinizi bozmamak için takmıştım oysa..." Ama kimse Araz'ın bu sözlerinden ders almışa benzemiyor; çünkü onun yıllar önce maruz kaldığı baskıya bugün başka yazarlar, sanatçılar maruz kalmaya devam ediyor.

'Tesettürlü' otellerin 'düşük hizmet, yüksek ücret' tarifesı

 Bir gazetede yazar olan bir dostum aradı iki hafta önce. Annesi kapalı eşi açık. Annesi ve babasını alıp güzel bir tatil yapmak istediğini, annesi tesettürlü olduğu için de alternatif ya da 'tesettürlü otel' olarak bilinen bir yer tavsiye etmemi istedi. Bu tür otellere hiç gitmediğim için daha önce bu konuyla ilgili yaptığımız bir haberi yolladım. 'İçlerinden birini seç.' dedim. Birini seçti ve oraya gitti. Bu ünlü yazarımızdan hafta başında bir mail aldım. Maili okuduktan sonra ona rehberlik yaptığımı mı yanayım, keyifsiz tatilin müsebbibi olduğuma mı, bilemedim. Ben de bu mektubu otel adını çıkartarak burada yayınlıyorum. Tesettürlü otel yöneticileri belki bu yazıyı okur da otellerine çeki düzen verir. "Sevgili Kurşunkalem. Kılavuzu kurşunkalem olanın tatili zehir olurmuş. Bunu yaşayarak gördüm. Gönderdiğin listeden seçtiğim otel, tatilimi zehir etti. Bugüne kadar pek çok kez hem yurt içinde hem de yurt dışında sayısız otelde kaldım, ama beni hiçbirisi bu kadar üzmedi. Annemin hatırına tesettürlü bir otele gittik. Yaklaşık on yıldır Türkiye'de alternatif turizm diye bir kavram geliştirmelerine rağmen maalesef içleri boş. En başta temiz değiller. Beş yıldızlı olarak satılan otellerdeki hizmetler ve ikramlar en fazla 2 veya 3 yıldız seviyesinde. Fiyatlarla hizmetler kıyaslandığında arada ciddi bir fark söz konusu. Diğer beş yıldızlı otellerle aynı fiyatı uyguluyorlar, ama kalite yok.

Özellikle bazı otellerin Avrupa'daki gurbetçilerin paralarıyla kurulan holdingler tarafından işletiliyor olması sebebiyle farklı bir yönetim anlayışı olduğu dikkat çekiyor. Birçok gurbetçi bu holdinglere verdikleri paraların karşılığı olarak tatile geldiği için hizmet ön planda olmuyor. Gurbetçi ile birlikte yerli de alternatiflerden nasibini alıyor.

Mesela, otellerde sebze ve meyvelerden tat almanız mümkün değil. Ne karpuzu karpuz tadında, ne domatesler domates gibi. Anlaşmalı seralarda hangi şartlarda yetiştirildiği meçhul. Bir de bunlardan yapılan yemekleri düşünün." Yazarımızın gittiği otelin adı lazım değil; ama "düşük hizmet, yüksek ücret" anlayışı ne yazık ki bu otellerimizin genelinde var. Çünkü buralara giden pek çok dostum aldıkları hizmetten şikayetçi. Ve bu gidişle bu oteller mumla müşteri arayacak, benden söylemesi...

Alkım, kitap hırsızlarıyla baş edemeyince...

Kadıköy'de vakit geçirdiğim mekanların başında Alkım Yayınları'nın kitap satış mağazası geliyor. Kitap ya da dergi almam gerekirse hemen Alkım'a giderim. Çünkü üç katlı bu mağazada aradığım her şeyi bulabiliyorum. Alkım'ın içinde bir de Kahve Dünyası var. Balın yanında kaymak gibi geliyor. Bir yandan kitap okurken bir yandan da nefis Türk kahvesini yudumluyorum.

Ancak Alkım'da birkaç aydır garip bir uygulama var. Tuvaletleri kapattılar. Önce tadilatla diye gerekçe sunmuşlardı. Dün yine kapalıydı. Bir görevliye sordum "Bir ay geçti hâlâ tadilat bitmedi." diye. İşin aslını sonra öğrendim. Güleyim mi üzüleyim mi bilemedim. Meğerse tuvaletler kitap hırsızlarından dolayı süresiz olarak kapatılmış. Kitap hırsızları kitap bakma bahanesiyle kitapları tuvalete götürüp, barkotlarını söküp, iç çamaşırlarına saklıyormuş. Alkım'dan bu yöntemle epey kitap çalınmış. Onlar da kitap hırsızlarıyla baş etmek için böyle bir yönleme başvurmuş. Alkım'da her şey güzel, aradığınız bütün kitaplar var; ama siz siz olun sakın sıkışmayın! Çünkü tuvaletler kapalı.

kursunkalem@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tesettür otellerle ilgili şikâyetler bitmek bilmiyor

Geçtiğimiz hafta 'tesettür oteller' olarak adlandırılan işletmeler ile ilgili yazım, umduğumdan fazla ilgi gördü.

Müşteri memnuniyetsizliği ile ilgili pek çok e-mail aldım. 'Ben de şu otelde kalmıştım, tatilim zehir olmuştu.' diye başlayan e-mailleri görünce inanın çok şaşırdım. Meğer bu otellerden ne çok insan dertliymiş. Şikâyetlerin başında tıpkı başlıkta belirttiğim gibi 'düşük hizmet, yüksek ücret' tarifi geliyor. Pek çok insan alternatif tatil umuduyla bu otellere gittiğini ancak tatillerinin tek kelimeyle zehir olduğunu söylüyor. Maillerin hemen hepsinde otel adları yazıyor. Yazım için teşekkür edenlerin bir kısmı, otel adı vermediğim için beni de eleştiriyordu. Hatta 'Cesaretin varsa otel isimlerini ver de görelim.' diye beni gaza getirmeye çalışan okurlar bile oldu. Yazımda otel isimlerini verip vermemek cesaretle ilgili bir şey değil; övünmek gibi olmasın ama ne kadar cesur olduğumu, kimsenin yazamadığı konuları ilk kez Kurşunkalem'in yazdığını bu köşenin müdavimleri bilir. Bu nedenle bu gaza gelmeyeceğim. Maillerinin bu köşede yayınlanmasını isteyen okurlar adına üzgünüm; çünkü bu köşenin formatında şikâyet e-maillerini yayınlamak yok. Buna editörüm pek müsaade etmiyor. Hem bu kadar e-maili değil bu köşeye, CumaErtesi'nin sayfalarına bile sığdırmak mümkün değil. Yerim dar yani... Belki editörüm bu yazıdan sonra bana tam sayfa verir!

Asıl konuya devam edecek olursam... Giden dostlarımdan duyduğum, okur e-maillerinden anladığım kadarıyla bu oteller ile ilgili şikâyetleri şöyle sıralayabilirim: Bu işletmeler en başında iyi yönetilmiyor. Burayı tercih eden müşteriler kaliteli hizmet alamıyor. Ayıplı bir hizmet söz konusu yani. Temizlik konusunda pek çoğu titiz değiller. Odaların, çarşafların, tabakların durumu nahoş. Yiyecek ve içecekler kalitesiz, belli ki ehil eller yapmıyor, dolayısıyla lezzetsiz. Havuzları insan sağlığı için ciddi tehdit oluşturuyor. Otel görevlilerinin formasyonu konusunda ciddi sıkıntılar var. Müşterileri, misafir gibi gören otelcilik anlayışından buralarda eser yok. Bu ve buna benzer şikâyetleri daha da uzatmak mümkün. Ama şimdilik bu kadarıyla yetinelim. Alternatif turizm adıyla faaliyet gösteren bütün otellerin sahiplerine ve yöneticilerine sesleniyorum. Bu şikâyetleri dikkate almak zorundasınız. Artık böyle gelse de, böyle gitmez. Sizi tercih eden insanlar, sizden kaliteli hizmet, güler yüz bekliyor. Diğer otellere göre daha fazla para ödeyerek geldiği işletmenizde adam gibi tatil yapmak istiyor. Medenice karşılanmak, misafir gibi ağırılanmak, insan yerine konulmak, ödediği parasının karşılığını almak istiyor. Eğer bu anlayışı değiştirmeszeniz, alternatif otellerin de alternatifi bulunur. Benden söylemesi...

Otelleri nerelere şikâyet edebilirsiniz?

Okurlardan bazıları otellerde karşılaştıkları olumsuzluklarla ilgili olarak 'Ne yapabilirim?' diye soruyor. Bana sorarsanız, ki sordunuz, hemen söyleyeyim. En etkili ve pratik yol şudur: Bu tür otellerin adını vererek, kaldığınız tarihi, oda numarasını, kendi adınızı da yazarak (Yazın ki inandırıcı olsun) internetteki çeşitli seyahat sitelerine, bloglara şikâyetinizi yazabilirsiniz. Turizm Bakanlığı'na şikâyet edebilirsiniz (www.kultur.gov.tr adresinin bilgi edinme bölümündeki şikâyet formunu doldurabilirsiniz. TC kimlik numaranızı yazmayı unutmayın). Ortada ayıplı bir hizmet varsa tüketici sorunları hakem heyetine veya tüketici mahkemesinde dava açabilir, ödediğiniz bedelin iadesini talep edebilirsiniz. Tüketici Sorunları Hakem heyetleri ilçelerde kaymakamlıklar bünyesinde, il merkezlerinde ise sanayi ve ticaret müdürlükleri bünyesinde bulunuyor. Son bir detay daha. Şikâyetinizle ilgili mümkün olduğunca çok fotoğraf ve görüntü çekmeye çalışın. Otelde bulunduğunuz süre içerisinde otel yönetimine, mümkünse bir şahit ile beraber şikâyetinizi yazılı olarak iletin. Yazılı beyanınızı aldıklarına dair imzalı bir belge de almayı ihmal etmeyin... Bugünlük bu kadar tüyo yeter sanırım! Keyifli tatiller...

Darbe isteyen şair ve yazarlar göreceksin, sakın şaşırma!

Kurşunkalem 2009.08.15

Edebiyat dergisi Varlık'ın ağustos sayısındaki "Edebiyat cephesinden Ergenekon davası ve askerî darbe girişimleri" başlıklı kapak konusu ilgimi çekti.

Dergi, günümüz yazar ve şairlerinden Tahsin Yücel, Leyla Erbil, Özdemir İnce, Ataol Behramoğlu, Sennur Sezer, Sabit Kemal Bayıldır, Nihat Behram, Eréndiz Atasü, Roni Margulies ve Ahmet Ümit'e dört soru sormuş. Sorular özetle şöyle: "1) Sizin için askerî darbe ne demektir? 2) Ergenekon davası size göre nedir? 3) Yargı veya askerî darbe seçimin seçeneği olabilir mi? 4) 28 Şubat'tan sonra bazı aydın ve sol çevrelerin askerle ittifakı hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Aman Allah'ım! Okuduklarıma inanmadım. Bazı yazarlar, bu sorulara öyle cevaplar vermişler ki söylediklerini akılla ve mantıkla izah etmek mümkün değil. İlk başta 'Havalar sıcak, güneş çarpması filan yaşamış olabilirler. Bu yüzden biraz ölçüyü kaçırmışlardır.' diyorsunuz ama öyle değil. Bunlar, ciddi ciddi darbe özlemi duyuyorlar. Edebi eserlerini, çevirilerini severek, beğenerek okuduğumuz yazarlar ve şairler bu sorulara verdikleri cevaplarla özgürlük, demokrasi, insan hakları gibi kavramların üzerinden tank yürütmüşler! Bir zamanlar bu kavramları şiirlerine, romanlarına, denemelerine bayrak yapan kalemler, şimdi 'İyi darbe var, kötü darbe var!' demeye başlamış. 12 Mart ve 12 Eylül darbesini 'solculara karşı yapıldığı' gerekçesiyle yerden yere vuranlar, 27 Mayıs 1960 darbesini meşru hatta hak olarak görüyor. 28 Şubat için 'Oh iyi oldu, iyi ki de oldu!'ya benzer yorumlar yapılıyor. En büyük hayal kırıklığını Tahsin Yücel'de yaşadım. Severek okuduğum entelektüel bir yazar, bir Türkçe işçisi 27 Mayıs darbesini 'baskı yönetimine son verdiği için' savunuyor! Allah'tan hâlâ aynı fikirde değil; hemen sonraki cümlelerde akli başında insanların darbelerden medet ummasının mümkün olmadığını söylüyor. İçim biraz rahatlıyor!

Hemen sonra Leyla Erbil'in görüşlerini okumaya geliyor sıra. Ne söyleyeceğini tahmin ediyorum. Ama yine okumayı sürdürüyorum. Leyla Erbil, 'şirin' bir askerî darbe tarifi yapıyor. Sonra da içindekileri döküyor: "1972, 1980 darbecileri; tarihimizi kirletip insanlığın lekesi oldular. Ya bugünküler? Elleriyle ağızlarını kapatıp, başbakanla, onunla bununla fısıldaşan koskoca generaller! Neyi bizden gizlediğini bilemediğimiz yöneticiler!" Sonra o da tıpkı Yücel gibi 12 Mart ve 12 Eylül darbelerini eleştirip diğerlerine toz kondurmayan görüşlerini sürdürüyor. Sonra askere ince ince yol gösteriyor. Bu yöntemle askeri gaza getiremeyeceğini anlamış olmalı ki dozu iyice artırıyor. Son sözleriyle sanki içindeki kin ve nefreti boşaltıyor: "Ayıp oluyor! Yüzde beşlik 'aktif bir azınlıksınız', gene de 'asker asker' diye Cumhuriyet'in canına okudunuz. Oysa herkesten iyi biliyorsunuz ki, yıllardır bu ordu sizin korktuğunuz o darbe yapacak Türk ordusu değil! Bu başka bir ordu; küresel ordu. Postmodern ordu. Ne türbana bakacak hali var ne darbe yapacak. Ne Sivas yangınından can kurtaracak! Bu ordu tıpkı sizler ve müttefikleriniz gibi ün, azamet ve servet peşinde..."

Özdemir İnce'nin demeçlerinden hiç bahsetmeye gerek yok sanırım. Zaten fikirlerinden sürekli istifade ediyoruz! Ama İnce, bu kez kendisini aşmış. Sabih Kanadoğlu'na özenmiş. Neymiş teklifi? Özetleyecek olursak: TSK, Anayasa'nın laiklik ilkesine karşı eylemlerin odağı olan bir hükümeti, İç Hizmetler Kanunu'nun 35.

maddesine göre görevden alabilir. Yani daha önceleri yaptığını yine yapabilir. Hem de çok meşru bir gerekçesi var. Askerden, memleketi korumasını istemek de gayet doğal...

Beni hayal kırıklığına uğratan isimlerden biri Ataol Behramoğlu. O da diğer dostları gibi darbesever bir görüntü arz ediyor. 27 Mayıs'ı destekliyor. Türkiye'de son yıllarda sivil darbe yapıldığını söylüyor. Ergenekon'a inanmıyor, asrın davasını gericilik hareketi olarak nitelendiriyor.

Yerim dar olduğu için bu türden hezeyanlara daha fazla yer vermeyeceğim; hem sizin edebiyattan, sanattan, şiirden bütünüyle soğumanızı istemem. İnsan bir şairin, romancının doğal olarak özgürlüklerden yana olacağını düşünüyor, öyle olmasını arzu ediyor. Ama görüyorsunuz ki 'özgürlük, insan hakları' gibi kelimeleri kullanıp basbayağı faşist olan yazar ve şairlerimiz var. Bu yaştan sonra onlara darbelerin bütün kötülüklerin anası olduğunu kim, nasıl öğretecek? Size tavsiyem, daima iyi edebiyattan yana olun. Bugüne kadar saygı ve sevgi beslediğiniz kalemlerin gerçek yüzlerini görmeden kitaplarını okumuş olsanız da bu sizin için kayıp değil, kazançtır. Bu isimleri okumaya devam edin. Hatta onlar için dua edin.

Ama Allah'tan, bütün yazarlar, Tahsin Yücel, Leyla Erbil, Özdemir İnce, Ataol Behramoğlu gibi düşünmüyor. Varlık'ın soruşturmasında görüleceği gibi Sabit Kemal Bayıldıran, Roni Margulies ve Ahmet Ümit gibi cesur ve demokrat isimler de var. Sesleri çok fazla çıkmasa da insan haklarını, özgürlükleri ellerinden geldiğince savunuyorlar. Emin olun, bu isimler, hem sayı hem de nitelik yönüyle statükocuları fersah fersah geride bırakır.

kursunkalem@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yazarların kazandığını kıskananlar çatlasın!

Kurşunkalem 2009.09.05

Forbes dergisi, 2009 yılının ilk sekiz ayında Türkiye'nin en çok kazanan yazarlarını açıkladı.

Buna göre Elif Şafak, 1,2 milyon lira (toplam ciro 7,6 milyon lira) ile bu yılın en çok kazanan yazarı oldu. Şafak'ı Orhan Pamuk takip etti. Listenin üçüncü sırasında ise Ahmet Ümit vardı.

Liste ne kadar doğru bilemem ama 'zenginin malı züğürdün çenesini yorarmış' derler ya aynen öyle oldu! Kimi yazar ve şairler, kendisinden çok satan ve tabii ki çok kazanan meslektaşlarının ne kadar kazandığını görünce onlara sataşmaya başladı. "

Yok Elif Şafak'ın son romanı Aşk şöyleydi, zaten kendisine karşı da bir mesafem vardı. Çok iyi roman diyemem ama iyi pazarlaması yapıldı." şeklinde açıklamalar yapıldı. Birçok yazar, "Allah daha çok versin. Yolu açık olsun." diyeceğine kızgınlıklarını, kırgınlıklarını bu vesile ile dışa vurdu.

Yazarlar arasında bir tek Selim İleri'nin açıklamaları farklıydı. İleri, bu açıklamalarıyla hem çok kazananlara hem de çok kazanan yazarları kıskananlara ince ince mesajlar veriyordu: "Hırs bulaştı edebiyata ve başarıya karşı saygısızlık da oluşmaya başladı. Orhan Pamuk ya da Elif Şafak'a yapılan hareketler buradan kaynaklanıyor. Niye sevinilecek bir şey olmasın herkesin 'Aşk'ı okuması. 'Aşk'ı okudum" diyenlere kınayarak bakılıyor."

Selim İleri'ye katılmamak elde değil; ama yine de şeytan dürtüyor işte: Sahi Elif Şafak, bu kadar parayı ne yapacak acaba! Ben neden bu kadar kazanamıyorum, içim içimi yiyor...

Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu!

Ramazan gelince Türk medyası kendine biraz çekidüzen verir. Kendi meşrebine göre Ramazan sayfaları yapar. Burada, "Havuza girmek orucu bozar mı? Oruçlu iken sakız çiğnenir mi?" gibi sorulara cevaplar verilir. İmanî meselelere pek girilmez, yüzeysel, bol efsaneli yazılarla Ramazan geçilirdi. Allah var bu sene de böyle oldu. Suya tirit yazılar, haberlerle mübarek 30 gün geçiyor. Ancak sadece ana gazeteler böyle. Hürriyet, Sabah ve Milliyet'in magazin eklerine sanki Ramazan gelmemiş. Sanki onlar bu ülkede yayınlanmıyor. Hâlâ 'beach'lerden, gece âlemlerinden, yatlardan, katlardan çektikleri çıplak kadın fotoğraflarını basmaya devam ediyorlar. Yani gazetelerinin ilk sayfalarında Kur'an-ı Kerim kuponu veriyorlar, gazeteleriyle birlikte Yasin dağıtıyorlar; ekleri başka bir âlemde... Ama eklerin hiçbiri Ayşe Arman kadar olamaz! Arman'ın geçtiğimiz hafta Hürriyet Pazar'da Hıncal Uluç ile yaptığı bir röportaj vardı ki sormayın gitsin. Son günlerin moda deyimiyle Ayşe Arman açılımydı, ama ne açılım... Zaten kendileri de yazmışlar. "Bu röportajı iftardan sonra okuyun!" diye.

Ekonomik kriz YKY'yi bile etkilerse...

Türkiye'nin en büyük yayınevlerinden Yapı Kredi Yayınları'ndan bugünlerde üzücü haberler geliyor. Duyduğuma göre geçen hafta 10 kişinin işine son verilmiş. İşten çıkarılanlar arasında; Nurettin Pirim, Selahattin Özpallabıyıklar ve Yaşar Kemal'in kitaplarının editörlüğünü yapan Taner Erdoğan gibi emektar editörler de yer alıyor.

Bu arada, geçtiğimiz günlerde Genel Yayın Yönetmeni Raşit Çavaş'ın kalp krizi geçirme sebebinin de bu işten çıkarmalar olduğu iddia ediliyor. Bu gelişmeler, ister istemez yayınevi çalışanlarının moralini bozmuş. İşten çıkarılmaların bu kadarla kalmayacağı da söyleniyor. YKY'nin bütçe konusundaki uygulamasına elbette bir şey diyemem. Tahmin ediyorum ki bu tatsız durum, genel müdür Tülay Güngen'i de üzüyordur. O da gemiyi yüzdürmek, başında bulunduğu kurumu yaşatmak zorunda. Umarım bütün bu yaşananlar, iyi edebiyat denince ilk akla gelen yayınevlerinden biri olan YKY'nin geleceğini olumsuz etkilemez. Ekonomik zorluklar bir an önce aşılır ve yayınevine yıllarca emek veren çalışanlar yeniden işlerinin başına döner.

kursunkalem@zaman.com.tr

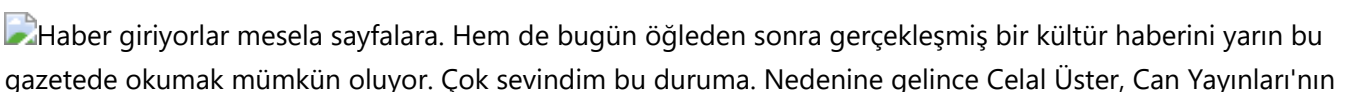
Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cumhuriyet, Celal Üster'e yaramadı!

Kursunkalem 2009.09.19

Cumhuriyet gazetesinin kültür sanat sayfasında birkaç aydır bir kıpırdanma var. 1990'ların ortalarından itibaren gazeteyle beraber sanat sayfası da irtifa kaybetmişti.

Bir dönemin 'okul'u sayılan bu sayfalar, gazetenin Kemalist ideolojisine ayak uyduracağım derken hem hayattan hem de kültür ve sanattan kopmuştu. Son yıllarda ise can çekişiyordu. Kültür sanat dünyası için bu gazetenin sayfaları artık bir şey ifade etmez olmuştu. Ama şimdi öyle değil.

Haber giriyorlar mesela sayfalara. Hem de bugün öğleden sonra gerçekleşmiş bir kültür haberini yarın bu gazetede okumak mümkün oluyor. Çok sevindim bu duruma. Nedenine gelince Celal Üster, Can Yayınları'nın

yayın yönetmenliğinden ayrıldıktan sonra Cumhuriyet Gazetesi'nin kültür sanat sayfasını yönetmeye başladı. İyi de yaptı. Kendisine hayırlı olsun diyorum. Ama pek de hayırlı olmadı galiba! Ya da nazar değdi. Çünkü Celal Üster, Cumhuriyet'e başladı başlayalı başı dertten kurtulmuyor. Birkaç ay önce ağır bir hastalık geçirdi, günlerce hastanede yattı. Sonra safra kesesini aldırdı. Tam iyileştim derken, geçtiğimiz günlerde gazetede ayağı bir yere takılıp düşmüş. Dizinde kırık oluşmuş. Bacağı, şimdi alçıda. Celal Üster'e büyük geçmiş olsun.

'Bienali gördüm' diyene inanmayın!

Malumunuz İstanbul Bienali başladı. Tophane'deki Antrepo ve Tütün Deposu başta olmak üzere İstanbul'da birkaç mekanda bienal etkinlikleri devam ediyor. Bu yılki bienal 2 milyon Euro'ya yani yaklaşık 4,5 milyon TL'ye mal olmuş. Bu paranın yüzde 35'i devlet tarafından, diğer kısmı özel kurum ve kuruluşlar tarafından karşılanmış. Bienale 40 ülkeden 70 sanatçı, 414 eseriyle katılıyor. Fotoğraftan videoya, resme kadar sanatın birçok disiplin dalına rastlamak mümkün. Bu bienali gezmek için bir gün hatta iki gün bile yetmez. Onun için bienali gördüğünü söyleyenlere pek inanmayın! Sadece videoları izlemek bile 20 saat sürüyor. Gerisini siz hesaplayın...

Güntekin, üniversiteyi 29 yılda bitirmiş

Türk müziğinin usta yorumcularından Mehmet Güntekin, 1980 yılında girdiği İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni yeni bitirdi. Türk musikisinin değerli seslerinden biri olan Güntekin, dördüncü sınıftayken bıraktığı Siyasal'dan 29 yılda mezun olarak kırılması zor bir rekora imza attı. Kendini müziğe adan Güntekin'in aynı sırayı paylaştığı arkadaşlarının çoğu bugün üst düzey bürokrat, müsteşar. Fakültenin dekanı da Güntekin'in sınıf arkadaşı. Güntekin'in bu rekorunu duyan Guinness Rekorlar Kitabı'nın Türkiye temsilcileri de hemen kendisiyle temasa geçmiş. Sanırım Güntekin, rekorlar kitabına da girecek.

kursunkalem@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

[Kurşun Kalem] Can Dündar, neyin bedelini ödüyor?

Kurşunkalem 2009.09.26

Son zamanlarda gazeteciler (aslında köşe yazarları demek daha doğru), haberin öznesi haline geldi.

Özellikle de özel hayatlarıyla... Sadece gazetelerde haber olsalar iyi! Magazin programlarının da vazgeçilmezi oldular. Tek rakipleri mankenler! Magazinciler de işin kolayını bulmuş, takip edilecek gazeteciler listesi oluşturmuşlar. Bu liste o kadar kabarık ki, hangi birini yazsam şaşırıyorum. Ama kabak Can Dündar'ın başına patladı! Dündar, İstanbul'da genç bir kızla yakalandı ve fotoğrafları basıldı. Dündar'ın yaptıkları kendisini bağlar elbette, bize bir şey söylemek düşmez.

 Meselemiz başka... Aynı vaziyette Can Dündar değil de medyanın eski üst düzey yöneticilerinden biri yakalansaydı yine aynı şekilde fotoğrafı basılır mıydı? Örneği biraz daha somutlaştıralım, eskiden yayın yönetmenliği yapmış biri ya da 'düğmeci' sınıfının ön sırada oturanları yakalansaydı, medya mahallesinin pusuda bekleyen çetecikleri onları da böyle döver miydi? Bence buna kimse cüret edemezdi! Edemeyeceklerini gördük zaten geçtiğimiz aylarda. Yaşı 60'larda, evli barklı eski bir yayın yöneticisi yazarın genç bir kızla el ele fotoğrafı çekilmişti. Gerisi malum! Foto muhabiri daha bu fotoğrafı gazeteye geçmeden işinden atılmıştı.

Benzer örnekleri çoğaltmak mümkün. Bir 'anchorman'ın gizli çekilmiş bantları söz konusu olunca koro halinde "İlk taşı en masumunuz atsin!" nidaları yükselmişti. Ancak şimdi aynı sesin sahipleri daha doğrusu sahibinin sesleri Can Dündar'ı sokağa çıkamaz hale getirmek istiyor. Bana göre Can Dündar'ın tek suçu, yasak aşk olamaz! Başka bir günahı olmalı ama ne? Acaba Mustafa filmi olabilir mi? Olabilir! Ama asıl neden, HSYK'nın bir üyesi hakkında yaptığı tarihî ifşaatların intikamı gibi geliyor bana!

Türk Mevsimi'ne itirazım var

Türkiye, son birkaç yıldır yurt dışında kültür sanat festivalleri düzenliyor. Daha doğrusu Dışişleri Bakanlığı ile Kültür Bakanlığı'nın birlikte finanse ettiği bu festivalleri, Türkiye adına İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı (İKSV) yapıyor. Önceki yıllarda 'Şimdi Now' adıyla birkaç Avrupa kentinde düzenlendi bu etkinlikler. Şimdi de Fransa'da 'Türk Mevsimi' adıyla bir festival gerçekleştiriliyor. 1 Temmuz'da başlayan ve 31 Mart 2010'a kadar sürecektir olan 'Türk Mevsimi'ndeki programların hem içeriğine hem de bu festivallere katılan sanatçılara itirazım var. Türkiye'de İKSV'ye itiraz olur mu? Elbette olur. Bu festivallerde nedense hep aynı çevrenin sanatı, sanatçısı boy gösteriyor. Nedense hep popüler kültürün temsilcileri ağırlanıyor festivallerde. (Mesela Türk Mevsimi'nin ilk iki ayı Ramazan'a denk geldi. Ramazan ve Ramazan kültürü ile ilgili Fransa'da neler yapıldı merak ediyorum.) Olayın başka bir tarafı da şu: AK Parti iktidar, festivallerin parasını (bir festival için yaklaşık 20 milyon Euro) bu partinin bakanları onaylıyor. Ancak bu partinin oy aldığı yüzde 47'nin duygu ve düşüncelerine ilham kaynağı olmuş kültürel değerler, sözüm ona 'çağdaş olmayan değerler' ne dışarıda ne de içeride itibar görüyor. Geleneksel sanatlar (hat, ebru, tezhip, ahşap işçiliği vb), Türk müziği ve tiyatrosu gibi bu topraklarda oluşan değerlerin yüzüne bakılmıyor. İKSV'nin İstanbul'daki festivallerinde durum farklı değil. Birilerinin bunları İKSV'ye söylemesi gerekiyor!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muro, ölümlerden ölüm beğen!

Kurşunkalem 2009.10.03

Kurtlar Vadisi'nin sevilen karakteri, hatta en sevilen oyuncularından Muro, (Mustafa Üstündağ) yakında askere gidecek.

Ama Muro'nun diziden nasıl çıkarılacağı senaristleri kara kara düşündürüyor. Birkaç ihtimalden söz ediliyor. Vurulacak, yurt dışına kaçacak, intihar edecek, canlı bomba olacak ya da başına ağaçtan Hindistan cevizi düşüp ölecek! Tabii bunların hepsi senaryo. Muro, ölümlerden ölüm beğenecek yani. O da beğendi zaten, dizinin senaristlerine de fikrini söyledi, "Beni madara ederek öldürmeyin." dedi. Muro'ya katılıyorum, "Nasıl ölsün?" diye benim fikrim sorulsaydı eğer "Askere gitsin." derdim. Tıpkı normal hayattaki gibi. Asker kaçığı Muro, yakalanıp askere gidiyor. Hem de davullu zurnalı bir uğurlama töreniyle. Ne güzel olurdu değil mi?

'Öteki' diye diye ötekileştirmek

Bir arkadaşımın kolumdan çekmesiyle kendimi geçen akşam Swiss Otel'de Ece Vahapoğlu'nun 'Öteki' romanının tanıtımında buldum. Romanla ilgili fikrimi merak edenlere hemen söyleyeyim, beğenmedim. Çünkü roman yazmak ustalık ister, üslup ister, birikim ister. Ama size romandan değil, tanıtım gecesinden bahsetmek

istiyorum. "Öteki"ni tanımak ve anlamak için yazıldığı söylenen roman, biz bize tanıtıldı. İş ve sanat dünyasından isimlerin katıldığı tanıtımda edebiyat dünyasından kimse yoktu. Daha çok magazin basınının yer aldığı tanıtımda konuşma yapan yazarın romanı yazmadan ve yazdıktan sonra önemli bir gerçeği(!) idrak ettiği anlaşıldı: Başörtülü kadınlar da futbol seyrediyorlar, gol olunca eşlerinin boynuna sarılıp sevinebiliyorlar. Ayrıca konuşmasında roman kahramanı Esra'nın kendi yaşamından esintiler taşıdığını söyleyen Vahapoğlu "bizi" temsil ederken, kitabın diğer kahramanı Kübra'yı temsilen -bir ara göze çarpıp hemen kaybolan kimliği belirsiz genç türbanlı konuğu saymazsak- kimse yoktu. Bu tezatı PR şirketi de fark etmiş olmalı ki, masaların üstüne konulmuş parlak kırmızı kumaşların türban temsili olduğu söylendi. Masaların üstüne konulan örtü ile başörtüsü aynı bezden yapılırsa da farklı anlamlar içerir. Zaten sorun da bu! PR'cılarının bu kadar basit bir şeyi anlaması gerekirdi. Kısacası gecede, ötekini anlamaktan çok, yazarın kendi kafasındaki 'öteki'ler öne çıktı. Olaya ne kadar yüzeysel bakıldığı görüldü. Vahapoğlu'nun roman denemesinin yolu açık olsun. Adı üstünde roman, gerçek değil. Gerçek olması için türbanlı, türbansız, kadın ya da erkek herkesin insan olduğu basit gerçeğini yeniden öğrenmekle başlamak gerektiği ve ötekileştirmenin ülke için getireceği olumsuzlukları anlatmak gerekir.

Ahmet Akgündüz, beni başkasıyla karıştırıyor!

Prof. Dr. Ahmet Akgündüz, yeni kitabının bir bölümünde Kurşunkalem'e cevap vermiş. Daha doğrusu "Kurşunkalem yazarı Mustafa Armağan" diyerek baltayı taşa vurmuş. Meğer beni Mustafa Armağan sanıyormuş. Armağan da "Ben Kurşunkalem değilim. Kendisini de tanımam, etmem. Nerden çıkarıyorsunuz?" diye yakınıyormuş. Sapla saman birbirine karışmış durumda. Birincisi, asıl ben Mustafa Armağan değilim, kendisini tanımam. Sadece yazılarını okurum. İkincisi Akgündüz, bana değil, kendisiyle ilgili iddiaları dile getiren tarihçi Hakan Erdem'e cevap vermeli. Zaten Erdem'in Akgündüz'e itirazı da tam bu noktadaydı: Bilgileri karıştırıyor, diyordu. Ben ne tarihçiyim, ne iddiaların sahibi! Ama tabii biraz şöhretim var, o kadarcık olsun...

İKSV'den açıklama var

Geçen hafta İstanbul Kültür Sanat Vakfı ile ilgili eleştirime İKSV'den bir açıklama geldi. Bu açıklamayı biraz kısaltarak yayınlıyorum: "Sayın Kurşunkalem. Yazınızda, 'festivallerde nedense hep aynı çevrenin sanatı ve sanatçısının boy gösterdiğini' ve 'hep popüler kültürün temsilcilerinin ağırlandığını' belirtiyorsunuz. Fransa'da Türkiye Mevsimi'ne katılmak için başvuran projeler, İKSV'nin bütün etkinlikleri için benimsediği, uluslararası nitelikten ödün vermeme ilkesine bağlı olarak, iki ülkeden temsilcilerin bir araya geldiği 'Karma Organizasyon Komitesi' tarafından değerlendirildi.

Yine yazınızda Ramazan ve Ramazan kültürü ile ilgili Fransa'da neler yapıldığını merak ettiğinizi belirtmişsiniz. 10-19 Eylül tarihleri arasında birçok Türk sanatçının Parislilerle buluştuğu özel bir Ramazan programı gerçekleştirildi. Programın kapanışı da açık alanda verilen iftar yemeğini takiben başlayan Sezen Aksu konseri son buldu.

Geleneksel sanatlara yer verilmediğini düşündüğünüz programımız kapsamında; Louvre Müzesi'ne bağlı Tuileries bahçesinde gerçekleştirilen "Türk Kahvesi" projesinden bahsetmek isteriz. Burada fotoğraf sergisi, konserler, kukla ve tiyatro gösterilerinin de yer aldığı zengin kültürel programın yanı sıra, birer hafta süreyle Hikmet Barutçugil ile ebru, Efdaluddin Kılıç ile kaligrafi, Nilüfer Kurfeyz ve Füsün Barutçugil ile tezhip atölyeleri gerçekleştirilerek, Fransız katılımcılara geleneksel el sanatlarımız da tanıtıldı."

Altın Portakal bu yıl 'sol'a yattı!

Kurşunkalem 2009.10.17

Ahmet Arsan köşesinde Gıybet Forever adlı yeni bir bölüm açmış, bu köşenin isim babası olarak da Ayşe Böhürler'i göstermişti: "Bu köşenin isim anası Ayşe Böhürler'dir...

Magazin Forever'ın ortalığı kasıp kavurduğu bir dönemde, 'Biz de böyle bir program yapsak adını ne koyardık acaba?' şeklinde bir geyiğin tam ortasında Ayşe Böhürler'in ağzından çıkmıştı 'Gıybet Forever' ismi... Ben de 'miri malı' deyip çaldım... Ayşe Hanım'a 'Hakkını helal et' diyorum..."

Ardından Habertürk yazarı Nihal Bengisu Karaca, bir internet sitesine "Ayşe Böhürler 'Gıybet Forever'ı ilk kez benden duydu. Fakat gerek Ayşe Hanım'a gerekse bir dönem editörlüğünü yaptığım ekte arkadaşlar arasında bununla ilgili konuşmalarımız her zaman espri düzeyinde kaldı, bunu ciddi ciddi projelendirmeyi hiç düşünmedik." diye açıklama yaparak, 'Gıybet Forever'ın isim anası olduğunu ima ve ilan etti. Benim aldığım duyumlar ise Ahmet Arsan'ın, Ayşe Böhürler'in, Nihal Bengisu'nun ve hem de sitede böyle bir köşe yayınlayan www.ötekimahalle.com'un helallik dilemesini gerektiren cinsten. Çünkü 'Gıybet Forever' şair ve yazar İdris Özyol'a ait. H. Salih Zengin, İdris Özyol'un o dönem Kanal 7'de Zapdiye isimli program yaptığını ve sıkça 'Keşke 'Gıybet Forever' isimli bir program yapsaydık' dediğini ve bu espiye epeyce güldüklerini söylüyor. Yani bu ismin ilk kaynağı Özyol'muş! Ee şimdi İdris Özyol'dan herkesin özür dilemesi gerekmiyor mu?

'Portakal' bu yıl 'sol'a yattı!

Bütün bir haftam Antalya'da geçti.

Hemen yanlış anlamayın tatilde değilim, Altın Portakal Film Festivali'nde. O film senin bu film benim gezdim durdum.

Hem de birçok gazeteci dostum kumsalda keyif sürerken. Tabii onlar denizin, havuzun, güneşin keyfini çıkarırken ben gözümü dört açıp gözlemler yaptım. Konuşulanlara kulak kabarttım...

Bir yerin belediye başkanı değişince o şehirle özdeşleşmiş film festivalinin rotası da değişir mi? Bizde değişiyor... Örneğin Antalya Altın Portakal!

AK Partili Menderes Türel gitti, CHP'li Mustafa Akaydın geldi, festival "merkez"den "sol"a doğru 90 derecelik bir dönüş yaptı.

CHP'li Belediye Başkanı Mustafa Akaydın, festivalin rotasını sola doğru kaydırmak için önce AKSAV'ın Genel Sanat Yönetmenliği'ne dava arkadaşı Vecdi Sayar'ı getirdi.

Vecdi Sayar'ın önderliğindeki Festival Organizasyon Komitesi de Akaydın'dan aldığı emirle "Altın Portakal"ı sosyal demokratların festivaline dönüştürdü. Bu komitenin jüri üyesi olarak seçtiği isimlere bir bakın! Erden Kıral, Nurgül Yeşilçay, Yavuz Bingöl, Mustafa Altıoklar, Zeynep Oral, Sırrı Süreyya Önder, İzzet Günay, Ömür Gedik ve Mustafa Ziya Ülgenciler... Jürinin ezici çoğunluğu sol görüşlü... Bir ya da iki ismi saymazsak libarel, demokrat kimse yok!

Şimdi bu jürinin, "sol"a değil de "merkez"e ya da "sağ"a göz kırpan bir filmin ödül alması mümkün mü? Kendisi gibi düşünmeyen, kendileri gibi yaşamayanlara yaşam hakkı tanımayanlar, "öteki"leri ödüllendirir mi? Göreceğiz.

Bu festival nedense yönetmenleri unuttu

Prof. Dr. Mustafa Akaydın, 'Altın Portakal' sayesinde Türk sinemasıyla ilk kez bu denli ilgilendi ya... Hoca, 45 yıl yapılanları bir yana bırakıp her şeye sıfırdan başladı.

Bu yılki festivali "Yeşilçam Sanatçıları Başımızın Tacı" sloganıyla düzenleyen belediye, konsept uyarınca ilk olarak 60'lı yılların yıldızlarını onurlandırdı. Bu nedenle de açılış gecesinde 60'lı yılların filmlerinden seçmeler barkovizyondan tanıtıldı...

Susuz Yaz, Yılanların Öcü, Gurbet Kuşları, Fıstık Gibi Maşallah, Kader Kapıyı Çaldı, Bitmeyen Yol, Cibali Karakolu, Malkoçoğlu, Killing, Katip, Ezo Gelin, Seyit Han ve Turist Ömer bu kapsamda tanıtılan 60'lı yılların siyah beyaz filmleri oldu.

Yeşilçam'ın eskilerini böyle bir jestle onurlandırmayı akıl edenler nedense, o filmlerin yönetmenlerinin kimler olduğunu, hazırlanan o filme yansıtmayı akıl edemedi.

Bir filmin tanıtımını yaparken, o filmi çeken yönetmenin, filmin başrol oyuncularının adlarını da ekrana getirmek zor bir şey mi?

Değil, ama yapmadılar...

Belediye Başkanı Mustafa Akaydın, festivalin üçüncü gününde İstanbul'dan gelen sanatçılar onuruna bir yemek verdi. Akaydın gecede, 60'lı yılların hayatta olan ve Antalya'ya gelen sanatçıları sahneye çıkarıp hepsine birer "Onur Plaketi" verdi.

Bu elbette ki hoş bir jestti, ama bir ayağı yine eksikti...

Çünkü o gece de aynı anlayışla düzenlendiği için 60'lı yılların filmlerini çeken yönetmenler yine unutuldu. Şarkıcı Gönül Yazar'ı bile "60'lı yılların film yıldızı" olarak ödüllendirenler, nedense o yılların filmlerini çeken yönetmenlerine birer "Onur Plaketi" vermeyi çok gördü ya da akıl edemedi.

Altın Portakal'ın sosyal demokrat şarkıcıları

Antalya'nın CHP'li yeni belediye başkanının 'Altın Portakal'ın yüzünü 'sol'a döndürme operasyonu jüriyle sınırlı değil.

Mademki Antalyalı, şehrin yönetimini AK Partili Menderes Türel'den alıp CHP'li Mustafa Akaydın'a verdi, O zaman Akaydın da, Antalyalıları 'sosyal demokratlar'ın sevdiği sanatçılarla buluşturmalıydı...

O da öyle yaptı...

Tarık Akan, Rutkay Aziz gibi oyuncular bu yıl Antalya'yı şereflelendirmelerinin sebebini, "Sosyal demokrat belediyeye destek vermek için geldik." diyerek açıkladı... Ama ben en çok Kadir İnanır'a şaşırdım. Yedi yıldır ödülünü almaya gelmeyen Kadir Abi, bu yıl Antalya'yı şereflelendirdi! Öyle olsun abi...

Akaydın ve ekibi, Antalya'da konser verecek şarkıcıları da kendisine oy verenlerin dünya görüşüne uygun olanlarla tanıştırdı. Açılış gecesinde CHP lideri Deniz Baykal'ın en sevdiği şarkıcı olan Melihat Gülses'e konser verdiren Festival Komitesi, açık hava konserleri için de şu isimlerle anlaştı: Fuat Saka, Moğollar, Tolga Çandar, Aylin Aslım, Yeni Türkü, Kardeş Türküler, Baba Zula, Mazlum Çimen, Koçani, Gülay ve Göksel...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Altın Portakal'da gizlenen skandal

Kurşunkalem 2009.10.24

17 Ekim'de sona eren 46'ncı Antalya Altın Portakal Film Festivali'nden İstanbul'a bomba haberlerle döndüm...

"Altın Portakal"ı düzenleyen AKSAV gibi görünse de aslında bu festivalde davul da, tokmak da Antalya Büyükşehir Belediye başkanlarının elinde...

Çünkü Antalya Büyükşehir Belediye Başkanı seçilenler AKSAV'ın da doğal üyesi sayılıyor. AKSAV'ın kağıt üzerinde bir başkanı olsa da asıl belediye başkanları vakfın başkanlığını yapıyor.

29 Mart yerel seçimlerinde Antalya Büyükşehir Belediye Başkanlığı'nı AK Partili Menderes Türel'in elinden alan CHP'li Prof. Dr. Mustafa Akaydın, AKSAV'ın da doğal başkanı oldu.

Akaydın, belediyede olduğu gibi AKSAV'a da kendi adamlarını yerleştirdi. Akaydın, AKSAV'da ilk iş olarak Vecdi Sayar'ı genel sanat yönetmeni yaparak işe başladı.

Sayar da "Başkan"ı adına AKSAV'daki gerekli kadrolaşmayı yaptı.

Sayar'ın asıl bombası da festivalin "Açılış, Onur Ödülleri ve Kapanış Törenleri Sahne Gösterileri"ni yapacak kişiyi seçiminde patladı.

Sayar, ekibindekilere "Bu amaçla teklif toplayalım." dedi.

İlk teklif Sayar'ın İstanbul'dan getirdiği Pİ Prodüksiyon'dan geldi.

Şirket, söz konusu işler için 750 bin liralık teklif verdi. Kültür Bakanlığı Temsilcisi olarak AKSAV'da görev yapan Cengiz Barut, teklifin ele alındığı yönetim kurulu toplantısında, "Bu fiyat çok... Başkalarından da teklif alalım." diye itiraz etti.

Ve Cengiz Barut, "Benim de tanıdığım bir firma var. Denizbank'ın ve Vestel'in işlerini yapıyor." deyip şirketten teklif istedi.

Julven, aynı iş için 250 bin lira teklif edince AKSAV'ın genel sanat yönetmeni ilk darbeyi yedi, ama pes etmedi.

Pİ Prodüksiyon bu kez teklifini 80 bin liraya indirdi. Tabii bunu yaparken birçok kalemden de kesintiye gitti. Şirket ilk teklifinin neredeyse KDV'sinin bile altında teklif verince yönetim de mecburen işi ona verdi.

Ve ikinci bomba!

İhaleyi alan şirketin patronu, Vecdi Sayar'ın hayat arkadaşı Özdem Petek çıkmasın mı? (Son Dakika: Habertürk'ün önceki günkü 2010 Ajansı'nda yolsuzluk başlıklı haberinde Vecdi Sayar şirket ortağı olarak gösteriliyor.)

"Altın Portakal Ödülleri"nin dağıtıldığı o fiyasko geceye işte AKSAV'ın Genel Sanat Yönetmeni Vecdi Sayar'ın hayat arkadaşı Özdem Petek "yapımcı" olarak imza attı.

Böyle bir skandala AK Partili bir belediye imza atsaydı, yerel ve ulusal medya ortalığı yıkardı. Ama şimdiye kadar kimseden ses çıkmadı. Kol kırıldı, yen içinde kaldı!

Ermenice şarkının çıkardığı kriz

Film eleştirmeni Alin Taşçıyan'ın 20 Ekim Salı günü Star gazetesindeki yazısına dikkatinizi çekmek isterim. İşte Taşçıyan'ın o yazısı:

"Altın Portakal'ın kapanış gecesinde Ayça Damgacı, 'Mavi Boncuk' şarkısının yarısını Ermenice söyledi. Kim, ne şekilde rencide oldu ki, iki hafta boyunca Ayça Damgacı'yı ikna etmeye uğraşıp olmayınca provaları ona zehir ettiler?

AKSAV'ın yeni Genel Sanat Yönetmeni Vecdi Sayar, yıllardır kültür sanat camiasının demokrasi mücadelesi içinde yer almış bir isim. Hayat arkadaşı Özdem Petek de öyle.

Sayar uluslararası yarışmaya bir Ermenistan yapımı seçti, görüntü yönetmenini ve Erivan Altın Kayısı Film Festivali'nin direktörlerinden birini konuk etti. Sözüm onlara değil, hatta sırf onların hatırına sonunda o gecenin konsepti gereği şarkı söyleyen sinemacılar arasında yer alan jüri üyelerinden Sırrı Süreyya Önder ve Yavuz Bingöl'ün araya girmesiyle tatlıya bağlanan bu olayı hiç yazmadım.

AKSAV yönetimi onların ağırlık koyması üzerine hiçbir sakınca, çekince bulunmadığını söylemiş. Peki ama Özdem Petek'i, Ayça Damgacı'ya resti çekip, 'Ya şarkının tamamını Türkçe söylersin ya da sahneye hiç çıkmazsın' şeklinde talep etmeye zorlayan kaygı ya da baskı neydi? Bunca yoruldukları bir festival keşmekeşinin ardından itirazın neden ve kimden geldiğini sorup Sayar ve Petek'i zor durumda bırakmayacağım.

Yine de merak etmekten kendimi alamıyorum. Birinin kamuoyuna bu krizin nedenini açıklaması lazım."

Şimdi benim bu yazıdan anladığım şu:

"Mavi Boncuk" şarkısının Ermenice söylenmesi festivalde kriz oluşturmuş. Olayı en ince ayrıntısına kadar öğrenen Alin Taşçıyan, olanı biteni açıklamak yerine Vecdi Sayar ve Özdem Petek'i zor durumda bırakmamak için topu resmen taca atmış.

Bir gazetecinin, yazarın, eleştirmenin bildiği gerçekleri, "Arkadaşlarım zarar görmesin." diye kamuoyundan gizleme hakkı var mı?

Öyle sanıyorum ki şimdi çok iyi anlamışsınızdır, "Altın Portakal"ı eleştiri yağmuruna tutanların festivalin Genel Sanat Yönetmeni Vecdi Sayar'a niye hiç dokunmadığını?...

47. Altın Portakal'a kimler yatırım yaptı?

46'ncı Antalya Altın Portakal'ın fiyasko bir ödül töreniyle sonuçlanmasına karşın, festival hakkında yorum yapan köşe yazarlarına bakın, hiçbiri "Vecdi Abi"lerine dokunmadı.

Utanmadan, "Ödül töreni çok kötüydü, ama Genel Sanat Yönetmeni Vecdi Sayar çok iyiydi." diye yazanlar bile oldu.

Niye?

Çünkü "Vecdi Abi"leri onları Antalya'ya özel olarak çağırdı.

Twitter'da ödül gecesini yerin dibine batıran Cengiz Semercioğlu, Ahmet Hakan, Rahşan Gülşan, gazetelerindeki yazılarında festivali "ucundan azıcık" eleştirmekle yetinirken "Vecdi Abi"ye nedense dokunmadı.

"Dost sohbetleri"nde geceyi acımasızca eleştiren Hıncal Uluç, Yüksel Aytuğ ve Ömür Gedik gibi yazarlarsa, fiyasko gecenin mimarı o değilmişçesine Vecdi Sayar'ı adeta kutsadı!

Acaba birileri böyle yaparak 47'nci Altın Portakal'a yatırım mı yaptı?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ey Fransızlar... Vallahi çarşaf giymiyoruz!

Kurşunkalem 2009.10.31

Türkiye İş Kadınları Derneği (TİKAD) 17 Ekim'de Fransa'nın Strasbourg kentine çıkarma yaptı.

Strasbourg Ticaret Odası'yla ortaklaşa gerçekleştirilen konferansa 150 Türk-Fransız iş kadını katıldı. Dernek Başkanı Demet Sabancı Çetindoğan, Semra Güral Sürmeli, Gencay Gürsoy, Gülsün Toker ve Yazgülü Aldoğan'dan oluşan Türk heyeti burada Fransızlara Türk kadınının ne kadar "modern" ve "çağdaş" olduğunu anlattı. Sonuç Fransızları ve TİKAD'ı ne kadar memnun etti bilinmez ama bu konferansa davet edilen ve Strasbourg'da iş kadını olan bir arkadaşımın anlattıkları beni hayli düşündürdü. "O gece anlatılanlardan bir Türk olarak utandım." diyen bu iş kadını, duygularını şöyle anlattı: "Salonun çoğunluğu Türklere aitti. Türkiye'den gelen konuşmacılar üçüncü dünya ülkesi psikolojisinden kurtulamamış gibiydi. Fransızları, Türk kadınının çarşafı olmadığına inandırmaya çalışıyorlardı. Erkeklerin şalvar giymediğini, kadınların çoğunluğunun türban takmadığını söylediler. Ben bu konuşulanlardan çok utandım. Adeta bizi AB'ye alın diye yalvardılar." O arkadaşıma, "Fransızların tepkisi nasıldı?" diye sormadan edemedim. Cevap oldukça ilginçti: "Kıs kıs gülüyorlardı."

Hamit Aytaç'ın atölyesi ilgi bekliyor

Geçen haftalarda Zaman Pazar ekinde Ece Ajandaları'nın 100. yılı nedeniyle hoş bir haber yayınlanmıştı. Haber ilgimi çekti. Bir yerinde Osmanlı'nın son hattatı Hamit Aytaç'ın atölyesinden de bahsediliyordu. Meğer Aytaç'ın son yıllarını geçirdiği Sirkeci'deki 40 metre karelik atölyesi artık Ece'nin özel mülkü olmuş. Şaşmamak elde değil. Nasıl olur da böylesine önemli bir sanatçımızın atölyesini müzeye dönüştürmek, Hattat Hamit Aytaç Hat Atölyesi yapmak kimsenin aklına gelmez. Düşünsenize, bugün yaşayan hattatların çoğu Hamit Aytaç'ın atölyesinden geçmiş. Atölyesinin Sirkeci'de olduğunu biliyordum ama hiç gitmemiştim. Doğrusu yeni halini merak ettim ve Sirkeci'de Ankara Caddesi'ndeki atölyeye gittim. Burası bir büroya çevrilmiş! İçinde mutfak bile var, şirket sahibi, personeline verdiği yemekleri burada pişiyor sanırım. Olacak şey mi bu? Bence burası hemen bir müzeye dönüştürülmeli.

Cumhuriyet resepsiyonunda küçük bir kız

Önceki gün Çankaya Köşkü'nde Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün verdiği Cumhuriyet Bayramı resepsiyonuna katıldım. Bütün gazeteciler, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Başbakan Tayyip Erdoğan ve Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'dan ülke gündemiyle ilgili birkaç cümle almaya çalışırken, kenarda tek başına duran 10 yaşındaki bir kız dikkatimi çekti. Yanına yaklaştım, adını sordum. 'Zeynep Bilgili' dedi. Biraz sohbet ettik. Meğer Zeynep, geçtiğimiz yıl "İstiklal Marşı'nı en güzel okuyan" çocuk seçilmiş. 10 yaşına epey başarı sığdırmış. TRT'de yayınlanan Dur Yolcu dizisinde 13 bölüm oynamış. "Uluslararası Çocuk Filmleri Festivali'nde kendi yazdığı kısa film senaryosu ile 4. olmuş. Okulunda yaptığı bilimsel projelerle birkaç ödül almış.

Hilmi Yavuz: Asıl 'Feto' diyenler saygısız

Geçen hafta bir televizyon kanalında Enver Aysever'in sunduğu 'Aykırı Sorular' programını izledim. Daha doğrusu Aysever'in konuğunun çok sevdiğim bir şair olan Hilmi Yavuz olduğunu görünce izlemek zorunda hissettim kendisini. Önce programın sunucusu Aysever'e birkaç 'aykırı'lığını hatırlatmakta fayda var. Aykırı olacağım diye kılıktan kılığa girmeye, konuktan flaş bir cümle alacağım diye absürt sorular sormaya gerek yok. O programa zaten konukları binbir rica minnetle çıkarıyorsun, bari insanları geldiğine geleceğine pişman etme! Şimdi asıl mevzuya gireyim. Aysever, programın bir bölümünde bana göre bir densizlik yapıp Hilmi Yavuz'a yazılarında neden Fethullah Gülen'e 'Sayın' ve 'Hocaefendi' ifadelerini kullandığını sordu. Yavuz, bu soruya öyle bir cevap verdi ki sunucu sorduğuna soracağına pişman oldu: "Asıl bu soruyu Sayın Gülen'e 'feto' diyenlere sormak lazım değil mi? Ama ben cevap vereyim, saygıdan ve nezaketimden dolayı bu ifadeleri kullanıyorum. Ya 'feto' diyenlere ne demeli? En hafif ifadeyle 'saygısız', 'nezaketsiz' demek gerekiyor onlara." Bu cevap karşısında sunucunun oturduğu koltuktan kalktığına hiç ihtimal vermiyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Okudukça'ya ne oldu, TRT 2'de neler oluyor?

Kurşunkalem 2009.11.07

Bunca yayın kirliliği ve içi boş programların arasında yıllardır aksatmadan takip ettiğim bir kitap ve kültür programı vardı TRT 2'de.

Sanırım benim gibi birçok okur-yazarın tiryakisi olduğu bir programdı Okudukça... Anadolu'da yaşayıp da kitaba, kültür sanat faaliyetlerine ulaşmakta zorluk çeken izleyicinin, özellikle gençlerin bu programı nasıl takip ettiklerini yakinen biliyorum. Klasikleşmiş, adı kurumla özdeşleşmiş, TRT deyince ilk akla gelen program olmuştu Okudukça. Şimdi öğreniyorum ki, TRT 2'deki yönetim değişikliğinden sonra program yayından kaldırılmış. 'Bravo!' dedim kendi kendime... Tam Türk usulü bir iş!

Bizde âdettir, bir yönetim değişikliğinde yeni gelenin yapacağı ilk icraat, niteliğine, başarısına, klasikleşmişliğine bakmaksızın eski yönetimin bütün icraatını ortadan kaldırmak, mümkünse selefinin izlerini silmek... Sonra da yakınırız, Batı'da şu kadar yıllık kurumlar var, bilmem kaç yaşında dergiler, şu kadar yıllık programlar var, deriz. Olur tabii, çünkü oralarda sen-ben kavgası yoktur. Oralarda her gelen kafasına göre bir şeyleri değiştiremez. Kültürde, sanatta, fikirde en önemli unsur, devamlılıktır, gelenektir. Aksi, köksüzlüğü getirir ki bizde bunun örnekleri saymakla bitmez. Neyse... Sözü uzatmayalım, bu haberi duyduğum günden beri iyice keyfim kaçtı. Hayatımda Okudukça'ya hiç çıkmadım, zaten benim alanım değil. Programı kimler hazırlar, hiç tanımam. Fakat ortada naif, estetik, güzel bir iş vardı. Kalkıp bu güzelliği ortadan kaldırmanın ne âlemi var şimdi? Bunca yıl o programı yaşatmak için çaba harcayan ve küçümsenemeyecek bir bilinirlik ve

izlenirlik oranına ulaştıran insanların emeği bir anda çöpe atılabilir mi? Televizyonculukta başarının en önemli ölçütlerinden biri de bir programı 'marka' haline getirmekse 'Okudukça' seçkin bir marka haline gelmişti. Böyle bir markayı yok eden yöneticilerin ferasetine ve mesleki kaygılarına hayranlık duymamak mümkün mü!

İbrahim Şahin, Ulus'a daha çok uğramalı

Bu arada, TRT İstanbul Televizyonu'ndan ilginç haberler geliyor. Ömer Erdem'in müdürlük görevinden alınmasından sonra yeni yönetim, eski programlardan pek çoğunda değişiklik yapma yoluna gitmiş. Programların yapımcıları, danışmanları değişmiş. Yeni programları ve bunların kadrosunu öğrendince bir hayli şaşırdım. Okudukça'nın yerine Açık Kitap diye bir program yapılmaya başlanmış. Bu programın yapımcısı bir ay öncesine kadar "AKP, TRT'yi ele geçirdi. Yobazlar dışarı!" diye sürekli orada burada konuşan bir hanımefendi olmuş. Bu da gösteriyor ki boşu boşuna telaşlanmış TRT'ciler; çünkü AK Parti, TRT'yi ele geçirememiş! Programın sunucusu Müge İplikçi, danışmanı ise Murat Gülsoy. Eleştirmen Semih Gümüş, programda 10 dakika kitap tanıtıyor. Ne güzel! Bu değerli yazarların hepsini okurum, sayar, severim. İşlerini hakkıyla yapacaklarından da eminim. Fakat önceki dönemde, TRT'ye program yapan ya da danışmanlık görevinde bulunan isimler arasında asgari bir denge gözetiliyordu. Her görüşten yazar ve sanatçı vardı bu isimler arasında. Kadronun çoksesliliği ve renkliliği, programların içeriğine de yansıtıyordu. Oysa bakıyorum, yeni dönemde seçilen bütün isimler, aynı çizgiden, aynı çevreden; belli bir görüşe sahip yani. Hiç istemediğim bir şey yaftalamak; ama anlamanız için daha açık söylemek gerekirse 'sol' düşünceli arkadaşlar.

Ömer Erdem'i pek tanımam; ama ortak dostlarımız var. Görevden alınmasına bir anlam veremedim; ama beni de ilgilendirmez zaten! TRT Genel Müdürü İbrahim Şahin'in bileceği bir iş; Erdem'i getiren de görevden alan da o. Sayın Şahin, AK Parti'nin en önemli bürokratları arasında gösteriliyor; bugüne kadar başarılı işlere imza attı. TRT'de de bu başarısını devam ettiriyor. Dolayısıyla kimse onun bu başarısını görmezden gelemmez. Zaten bu köşeden onu birçok kez alkışladım. Ancak Şahin'in İstanbul'a daha fazla uğramasında yarar var! Aynı hükümet ve aynı genel müdür döneminde yapılan bu köklü değişikliğin sebebini anlamakta şahsen güçlük çekiyorum. Herhalde yine yukarıda söylediğim gibi, mesele, 'eski yönetimden kalan bütün izleri silmek'!... Merak ediyorum doğrusu yeni TRT İstanbul müdürü böyle bir şeye nasıl imza atmış. Okudukça'yı kaldırmak için ne gibi gerekçeleri var, onu böyle bir yanlış işe kim yönlendirmiş?

Kim hangi göreve gelirse gelsin, program başına ne kadar danışmanlık ücreti alırsa alsın... Bütün bunlar beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Ben, tarafsız, ülkenin bütün insanlarına, bütün değerlerine saygılı, sadece bir görüşün sesi olmayan programlar izlemek istiyorum. Türkiye'nin en kaliteli kültür sanat kanalının yok olup gitmesini istemiyorum, bütün mesele bu.

TÜYAP'ta kitap toplayan bir bakan!

arşamba günü öğleden sonra TÜYAP Kitap Fuarı'ndaydım. Cıvıl cıvıldı. Kitap fuarı değil sanki 'lunapark'a benziyordu; her yer çocuk kaynıyordu! Belki de hafta içi olduğundandır, ama bu gidişle TÜYAP'ın bir çocuk fuarı olması ihtimali yüksek! Zaten birçok büyük yayınevinin iki hatta üç standı var. Biri çocuk diğeri büyükler için... Neyse mevzumuz bu değil; fuarda Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay'ı gördüm. İlk kez kültür bakanı olasımdı geldi! Niye mi? Günay, her uğradığı 'stant'tan birer-ikişer kitapla uğurlandı. Fuarda kaldığı üç saat içerisinde 100'ün üzerinde kitapıyı gezdi. Bu vesile ile en az 500 kitabı götürdü! Sadece Yapı Kredi Yayınları'ndan aldığı kitabın parasını ödedi. O da İlhan Berk'in şiir kitabıydı. Diğerlerine para pul vermedi. Gerçi para teklif ettiği çok oldu, ama almadı kitapçılar. "Efendim ne demek hediyemiz olsun! Yine bekleriz, şeref verdiniz" türünden laflar ettiler. Günay da "ok naziksiniz. ! Geliriz efendim, yine geliriz." diyerek, aldığı

kitapları çantasına koydu. Kısa günün kârı 500 kitap... Tabii bu manzarayı uzaktan seyreden bir kitapsever olarak içim gitti! Bakan olmak varmış şu dünyada!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kurşunkalem kim?

Kurşunkalem 2009.11.14

-TÜYAP'ın en görkemli ve belki de en işlevsel standı Zaman Gazetesi'ne aitti. Gazetenin birçok yazarı bir hafta boyunca burada kitaplarını imzaladı; okurlarla söyleşi yaptı.

Bu yıl geçti; ama belki seneye, yöneticiler beni de davet eder. Böylece hem kitap imzalarım hem de okurlarla tanışma imkânı bulurum. Bunu niye söylüyorum? Söyleşilere katılan birçok yazarımıza "Kurşunkalem siz misiniz?" sorusu yöneltilmiş. Bu soruların muhataplarından biri de değerli dostum Ahmet Turan Alkan olmuş. Tabii muzip bir ifadeyle "Kurşunkalem ben değilim." demiş. Doğru... Kurşunkalem Ahmet Turan Alkan değil. Bugüne kadar Kurşunkalem'in kim olduğu ile ilgili internet sitelerinde birçok haber çıktı. Ekrem Dumanlı, Selim İleri, Ahmet Turan Alkan, Beşir Ayvazoğlu, İskender Pala ve Mahmut Nedim Hazar'ın bu köşeyi yazdığı iddia edildi. Hatta Prof. Dr. Ahmet Akgündüz, Kurşunkalem'in Mustafa Armağan olduğunu varsayarak, yeni kitabında, benim köşemde çıkan bir yazıdan ötürü "Kurşunkalem köşesinin yazarı Mustafa Armağan'a cevap" diye bir bölüm ayırdı. Benim yüzümden birçok yazarımız Kurşunkalem olmakla karşı karşıya kaldı; benim yazdıklarım yüzünden eleştirildi. Hatta hakaretlere uğradı. Doğrusu bu benim açımdan zor bir durum. Belki bir nebze olsun bunların önüne geçebilirim diye kendime dair birkaç ipucu vereyim istedim. Ta ki yazar arkadaşlar benim yüzümden zor durumda kalmasin. Şundan emin olun, Zaman'a çok az uğruyorum, dışarıdan yazan eski bir gazeteciyim. Daha önce de başka adla bu tür köşeler yazdım. Genç sayılmam, orta yaşlardayım; sağlığım yerinde, afiyetteyim çok şükür. Fotoğraftaki zata benziyorum, sigara yasağı başlamadan önce bu mereti bıraktım; kimseye de tavsiye etmem! Ama fotoğrafım hâlâ değişmedi. Köşedeki fotoğrafımın neden net olmadığına gelince, istediğim yere rahatça girip çıkabilmek için... Gördüğüm, duyduğum, doğruluğundan emin olduğum olayları 'dost' baskısına maruz kalmadan özgürce yazabilmek için fotoğrafım flu. Lütfen değerli yazarlarımızı ve ekin editörlerini zor durumda bırakmayın. Bir sorunuz olduğunda, elektronik posta yoluyla bana ulaşın. İmkân buldukça cevaplamaya çalışırım sorularınızı. Bir de tabii, Kurşunkalem'in hedefi olmayın!

Şöhret zehirli bal!

-Senai Demirci'yi epeydir uzaktan uzağa takip ederim. Yetenekli, çalışkan bir insan olarak görürüm onu. Son yıllarda muhafazakâr camiada çok tanınan bir sima oldu. Basamakları hızla çıktı. Kitapları çok sattı, imza günlerinde uzun kuyruklar oluştu. Katıldığı televizyon programlarında bir 'star' edasıyla karşılandı. Hayranları, 'fun'ları birden çoğaldı. Bütün bunlar nasıl gerçekleşti? Dikkate, incelemeye değer bir konu. Demek ki insanımızın her zaman bir 'star' arayışı var. Ben, şöhret denen o zehirli balın kandıramadığı insan tanımıyorum. Senai Demirci'nin de kendisine yönelen bu ilgi ve alkışı kalıcı zannedip aldanmasından korkarım. Alın teri ve ihlasla çalışıp bir yerlere gelmek, güzel eserler vermek ne kadar değerliyse, şöhret sarhoşluğu o kadar yalan ve iticidir. Geçen yıllarda TÜYAP'ta uzun imza kuyuklarını gördüğüm Demirci'nin bu yılki imzası eskiye göre tenhaydı. Neden acaba? Bunun cevabını elbette kendisi bilir. Ben bilmem; bildiğim, popülerliğin insana pek hayır getirmediği. Hayatın her türlü dalaveresini görüp geçirmiş biri olarak, Demirci'ye ve onun yolundan giden genç arkadaşlara derim ki: Şöhretin kör kuyusuna düşmeyin. Size yönelen sanal ilgiyi gerçek sanmayın.

Biliyoruz ki dünya bir oyun yeri. Burada gerçeğe sanal birbirine karışıyor. Perde açıldığında gerçekler ayan beyan ortaya dökülecek. Önemli olan, orada mahcup olmamak.

Bakın, Sayın Demirci'nin imza günü manzarasından nerelere geldim de akıl vermeye başladım. Galiba yaşılanıyorum. İnsan yaşlandıkça öğüt vermeye başlanmış, derlerdi de inanmazdım. Benimki sadece bir gözlem ve halis niyetle yapılmış bir uyarı. Tabii ki herkes yolunu kendisi çizer...

Haa unutmadan! Bir gazetede yazı yazmaya başlayan, 'kıyamete kadar yazacaktır' diye bir kural olmasa gerek. Sonuçta hepimiz bu fani dünyada muvakkaten ve emanaten duruyoruz. Önemli olan baki kalan kubbede hoş bir sada bırakmaktır. Demirci'nin bıraktığı hoş sadayı eminim kişiler takdir ediyordu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

[KURŞUN KALEM] İlker Başbuğ'lu yemek davetinin gizli konuğu

Kurşunkalem 2009.11.21

Geçen haftanın bence en güzel atlatma haberi, Star gazetesindeki Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, Doğan Gazetecilik Yönetim Kurulu Üyesi Zafer Mutlu'nun ve Vatan Gazetesi İmtiyaz Sahibi Serdar Mutlu'nun Leyla Umar'ın Ortaköy'deki evinde yedikleri akşam yemeği haberi idi.

Ev sahibi Leyla Umar, haberle ilgili gazeteye yaptığı açıklamada "Paşa telefon edip 'Bir kahvenizi içmek istiyoruz.' dedi. 'Yemeğe buyrun.' dedim. Dost sohbeti yapıldı." diyor. Israrla siyaset konuşulmadığının da altını çiziyor. Böyle bir şey mümkün mü? Bana sorarsanız mümkün değil gibi. Ama konuşulsa ne olur ki, siyaset konuşmak suç mu? Değil tabii ki... Türkiye'de siyasete yön veren dördüncü kuvvet medyanın bir patronuyla birinci kuvvet ordunun komutanı bir araya gelirse siyaset konuşmaktan daha tabii ne olabilir... Benim anlamadığım, Leyla Umar'ın ısrarla siyaset konuşulmadığını söylemesi. Ne konuştuklarını duymadım, bu yüzden de kimsenin günahını alamam.

Ama Leyla Umar, yemeğe kimlerin katıldığı ile verdiği listede bir ismi unutmuş! Bugüne kadar da hiç kimse bu ismi yazmadı. Bari ben yazayım! O isim Atom Damalı. Sayın Damalı'yı Türk siyasetini az çok takip eden herkes bilir. Ama ben kısaca kendisinden bahsetmek istiyorum. Damalı, Bedrettin Dalan'ın İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı yaptığı dönemde İSKİ Genel Müdürü'yü. Sonra da Dalan ile birlikte yürüdüler yolu... Hatta Damalı için Dalan'ın sağ kolu deniliyor. Peki Dalan kim? Bu soruyu sormak bile abesle iştigal. Poyrazköy'deki arazisinde birçok bomba ve silah çıkan işadamı, eski belediye başkanı, üniversite sahibi. Ergenekon'dan aranıyor. Kendisi şu anda yurtdışında. Türkiye'ye gelse belki de tutuklanacak. Bu yüzden de gelemiyor.

Eeee benden bu kadar! Gerisini siz düşünün. Yemekte siyaset konuşulmamış, acaba Dalan'ın durumu konuşuldu mu? Sayın Başbuğ, Atom Damalı'yı tanıyor muydu? Tanıyorsa davetliler arasında onun da olacağını biliyor muydu? Bütün bu soruları ne olur bana sormayın!

Haa bir de şimdi bunları yazdığım için Leyla Umar bana fena halde kızacak. Zaten kendisi purodan nefret eder, puro içenleri de hiç sevmez. Bir keresinde aynı ortamda onu kırmamak adına, purodan rahatsız olduğunu söylediği için puro içmemiştim. Bu davranışımın dolaylı çok mutlu olmuştu. Ama şimdi kızacak, bu yazıdan dolaylı üzülecek diye bu olayı görmezden gelemedim. Purodan vazgeçerim, ama bu bilgiyi kamuoyuyla paylaşmaktan vazgeçmem!

Huyum kurusun, ne yapayım! Hem dostluk başka gazetecilik başka; yazdım işte.

Bu arada Sayın Genelkurmay Başkanı'm, eğer bu bilgiyi TSK'nın internet sitesinden yalanlarsanız; yapacak bir şeyim yok! Tek suçum, yemeğin olduğu Ortaköy'de Leyla Umar'ın bir komşusunda akşam yemeği yemekti. Ama inanın Atom Damalı'yı eve girerken gören şahitlerim var!

City's'de küfürlü şarkı

Alışveriş merkezlerinde çalınan tuhaf müzikleri duyunca hemen kulaklarımı tıkayasım gelir. Büyük marketlerde de durum farklı değil. Kaliteli müzik çalınmıyor çoğunda. CD çaların başında oturan kişinin zevkine göre müziği birkaç saat boyunca dinlemek zorunda kalıyorsunuz. En son Nişantaşı'nda City's'de başıma geldi. 50 Cent'in İngilizce 'Pimp' adlı parçası çalınıyordu. İngilizce şarkı çalınmasına karşı değilim, ama eminim bu şarkıyı City's'de çalan kişi İngilizce bilmiyordur ya da sağırdır! Çünkü Pimp şarkısının sözleri baştan aşağı küfürlü. Hem de o kadar ağır küfürler var ki bırakın halka açık alışveriş merkezlerinde, Avrupa'da bu şarkı barlarda bile çalınmaz. Eğer illa çalsın istenirse şarkının küfürlü sözlerini DJ'ler sansürler. Oysa City's'de sansürsüz dinledik şarkıyı. Bir Allah'ın kulu da "Niye bu şarkıyı çalıyorsunuz?" diye sormadı. Bence alışveriş merkezlerine kaliteli müzikten anlayan, İngilizce bilen DJ'ler alınmalı. "CD çalara ne koyarsam dinlenir, herkes buna mecbur" mantığından bir an önce vazgeçilmeli...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Leyla Umar, Dalan'ı tanımıyormuş!

Kurşunkalem 2009.11.28

Geçtiğimiz haftaki "İlker Başbuğ'lu yemeğin gizli konuğu" başlıklı yazım epey gündem oluşturdu.

Bildiğiniz gibi Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, Doğan Gazetecilik Yönetim Kurulu üyesi Zafer Mutlu ve Vatan Gazetesi imtiyaz sahibi Serdar Mutlu, Leyla Umar'ın Ortaköy'deki evinde yemek yemişlerdi. Umar, buluşmanın bir gazetede yayınlanması üzerine yemeğe katılan tüm davetlileri söylediği halde Bedrettin Dalan'ın sağ kolu olarak bilinen Atom Damalı'nın adını zikretmemiş, gizlemeyi tercih etmişti. Allah'tan ben de Umar'a yakın bir yerde bir dostumun evinde yemek yiyordum da olan biteni, gelip gideni kendi gözlerimle gördüm. Sağolsun Umar, Damalı'nın yemeğe katıldığını inkar etmedi; "Evet vardı. Kaç yıllık dostum!" dedi. Ama ben yazana kadar Damalı'nın adını nedense vermemişti. Umar'a lütfen kızmayın, darılmayın; belki de unutmuştur! O yaşta hepimiz bazı şeyleri unutabiliriz, ben de unutkan biriyim. Ama Leyla Hanım'a gönül koydum. Niye mi? Bedrettin Dalan'ı tanımadığını söylemiş. Nasıl yani, Dalan'ı tanımayan var mı? Şimdi içime bir kurt düştü, Sayın Umar'ın Dalan'ı tanımadığını sanmıyorum, ama unutmuş olabilir. En son Leyla Umar ile Bedrettin Dalan'ı nerede görmüştüm acaba? Bakın şimdi aklıma gelmedi! Ama emin olun, aklıma gelir gelmez size yazacağım...

Sağ gösterip sol vurmak

Eleştirmek kadar polemik yapmak da başlı başına usul gerektiriyor. Bilgi, kendi zarafetini kazanmadıkça çoğu zaman yaralayıcı bir araca dönüşür. Sanat eseri kadar büsbütün hayat tutumu da tartışmaya açıktır ve eleştiri zarafetine bürünen tartışma, ilerlemenin de yollarından biridir. Ve değer kadar medenilik de muhatapın karşısında ne ve kim olarak konuştuğun zaman ortaya çıkar. Öne sürülen bir fikri, kişilerin şahsi zaaf ya da

kişilik dışı güçlerinden hareket etmeksizin eleştirmek de bir olgunluk işaretidir. Nerede birinin hakkında eleştiri ölçütleri ve ahlak perdeleri dışında bir konuşma varsa, orada hakikatin adına kalbin ışıklarını devreye sokmak gerekir. Dışarıdan alkışlamak, şamataya şamata katmak olsa olsa şakşakçılar ve yağmacıların yöntemidir.

Evet eleştireceğiz, ama eleştirirken nasıl eleştirileceğini de göstereceğiz. Beğeneceğiz ancak beğenin yeni ölçütlerini koyacağız. Kişisel hesapların öfke kabartmalarıyla köpürttüğü şehvetli cümleler kurmayacağız. Çoğalttığımız şey döner dolaşır ayaklarımızdan bizi aşağılara çeker. Derinliği ve değeri ne olursa olsun kültür ve sanat adına ileri sürülen her yaklaşımı öneriyi niyet okumasına gitmeden kendi gerçekliği içinde tartışmak entelektüel olduğu kadar vicdani bir sorumluluktur. Çekirdek çıtlar gibi, şahıslar ve meseleler hakkında cümleler kurmak ve bunu gazete köşelerinden, eklerinden cemiyete fırlatmak kültür dışı davranış değil midir? Omuzdaş görünüp yandan itmek kadar sol gösterip sağ vurmak da aynı ruhtan beslenir.

Bütün bunları neden mi söylüyorum? Ömrünün büyük bir kısmını edebiyata vakfetmiş bir insanı, bir yazarı çalakalem, kontrolsüz, üstelik zaman zaman saygı sınırlarını da aşarak eleştirmek her şeyden önce bir edebiyat adamına yakışmaz. Eleştirmek her şeyden önce had bilmektir, kimseye haddini bildirmek değil.

'Ülke elden gitse umurunda değil!' diyenler...

"Memleketi sel alsa, kardan yolları kapansa, başımıza çığ düşse senin umurunda değil." diye bana sitem eden okurlar, geçen haftadan beri beni teşekkür yağmuruna tuttu. "İyi ki varsın, memleket senin sayende gizli buluşmayı öğrendi." anlamına gelen çok sayıda e-posta aldım. Ama bunlara aldanacak değilim. Nerede konser, oyun, film var; ben oradayım... Kim kiminle yemek yiyor, nerede buluşuyor? Onu bilirim. Sanat düşkününü adamım, bu saatten sonra siyasete de girmem! Ergenekon'u hiç bilmem, beni bu işlere bulaştırmayın. Atom Damalı olayının içinde bir yemek olmasaydı, ona da girmezdim!

Olmadı Şafak Karaman

Sunuculuktan sonra yapımcılığa soyunan Şafak Karaman geçtiğimiz günlerde Zincirlikuyu Mezarlığı'nda, Yıldız Usmanova'nın Levent Yüksel ile düet yaptığı Yalan adlı şarkısına klip çekti. Daha önce mezarlıklarda birçok dizi ve film çekimleri de yapılmıştı. O yüzden 'Mezarlıkta klip mi çekilir?' demeyeceğim. Benim asıl itirazım, bir mevtanın defnedildiği esnada klip çekimlerinin yapılmasına. Klibin arka fonunda görüldüğü gibi yakınını defneden acılı insanların gözünün önünde çekim yapılıyor, şarkı söyleniyor. Tamam şarkı ölümden, dünyanın geçiciliğinden bahsediyor; ama bu kadar da olmaz ki! Şafak Karaman, klip ile ilgili bir açıklama yapmış. Açıklaması tam bir fecaat! Neymiş, klip için Mezarlıklar Müdürlüğü'nden izin almış ve yetkililer klibin çekildiği sırada herhangi bir defin olmayacağını söylemiş. Adı üstünde takdir-i ilahi. Ölümün ne zaman geleceği belli olur mu? Klip çekimleri bir saat ertelense, ya da ertesi gün mesela öğleden sonra değil de öğleden önce yapılsa ne olur! Tam bir ayıp, bunu doğrusu Şafak Karaman'a yakıştıramadım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu şekil analizlerden endişe duyuyorum!

Kurşunkalem 2009.12.05

Hürriyet Gazetesi'nin pazar ilavesi bir âlem. Geçen haftaki nüshası ise bambaşka âlemlere açılmıştı.

Arka sayfasındaki mahalle dedikoduları, iç sayfadaki derin analizle süslenmişti! 'Bu köşeyi Ahmet Arsan mı, Ahmet Hakan mı yazıyor?' tartışmalarına girmeyeceğim. Zaten Hürriyet'teki arkadaşlar bir yanlış yapmışlar, internette Ahmet Arsan'ın fotoğrafı ve adı olması gereken yere Ahmet Hakan'inkini koymuşlar. Sanırım Ahmet Hakan bayramda bir komploya kurban gitti.

Benim asıl sözüm 'Artist misin' başlığıyla yazan Ezgi Başaran'a. Başaran'ı atlatma birkaç haberinden tanıyorum. İlk önce ondan duyduğum birçok konu var. Ama hiç kusura bakmasın, analiz yapmayı bilmiyor. 'İslamcı cenahın telaşı'ndan bahsediyordu geçtiğimiz haftaki yazısında. Ekrem Dumanlı'nın 'Kültür sanatta derin boşluk' ve 'Derin boşluğun bürokratik yüzü' başlıklı yazılarını okumamış ya da okusa bile anlamamış. Ekrem Dumanlı ile İskender Pala'nın ileri sürdüğü görüşleri 'mix'leyerek bir sonuca varmış; ama telaşından olacak karıştırmış.

Aslında kültür sanat dünyasında karşıdakinin ne söylediğini anlamak yerine ne söylemek istediğini araştırmak gibi kötücül bir hastalık var. Her tür sanat ve estetik ölçüsünden uzak bu bakış, sınıfsal bir fikre dayanıyor ve hiç de Ömer Leksiz'in iddia ettiği gibi muhalif bir ruhtan neşet etmiyor. Sanat adamının sağdan veya soldan çıkıp gelmesi onun özgünlüğünün bir ölçütü değildir. Siyasal iktidar gibi kültürel iktidar da bal gibi devletten beslenip gelmiştir bizde.

Solda da sağda da ahlakı yaşam felsefesi olarak idealize eden sanatçılar olmuştur. İskender Pala'nın ileri sürdüğü görüşleri empatiyle tartışmak yerine, 'Dur bakalım, sen kimsin, sen nasıl oluyor da bu görüşlerle meydana çıkıyorsun' demek, sanılanın aksine eleştiri değil, kelimenin tam manasıyla baştan yok sayıp set çekmektir. Önceden başkalarının çevirdiği çarktır çünkü bu.

Yem, kuşun en zayıf noktasıdır ya, İskender Pala'yı 'Kayıp Gül'den vurmak, Başaran'a hiç yakışmıyor. Eğer 'kayıp gülleri' sıralamaya kalkarsak bu liste bir hayli kabarık, ona göre...

Aslında solun kendi içinde kendine ördüğü etten ve kemikten duvarların muhasebesini yapmak, kültür tarihimizin kökten eleştirisi anlamına da gelecekken, bırakın solun kendisini eleştirmesini, tabularını bile ağza almanın büyük bedelleri vardır. Ekrem Dumanlı'nın yazısına yayılan destek ve arayış duygusunu da yine politik güç birliği olarak değerlendirmek, kaşının altında göz var mantığına yanaşmaktadır.

Ömer Leksiz, eleştiriden öte, polemik coşkusu taşıyan yazısında temelli bir çelişkiye düşmektedir. İslamcılıkla muhafazakârlığı kendince ayırtırmaya çalışmaktadır. Oysa her iki kavram da ötekileştirmenin ürünüdür ve temelden reddedilmelidir. Türk dilinin olduğu bir yerde, dilin dışındaki her türlü ölçü kabul edilemez. Bu bağlamda İslamcılar muhalif, muhafazakârları devletçi göstermek kendi dilinin dışında konuşmaktır.

Son olarak sevgili Ezgi Başaran, sağ sanat-sol sanat ayrımı da eski, demode diyerek kendince zihin kurnazlığı yapıyor ve daha ileri bir söz sarf ediyor: Onlar ve biz. Haa unutmadan Ezgi Hanım, bu gazetenin kültür sanat sayfalarında kimseye hak etmediği payeler verilmez. Eğer layık değilse hiç kimse desteklenmez. Hele hele ölümüne destek hiç kimseye verilmez. Siz en iyisi mi ölümüne destek verdiklerinize bir göz atın. Yine ölümüne görmediğiniz değerlere bir bakın...

Olli Rehn'in duvarındaki minareli fotoğraf kimin dersiniz?

İsviçre'de yapılan referandumun ardından camilere minare yapımının yasaklanması bütün dünyada şaşkınlıkla karşılandı. İslamofobi tartışmalarının yaşanmasına sebep olan kanunun iptali için İsviçreli Yeşiller, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne gitmeye hazırlanıyor. Avrupanın göbeğinde minare tartışması sürerken, Devlet Bakanı ve Başmüzakereci Egemen Bağış, Brüksel'de AB Genişlemeden Sorumlu Üyesi Olli Rehn'i ziyaret etti. Ziyareti

takip eden foto muhabirlerinin çektiği fotoğraflar ajanslara düştüğünde ilginç bir görüntü ortaya çıktı. Olli Rehn'in odasında minareli fotoğrafı asılıydı. Fotoğraf, Zaman gazetesi foto muhabiri Mustafa Kirazlı tarafından çekilmişti. Zaman foto muhabirlerinin AB Parlamento Binası'nda açtıkları 'Medeniyetlerin Buluştuğu Yer Türkiye' konulu fotoğraf sergisinde yer alan fotoğrafta, Sultanahmet Camii ve Ayasofya'nın minareleri sislerin arasından görülüyor. Sergiyi gezen Avrupalı parlamenterlerin en çok ilgisini çeken fotoğraf Olli Rehn'e hediye edilmişti. Fotoğrafın bir kopyası da Zaman Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Ekrem Dumanlı'nın odasında asılı. Mustafa Kirazlı'dan aynı fotoğraftan bana da hediye etmesini rica edeceğim. Ne olur olmaz. Belki bir bakan gelir evime, o fotoğrafın önünde poz veririz.

Başbakan'ın mesajı sinemacıları şaşırttı!

Anadolu'nun orta yerinde tek başına tüm imkânsızlıklara aldırış etmeden şahane filmler çeken Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak filminin yönetmeni Ahmet Uluçay'ın vefatı onu tanıyan tanımayan, her kesimden insanı derinden etkiledi. Uluçay'ın vefatı Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ı da derinden etkilemiş. Çünkü yayımladığı başsağlığı mesajından bunu anlamak mümkün. Mesajda "İmkânsızlıklar içinde sürdürdüğü hayatı boyunca, yönettiği az sayıda filmine karşılık, tüm dünyada seçkin sinemaseverlerin hayranlığını kazanmıştır. Sayısız ödüller alan Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak filmi, hepimizde unutulmaz izler bırakmıştır. Son filmi Bozkırda Bir Deniz Kabuğu filmini bizlerle birlikte seyredemeden aramızdan ayrılan, sinemamızın en güzel adamlarından, büyük usta, değerli yönetmen Ahmet Uluçay'ı her zaman saygıyla ve takdirle hatırlayacağız." yazıyordu. İlk okuduğum zaman çok etkilendim. Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay'ın mesajı düşünülürse ki şöyleydi: "Türk sinemasının usta yönetmeni Ahmet Uluçay'ın zamansız vefatından büyük üzüntü duyduğum. Tutkuyla bağlı olduğu sinemaya sıra dışı, özgün filmleriyle çok değerli katkılarda bulunan Ahmet Uluçay'a Allah'tan rahmet, ailesine, sinema çevrelerine ve milletimize başsağlığı diliyorum." Bayağı sıra dışı geldi bana. Etkilendim. Meğer bir tek ben değil sinema dünyası da bu mesajdan etkilenmiş. Uluçay'ı anmak için Beyoğlu Sineması'na gelen sinemacılar bu mesajı konuşuyordu. Hatta bir yönetmenimiz Başbakan'ın fark ettirmese de iyi bir sinema takipçisi olabileceğini söyledi.

Nehir Erdoğan senarist mi oldu?

Mustafa Altıoklar'ın Film Yönetmenleri Derneği başkanı olduktan sonra, sadece kendi sineması için değil bütün Türk sineması için nasıl canla başla çalıştığına epey tanık oldum. Türk sinemasının sorunları konusunda çok önemli çözüm önerilerini, gazetelere verdiği demeçlerden takip ediyorsunuzdur. Geçenlerde Senaryo Yazarları Derneği'ne de şahane bir öneri getirmiş. Yunanistan'da düzenlenecek küresel senaristler buluşması için bizden senaristler çağırılmış. Mustafa Altıoklar da "Arkadaşlar ben teklif etsem belki kabul eder. İsterseniz Nehir Erdoğan'ı Yunanistan'a gönderelim." demiş. Nedeni de Nehir Erdoğan'ın Yunanistan'da çok tanınıyor olmasıymış. Tabii beni bir merak sardı. Nehir kızımız Amerikalara kadar gidip senaryo dersleri alıp senarist mi oldu diye. Araştırdım yokmuş öyle bir şey.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vecdi Sayar Altın Portakal'dan ayrıldı mı?

Kurşunkalem 2009.12.12

Antalya Altın Portakal Film Festivali, malum, bu yıl da epey gündemi işgal etmişti.

Hatırlayın, Antalya'nın yeni Büyükşehir Belediye Başkanı Mustafa Akaydın, ilk günlerinde Altın Portakal'ın yeniden yapılandırılacağını söylemiş, sonra da festivali düzenleyen AKSAV'ın genel sanat yönetmenliğine Vecdi Sayar'ı getirmişti. Vecdi Bey de var gücüyle çalıştı. Fakat festivalde gördük ki birçok şey hep lafta kaldı. Yaşanan sıkıntılar hâlâ konuşuluyor. 2010'daki festivalin sıkıntılı geçmemesi için Akaydın, Vecdi Bey'le yollarını ayırmayı düşünüyor. Ama bu şimdilik kamuoyuna açıklanmıyor. Çünkü Vecdi Bey'in basın desteğinden çekiniyorlarmış!.. "Acaba durumu anlatsak İstanbul basını bizi tukaka eder mi?" diye.

Vecdi Bey cephesinde durum nedir, bilmiyorum. Ama dostlarına, kendisine haksızlık edildiğini söylüyormuş. Vecdi Bey, artık İstanbul için çalışacak. Geçen hafta İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti Ajansı'nın Yürütme Kurulu'na seçildi. Daha doğrusu diğer sivil iki üye kabul etmediği için atandı desek daha doğru olur buna... Şimdi hem İstanbul'da hem Antalya'da olmaz, bahane de hazır! Anlayacağınız Altın Portakal'da sil baştan dönemi yeniden başlıyor. Hadi hayırlısı olsun.

Nihayet Yalçın Tura kitabı basıldı

Söz, Vecdi Sayar'dan açılmışken yeri geldiği için önemli bir konuyu daha sizlerle paylaşmak istiyorum. Gerçi Sayar, kendisine özel bir garezim olduğunu düşünüyormuş, daha önceki yazdığım yazılardan dolayı, ama olsun... Olay şu: Evin İlyasoğlu, Antalya Büyükşehir Belediyesi için Yalçın Tura kitabı hazırlamıştı. Değerli müzik adamı, besteci Yalçın Tura'ya armağan olarak hazırlanan bu kitabın 14 Ekim'de hem tanıtımı yapılacaktı hem de yazarı ve Tura, kitabı okurlar için imzalayacaktı. Hatta bu imza "14 Ekim saat 17.00'da Antalya AKM fuayesinde Evin İlyasoğlu Yalçın Tura kitabını imzalıyor." şeklinde basına da duyurulmuştu. Bu duyuru hâlâ İlyasoğlu'nun resmi internet sitesinde de yer alıyor. İlyasoğlu ile Tura, bu nedenle Antalya'ya kadar gitmiş, ancak orada beklemedikleri bir sürprizle karşılaşmışlardı. Yazarlar imza için yerini almalarına rağmen kitap ortalıkta yoktu. Yalçın Tura ile aralarının limoni olduğu belirtilen Vecdi Sayar'ın kitabın baskısının yetişmesini engellediği konuşuldu. Hatta iki yazar 'boş boş' ortalıkta dolaştı, kimseye de bir açıklama yapmadı. Duyduklarıma o zaman inanmamıştım, Vecdi Sayar gibi bir kültür adamının bunu yapacağına ihtimal vermemiştim. Ama şimdi taşlar yerine oturdu. Sayar'dan sonra geçtiğimiz hafta Evin İlyasoğlu'nun hazırladığı Yalçın Tura kitabı nihayet basıldı ve piyasaya çıktı.

Cem Yılmaz'ın kara listesi

Merakla bekliyoruz Cem Yılmaz'ın Yahşi Batı filmini. Allah'tan 1 Ocak'a pek de az bir süre kaldı. Geçen hafta filmin sponsorlarından Cola Turka bir parti organize etti. Tabii Cem Bey kardeşimiz de oraya geldi. Magazin basını başına üşüşüp saçma soruları ile Cem Yılmaz'ı yine çileden çıkardı. Ama şunu fark ettim. Vakti zamanında 'A.R.O.G arak' haberlerini yazarlar yine Cem Bey'den birkaç demeç kapmanın peşindeydi. Şaşıtm kaldım. Bu kadar da olmaz diye. Hem Cem Yılmaz'a hırsız imasında bulunacaksınız hem de peşinden koşmaya devam edeceksiniz, bu kadar da olmaz ki... Cem Bey kibar bir insan tabii bu arkadaşlara hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Herkesin sorularını cevapladı. Ama bence dalgasını da geçti. Fakat şunu biliyorum, Cem Yılmaz'ın bir kara listesi var. Hakkında saçma, mesnetsiz haber yazar, yorumlar yapan insanları o listeye alıyor. Ve vakti gelince de bu listeyi o gazetecinin karşısına çıkarıyor. Yani anlayacağınız sadece magazin gazetecilerinin kara listesi yok. Ne diyeyim, galiba bazen magazin gazetecileriyle aynı dili konuşmak en sağlıklısı!

Nuri Bilge Ceylan kendini aştı

Nuri Bilge Ceylan, şu sıralar Kırkkale'de yeni filmini çekiyor. Başrolde de Yılmaz Erdoğan oynuyor. Bu haberi duyunca şaşırmıştım. Ama dahası da varmış. Amatör oyuncularla çalışmayı seven Ceylan, bu filmde kendini aşmış. Film için sinema camiasında görüşmediğı erkek oyuncu kalmamış. Nejat İşler, Olgun Şimşek, Halit Ergenç dahil 22 oyuncuyla görüşmüş. Lakin bunlarla çalışamamış. Çünkü çekimler boyunca oyuncuların sette bulunmasını istemiş. Ama oyuncuların da bir programı var. Çok istemelerine rağmen diziler nedeniyle Ceylan'ın isteğinin imkânsız olduğunu anlatmışlar ve 'başka bir filmde görüşürüz' demişler.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beren Saat, filminin galasına niye katılmadı?

Kurşunkalem 2009.12.26

Gecenin Kanatları'nın başrol oyuncusu Beren Saat, kendi filminin galasına katılmadığı için epey gündem oldu.

Sağ olsun Beren Hanım, gündem olmanın yolunu buldu. Bu yolla 30 yıl daha haber olur; ama bu yol doğru bir yol değil bence! Neyse Beren Saat'in niçin galaya katılmadığına geelim. Basında, çıplak sahnelerinin filminden önce medyaya servis edilmesine bozulduğu için Beren Saat'in galaya katılmadığı yazıldı. Meğer hanımefendinin filmde 'canlı bomba' olmasına sevgilisi, Nefes filminin yönetmeni Levent Semerci epey bozulmuş. 'Canlı bomba' algısının Saat'in imajına zarar vereceğini düşünen Semerci, oyuncu arkadaşının galaya katılmasını istememiş. Bence bu rol, unutulur gider ama başta Aşk-ı Memnu olmak üzere Saat'in oynadığı roller, kendine yapışır kalır. Cesur gazeteci Yavuz Semerci'nin de kardeşi olan Levent Semerci'nin böyle düşünmesini anlamış değilim. Acaba kendisi 'milliyetçi' film çekerken, arkadaşının canlı bomba olarak anılmasını mı istemedi dersiniz? Yorum sizin...

Neşeli Hayat, neden az izlendi?

-Yılmaz Erdoğan'ın yeni filmi 'Neşeli Hayat' gişede beklenen başarıya ulaşamadı. Aslında güzel bir film. Konusu da sinema dili de iyi. Ancak Vizonte 1-2'ye bakıldığında Yılmaz için Neşeli Hayat'ın dört haftada 950 bin kişi tarafından izlenmesi hüsrân demek. Vizonte 1 ve Vizonte 2'yi toplamda 6 milyon seyirci izlerken Neşeli Hayat neden izlenmedi? Bunun iki nedeni var. Birincisi, sinema izleyicisi Yılmaz'dan eski filmleri gibi komedi türünde bir film bekliyordu. İkincisi ise filmin fragmanı. Bol Noel Babalı film fragmanı izleyiciye biraz ters geldi anlaşılan. Belki benzetme ağır olacak ama bu fragman biraz 'Müslüman mahallesinde salyangoz satmaya' benziyor. Bence büyük bir stratejik hata bu fragman. Keşke baştan daha akıllıca bir pazarlama stratejisi izlenseydi. Yılmaz'ın son günlerde değişik basın yayın organlarına verdiği röportajlar da izleyiciyi cezbedemedi. Hem filme hem de Yılmaz'ın emeğine yazık oldu. Haa, bu arada Erdoğan çifti, bu hafta bir erkek çocuk bekliyor. Usta sanatçı 15 yıl aradan sonra ikinci kez baba olacak. Şimdiden kendisini ve eşini kutluyorum. Nazım Amca (Yılmaz Erdoğan'ın dünya tatlısı öğretmen babası) ve Adil Amca'yı da (Erdoğan'ın çilekeş ve filozof amcası) tabii...

Çakma kalemlere dikkat!

-Önce Zaman okurlarına çok teşekkür ediyorum. Sayelerinde kısa sürede tanınır, bilinir, güvenilir bir yazar oldum. Gittiğim yerlerde acayip itibarım oldu! Yazdığım yazıların çoğu gündem belirledi. Ama bu arada köşenin 'çakma'ları da çıktı. Birçok internet sitesinde 'pamuk kalem', 'beyaz kalem', 'keskin kalem', 'tükenmez kalem' gibi adlarla yazı yazarlara rastlıyorum. Bunların hiçbirisiyle alakam olmadığı gibi sonu 'kalem'le biten

yazarla bir akrabalığım da yok. Arkadaşlar, benim namımdan, şöhretimden faydalaniyor olabilir. Ne yapayım! Burası Türkiye, sanatçıların, yazarların telif hakkı yeniyor. Emeği tüketiliyor. Korsan kitapları, CD'leri, DVD'leri yapılıyor. Kimse onlara dur demiyor, diyemiyor. Benim çakmalarım çıkmış çok mu? Gerçi Zaman'da çalışan bazı arkadaşlar da daha fazla alaka görmek için adımları kullanıyormuş. Lüks restoranlarda adımları kullanıp extra hizmet alıyormuş. Lütfen adımları kullanmayın arkadaşlar, eğer bir yemek varsa beni de davet edin; hep beraber yiyelim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mahsun Kırmızıgül neye isyan ediyor?

Kurşunkalem 2010.01.02

-Efendim, Avrupa Konse-yi'nin; Avrupa sineması Hollywood karşısında ezilmesin diye kurduğu; yönetmenlere ekonomik destek sağlayan Eurimages adlı bir kurum var.

Özellikle de bağımsız sinemacıları destekliyorlar. Türkiye de üye bu kuruma ve yönetmenlerimiz yıllardan beri bu kurumdan destek görür, filmler çekerler.

Ama şimdi bu destek kesilmek üzere. Çünkü Türkiye'nin buradaki imajı fena halde bozulmuş durumda. Bunun için sinema dünyası şu aralar Eurimages desteği konusunda kara kara düşünüyor.

Malum, çektiği filmler halk tarafından pek beğenilen Mahsun Kırmızıgül, senaryosunu da Ahmet Küçükayalı ile yazdığı. Gecenin Kanatları için Kültür Bakanlığı'nda üst düzey bir dostunun da teşvikiyle Eurimages'a başvuru yapmış. Ama Eurimages, yazın çekimlerinin her aşaması magazin basınında boy boy haber olan Gecenin Kanatları'na, filmin çekimlerine başlandığı için destek vermemiş.

Böyle bir kuralı varmış Eurimages'ın. Sinemacı dostlarını anlattı. Proje aşamasında başvuru yapılması gerekiyormuş. Her şeyi kalem kalem sıralayıp, bütçeyi, çekimlere ne zaman başlanacağı, kimlerle çalışılacağı yazılıyormuş. Bildirdiğiniz bütçe üzerinden de kurul destek veriyormuş. Ama Kırmızıgül, Nuri Bilge Ceylan'ın son filminin çekimlerine başlandığı halde destek çıkması karşısında büyük bir haksızlık duygusuna kapılmış. İsyen ediyormuş, olur mu böyle şey diye.

Eurimages cephesi şaşkın tabii, Türk yönetmenler ne yapmaya çalışıyor anlayamamışlar. Ama çekilen filmlere destek istiyorlar imajı da oluşmuş bu kurul üyeleri arasında. Şimdi bu durum bağımsız film yapmaya çalışan sinemacıların canını sıkıyor. Çünkü Eurimages desteği birtakım yönetmenler için hayati önem arz ediyor. 'Türklerin adı çıktı, artık biz de doğru düzgün başvursak bile destek çıkmayabilir' diye veryansın ediyorlar.

Çankaya Köşkü'nden Polat geçti

-Önceki gün Çankaya Köşkü'nde, Cumhurbaşkanlığı Kültür Sanat Büyük Ödülleri'nin verildiği törene çağrılmadım. Oysa geçen yıl bir yolunu bulup gitmiştim. Bu sene güvenlik tedbirlerinin had safhada olduğu bilgisi gelince Köşk'e gitmeye yeltenmedim bile... Ama bir dostum sayesinde orada olan bitenden haberdarım! Biliryorsunuz bu seneki ödüller üç isme verildi. Geleneksel sanatların bugüne gelmesinde büyük emeği geçen Prof. Uğur Derman, Türk sinemasının usta yönetmeni Nuri Bilge Ceylan ve Sakıp Sabancı Müzesi. Bu yıl ikincisi verilen ödüller, geçen yılki gibi tartışmasız hak edene verildi. Tam isabet yani.

Ödül töreni ile ilgili iki gün içinde pek çok şey yazıldı. Köşk'e giden dostuma 'Neler oldu, bitti?' diye sordum. Bir kere bu yılki törenin çok daha güzel ve ilginin de geçen yıla göre daha fazla olduğunu söyledi. Törenin

yapıldığı salon baştan sona yenilenmiş. Tasarımı bir harika olmuş. Avizeler de öyle. 'Koltukları da fena değil' dedi dostum. 'Bunları geç, kimlerin geldiğini anlat.' dedim. Başladı anlatmaya: Pek çok ünlü vardı, saymakla bitmez! O sabah İstanbul'dan kalkan uçaklar ünlülerle doluydu. Yolcular bile şaşırdı bu duruma. Ama törenin asıl sürprizi Polat Alemdar karakteriyle tanıdığımız Necati Şaşmaz oldu. Polat'a ilgi daha Köşk'ün girişinden itibaren başladı. Korumalar ve polisler kendilerini ne kadar tutmaya çalışsalar da Polat'ı karşılarında görünce epey şaşırdılar. 'Acaba bir çekim mi var? diye düşünmeden edemedim. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül de ayaküstü selamlaştı, elini sıktı Polat'ın... Ama Polat'ı görüp sevinenler olduğu kadar hayal kırıklığına uğrayanlar da oldu. Yine dışarıda bazı polislerin fiskos yaptığını duydum.

- Abi, Polat meğer ne kadar da kısaymış. Bu boy ile gerçekte polis olamazdı.
- Oğlum adam zaten polis değil, mafya babası.
- Abi bu kameralar insanı ne kadar da büyük gösteriyor.
- İyi de adamda karizma yerinde ama...
- Yok yok yakışıklı çocuk canım!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlhan Selçuk da sonunda gerçeği gördü!

Kurşunkalem 2010.01.09

İlhan Selçuk, uzun süredir ağır hasta. Amerikan Hastanesi'nde bir süre tedavi görmüştü. Tedavisi şimdi evinde devam ediyor.

Kendilerine acil şifalar diliyorum. Selçuk, artık sağlık nedenlerinden dolayı yazamıyor, ama bazen görüşlerini kendisini ziyaret eden dostlarıyla paylaşıyor. Onlar da Cumhuriyet'te "İlhan Abi'den mesaj var." diyerek bu görüşleri okurlarla paylaşıyor. Selçuk'un en son mesajı ilginç: "Türkiye'ye şeriat-meriat gelmez. Yılbaşında televizyonları izleyince gördüm... Artık medya sahibi oldular."

İlahi İlhan Abi, ömrünün büyük bir bölümünü "Şeriat gelecek" diyerek geçirdin! Gazetende yüzlerce yazı yazdın, haber yayınladın. "Tehlikenin farkında mısınız?" manşetlerinle insanları korkuttun, mazlum halka karşı devleti, askeri kışkırttın. Toplumu kamlara ayırdın. Bu halka düşmanlık aşıladın. Keşke bu paranoyadan erken kurtulsaydın. Herkes daha önce rahat bir nefes alırdı. Aynı topraklarda aynı bayrak altında yaşayan, aynı ezanı işiten, aynı acıyı paylaşan insanları boşu boşuna ayrı düşürdün.

Hem şimdi sana sormazlar mı "Bu açıklamanın şimdi zamanı mı?" diye. Tam da 'Şeriat gelecek' diye mevzimizi almışken bunu söylemenin ne haceti vardı! Biz alışmıştık korkularımızla yaşamaya! Şimdi ne yapacağız, söyler misin? Hazır konuşmaya başlamışken yeni düşmanımız kim onu da söyle bari! Bir de kendini fazla yorma İlhan Abi. Bu toplum zaten biliyor kimin ne olduğunu...

Neden komünistler hep iyi, ülkücüler kötü olur!

Özel bir televizyon kanalında beğenerek izlediğim bir dizi var: Bu Kalp Seni Unutur mu? İlk bölümlerinden itibaren müdavimi olduğum bir dizi. Tomris Giritlioğlu'nun yönetmenliğini yaptığı her diziyi ve tabii ki her filmi beğenerek izlerim. Eleştirdiğim tarafları yok mu? Tabii ki var! Ama bu eleştirilerimi dillendirmem, sanatçının

'yorum farkı' olarak görür geçerim. Olabilir. Herkes dünyasına kendi penceresinden bakar! Ama Giritlioğlu'na bir şeyi artık hatırlatmam lazım.

Sayın yönetmenim. 'Bu Kalp Seni Unutur mu?'da çok bariz bir şekilde sağ-sol ya da komünist-ülkücü ayrımı yapıyorsunuz. Daha önce biraz flu olarak yaptığınız bu ayrımı (Son filminiz Güz Sancısı'nda da az da olsa vardı) bu diziyle artık iyice netleştirdiniz. Tamam ideolojik olarak ülkücülere uzak olabilirsiniz; ama tüm bu ülkücüleri tümünden polisle, devletle işbirlikçi, mafya, kötü adam olarak göstermenize gerekçe olamaz. Ülkücüler arasında da 12 Eylül öncesinde ve sonrasında (belki bugün de) kanun dışı işlere bulaşmış insanlar olabilir, var da. Ama siz kantarın topuzunu biraz fazla kaçıırıyorsunuz. Bir filmde bütün komünistler iyi, ülkücüler (Kürşat'ı saymazsak) kötü olabilir mi? Komünistler arasında da katil, mafya, kaçakçı, işbirlikçi yok muydu? Neden o zaman komünistler hep merhametli, insancıl olarak karşımıza çıkıyor? Lütfen bir açıklama yapar mısınız? Yoksa bu kalp seni unutacak!

Sigara içmek bu mekanlarda serbest!

Efendim, geçen hafta Ankara'daydım. Birkaç dosta uğradım. Sigara yasağıyla yakından ilgilenen bürokratlarla görüştim. Söylediklerine inanamadım! Meğerse Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, sigara yasağının kahvehaneleri kapsamasına itiraz etmiş. Hatta bu itirazını bizzat komisyona da söylemiş. Ama Başbakan'a rağmen kahvehanelerde sigara yasaklayan kanun çıkmış! Ben söyleyenlerin yalancısıyım. Tiryakiler boşu boşuna Erdoğan'a kızmasın. Yine bürokrasiye kurban gittik! Neyse duyduklarına pek inanırım gelmese de akşam üzeri bir 'cafe'ye gittik. Bakanlıklara fazla uzak olmayan bir yerdi. Baktım nargile, sigara yasağı falan yok! İçen içiyor, hatta dumandan göz gözü görmüyor desem yeridir.

Ankara'da böyle de İstanbul'da farklı mı? Değil efendim! Şimdi Ankara ve İstanbul'da sigara içilen mekanların adresini yazsam, çok okunurum; biliyorum. Ama mekan sahiplerine ayıp olur. Ama bu yasak başta İstanbul taşrası olmak üzere pek çok yerde delinmiş gözüküyor. İstanbul'un merkezinde barlarda, meyhanelerde ve kahvehanelerde sigara içilen mekanlar bile var. Zaten nargile yasak değil. Satıcıların söylediğine göre ek bir yönetmelik çıkmış ve nargileyi 'Bitkisel mamül' kapsamına almış. Ve bu yüzden nargile içmek serbestmiş... Ne diyeyim geçmiş olsun! Madem böyle olacaktı, keşke baştan bu kanunun kapsamını bu kadar geniş tutmasalardı...

Yılbaşına sponsorla giren gazeteciler

Medyadaki son tartışmaya değinmeden geçemeyeceğim. Geçtiğimiz hafta Zaman Pazar'da "Köşelerde yaş 70, yazarlık bitmemiş" başlıklı bir habere rastladım. Gazetede yazarlarının yaş haritası veriliyordu. Aslında içime atıp bu dosyayı görmezden gelecektim; ama ertesi günlerde birçok yazar bu konuya değindi. Benim de en yaşlı yazarlarla en genç yazarların adlarının yer aldığı bu dosyaya bir itirazım olacak. O da şu: Neden bizim gibi orta yaşlı yazarları görmezden geliyorsunuz sevgili dostlar? Biz yazar değil miyiz?

Ha bir de yine yazarların dahil olduğu bir tartışma daha yaşandı. Yeni yıl partisine birkaç yazar aynı evde girmiş. 'Ee ne var bunda?' demeyin, ne yok ki! En başta bu yazarların o akşam içtiği içkilere, bir içki firması sponsor olmuş. Diyeceksiniz ki veren memnun, içen memnun sana ne! Tamam bana ne de hem sponsorlu içip hem de köşelerden racon kesmelerine ne demeli?

Soner Yalçın'dan bir araştırmacı gazetecilik olayı daha!

Kurşunkalem 2010.01.24

Hürriyet'in pazar günleri yazan araştırmacı (!) gazetecisi Soner Yalçın, geçtiğimiz hafta bir skandala imza attı.

Daha önceki yazılarında isimleri, olayları karıştıran; hayatında hiç şeyhülislamlık yapmamış şahsiyetleri bir yazıyla şeyhülislam yapan, bırakın vezir-i azamı, vezir bile olmayanları sadrazam yaparak bu konulardaki derin bilgisini ortaya koyan Yalçın'ın son marifeti 6 yıl önceki bir intihar olayını yeniymiş gibi vermesi oldu. 1990 yılında öldürülen Turan Dursun'un eşi Naima Dursun'u, sanki dün intihar etmiş gibi yazan Yalçın, "ANKARA'dan sessiz sedasız bir cenaze kalktı." diyerek, kendince bir yerlere gönderme yapıyordu.

Yalçın'ın yazısını okuyanlar, bu yazı karşısında şoke olmuş. Hatta Dursun ailesini tanımayanlar, olayı bilmeyenler, yazıyı okuduktan sonra aileye başsağlığı dilemiş. Bunun üzerine Turan Dursun'un adını taşıyan internet sitesi, olayı düzeltmek durumunda kaldı. Site, yaptığı açıklamada, Naima Dursun'un 2004 yılında canına kıyıldığını yazdı. Soner Yalçın'dan bu yanlışlığı düzeltmesini istedi. Yalçın ne yapsın? Hangi yanlışını düzeltsin ki!

İstanbul 2010 Kültür Başkenti dedikoduları

İstanbul, resmen Avrupa Kültür Başkenti oldu. Bu amaçla 16 Ocak gecesi, Söğütözü Kongre Merkezi'nde de bir tören düzenlendi. Törene Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan başta olmak üzere birçok bakan, milletvekili, vali, sanatçı ve gazeteci katıldı. Gece, muhteşem bir havai fişek gösterisiyle sona erdi. Ben de o gece oradaydım. Başbakan Erdoğan'ın konuşması harikaydı. Ama üzülerek söylüyorum, siyasetçilerin çoğunlukta olduğu törenin organizasyonu kötüydü.

Kentin çok katmanlı kültürel yapısını şiir, dans, müzik, ses ve görüntülerle anlatan "İstanbul'un Büyüsü" adlı gösteri ise beklentileri karşılamaktan uzaktı. Çok değerli bir sanatçı olan Yekta Kara, daha önce hem Habitat'ta hem de NATO toplantısında bu gösterinin bir benzerini sahnelemişti. Sanırım 1996'daki Habitat'taki gösterisi ilk olduğu için hoştu. Ama sayın Kara, bu gösteriyi bugüne kadar birçok kez sahneledi. Çok fazla izlenince, gösteri monotonlaşıyor. Keşke Yekta Kara yeni bir proje hazırlasaydı ya da farklı bir isme, hafızalarda yer edecek başka bir gösteri hazırlatılsaydı.

İstanbul'da o gece yapılan gösteriler için 8 milyon TL'nin üzerinde bir para harcanmış. Buna değdi mi? Bana sorarsanız hayır! En çok da salondaki o kötü organize için verilen 600 bin TL'ye acıdım. Gerisini hiç yazmıyorum bile...

Elbette başta özveriyle çalışan 2010 Ajansı'nın yöneticileri ve çalışanları olmak üzere, pekçok insan o açılış gecesi için emek verdi. Tören yapıldı geçti; fakat sağda solda konuşulanlar bitmedi. Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay, törende konuşma yapmamasına içerlemiş. Ama konuşturulmadığına fena halde alınganlık gösteren başka biri daha var: Ajansın Danışma Kurulu Başkanı Hüsamettin Kavi. Sayın Kavi, ajanstan, neden konuşturulmadığı ile ilgili bir açıklama istiyormuş...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tekzip

Kurşunkalem 2010.02.06

Gazetenizin 26.9.2009 tarihli nüshası Cumartesi Ekinin 11 inci sayfasında "Kurşun Kalem" isimli köşede yayımlanan "Can Dünder, neyin bedelini ödüyor?" başlıklı yazıda, Can Dünder'in genç bir kızla gizlice çekilen ve bir kısım basında yer alan fotoğrafları, isim belirtilmeden şahsımla ilişkilendirilerek "HSYK'nın bir üyesi hakkında yaptığı tarihi ifşaatların intikamı" gibi gösterilmiştir.

İsmi belirtilmeyen HSYK üyesinin şahsım olduğu yazının içeriğinden açıkça anlaşılmaktadır.

Öncelikle belirtmeliyim ki Can Dünder'in, Mustafa Duyar'ın Afyon Kapalı Ceza ve Tutukevinde öldürülmesi nedeniyle yazdıklarının "İfşaat" olarak nitelendirilmesi mümkün değildir. Yazdıklarına gereken cevaplar tarafımdan verilmiş ve adı geçen hakkında açtığım dava da lehime sonuçlanmıştır. Aynı konuda şahsıma yönelik tekrarladığı suçlamalar nedeniyle Can Dünder' a karşı yeni davalar tarafımdan açılacaktır.

Can Dünder'in özel yaşamına ilişkin gizlice çekilen fotoğraflarının basında yer alması, tarafımdan da özel yaşamın ihlali olarak değerlendirilmiştir. Ancak belirtineden geçemeyeceğim husus, daha önce birlikte görev yaptığım arkadaşlarımla Ankara'nın en işlek semti olan Kızılay' da yediğimiz bir yemekten çıkarken yasalara aykırı şekilde gizlice çekilen fotoğraflarının, farklı anlamlar yüklenerek Gazeteniz dahil bazı basın organlarında yayımlanmasının, benim de özel yaşamımın gizliliğinin ihlali niteliğinde olduğudur.

Bu olayla şahsımın ilişkilendirilmesinin hiçbir mantıksal izahı olamayacağı gibi gazetecilik meslek ahlak ilkeleri ve insaf ölçüleriyle de bağdaşır bir yanı bulunmamaktadır. Yaptığınız yayında komploculukla suçlanmam, kişilik haklarıma ağır saldırı niteliğindedir.

Her türlü yasal hakkım saklı kalmak kaydıyla, 5187 sayılı Basın Kanununun 14 üncü maddesi uyarınca bu cevabımın ilgili yayının yer aldığı sayfa ve sütunlarda, aynı puntolarla ve aynı şekilde yayınlanması ricaıyla, çalışmalarınızda başarılar dilerim. 16.11.2009

Ali Suat ERTOSUN

22.01.20 tarihinde yayınladığımız 'Sultanahmet'teki değişimin ilk işaretleri' başlıklı haberde, Mustafa Horozoğlu Apex Otel'in sahibi olarak yazılmıştır. Doğrusu White House Otel'in sahibi olacaktır. Düzeltir, hem Mustafa Horozoğlu'ndan hem de okurlarımızdan özür dileriz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Koç, YKY'yi tasfiye mi ediyor?

Kurşunkalem 2010.02.20

İstiklal Caddesi'ndeki Yapı Kredi Kültür Yayınları, sadece İstanbul'un değil Türkiye'nin en önemli kültür merkezlerinden biridir.

Hem yayınevi olarak hem de kültür merkezi olarak faaliyet gösteren bu bina ile ilgili bugünlerde ilginç söylentiler dolaşıyor etrafta. 3 bin çeşit kitap yayımlayan, bugüne kadar yüzlerce prestijli sergiye ev sahipliği yapan YKY'nin başka bir yere taşınacağı dedikodusu iyice ayyuka çıktı. Yapı Kredi Kazım Taşkent Sanat Galerisi ile Sermet Çifter Kütüphanesi'nin de kapatılacağı belirtiliyor. Hatta satın almak için gelen müşterilerin binada

gezdikleri bile söyleniyor. Eğer bu bina kapatılırsa binlerce sikke ve resim koleksiyonu ile çok değerli kitapların bulunduğu koleksiyonun ne yapılacağı belirsiz.

Bu dedikodulara insanın inanası gelmiyor! Ancak son zamanlarda YKY'de yaşanan gelişmelere (editörlerin işten çıkarılması, kitap yayınlarındaki yavaşlık) bakılırsa YKY'nin bütünüyle olmasa da bir kısmının tasfiye edilmesi hiç de uzak bir ihtimal değil. Geçtiğimiz hafta YKY'nin İzmir'deki kitabevinin kapatılması sanatseverlerdeki bu tür endişeleri daha da artırdı.

Kültür ve sanat alanındaki yatırımlarıyla diğer büyük şirketlere öncülük yapan, açtığı müzelerle Türkiye'de sanatseverlerin büyük beğenisini kazanan Koç Grubu, YKY'yi kapatır mı, kapatmaz mı bilemem ama eğer kapatırsa büyük bir yara alır.

Hele hele Ömer Koç'un YKY binasının 100 metre ilerisinde 5 katlı tarihî bir binayı restore edip en üst katına yerleştiği bugünlerde buna başka anlamlar yüklenir. Bu arada Ömer Bey'in restore ettirdiği bina bir harika görünüyor. Duyduğuma göre Koç, burasının ilk dört katını sanat galerisi yapacaktı. Son katında da kendisi oturacaktı. Güle güle otursun! Ama YKY'yi de kapatmasın...

Sınavı kazanamayanlar hülle ile müze müdürü yapılır!

Geçtiğimiz günlerde Kültür ve Turizm Bakanlığı, müzelerdeki boş müdürlükler için bir sınav yaptı. Bu sınava müdür olmak isteyen 72 müze uzmanı girdi, ancak 16 kişi sınavda başarılı oldu. Hayırlı olsun! Sınava girip de müdürlük hakkını kazanamayanlar arasında şu anda Topkapı Sarayı olmak üzere Türkiye'nin önemli müzelerinde bu görevi 'vekaleten yapan' isimler de vardı... Sayısı 13 olan bu isimler ne yazık ki sınavdan 70 puan alamadı.

"Şimdi bu müdürlerin durumu ne olacak? Nereye kadar vekaleten müdürlük yapacaklar?" derken birden birinin aklına bir hülle geldi: Başta Topkapı Sarayı Müzesi Müdür Vekili Ayşe Erdoğan, İstanbul Arkeoloji Müzeleri Müdür Vekili Zeynep Kızıltan (sınava girmedi), Antalya Müzesi Müdür Vekili Mustafa Demirel, Ankara Anadolu Medeniyetleri Müzesi Müdür Vekili Melih Aslan (sınava girmedi) olmak üzere sınava girip de kazanamayan yaklaşık 13 müdür vekilinin, bir hülle ile kültür müdür vekili yapıp, bir ay çalıştıktan sonra müzelere müdür olarak asaleten atamalarının yapılması kararlaştırıldı. Birkaç ismin ataması da yapıldı hatta.

Merak ediyorum, bu hülleden Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay'ın haberi var mı? Olsa böyle bir şeye Sayın Günay'ın onay vereceğini sanmıyorum. Ama bazı bürokratların Bakan'ı, "Efendim, bu müzeciler çok değerli insanlar. Ama sınavı bir türlü kazanamıyorlar. Gelin bunları şu yolla müze müdürü yapalım." şeklindeki sözlerle ikna etmiş olmaları da zayıf bir ihtimal olsa da mümkün. Sonuç ne olursa olsun üzücü...

Ben her şeye rağmen görevimi yapayım. Sayın Bakanım... Bu tür hülle yoluyla müze müdürü olanlar, müzecilik camiasında büyük rahatsızlıklara yol açıyor. Hem onlar da verimli olamıyor. Çünkü idareci ile uzman arasına nifak giriyor. Şu anda müdür vekilliği yapan 13 ismin 13'ü de çok kıymetli olabilir, ama bu yöntem çok yanlış. Emin olun, geride çok daha başarılı uzmanlar var müzelerde. Bu atamalar, onların hem önünü kesecek hem de umutlarını yitirmelerine neden olacak. Bence onlara bir iyilik yapın ve önlerini açın, hak eden müdür olsun...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hacı Bektaş-ı Veli, Şeyh Bedreddin'i kabul eder mi?

Divanyolu üzerinde bulunan Sultan II. Mahmut Türbesi'nin haziresi, tam bir ünlüler mezarlığıdır. II. Mahmut'tan başka Sultan Abdülaziz ve II. Abdülhamit'in mezarları da buradadır.

Yine birçok paşa, sadrazam, kaptan-ı derya ve Osmanlı hanedanına mensup 150'ye yakın kişi burada yan yana yatar. Geçtiğimiz yıl vefat eden Şehzade Osman Ertuğrul Efendi de buraya defnedilmişti. Bu hazirede, yaşarken birbirine muhalif hatta düşman diyebileceğimiz birçok aydının mezarı da bulunmaktadır. Şair Muallim Naci, sadrazam Said Halim Paşa, Ziya Gökalp, Hasan Fehmi, Ahmed Samim gibi...

Bahçenin başka bir ünlü ismi de Şeyh Bedreddin'dir. Beşir Ayvazoğlu'nun Divan Yolu kitabından okuduğum kadarıyla asıl türbesi Serez'de bulunan Şeyh Bedreddin'in kemikleri, 1924 yılında yapılan Mübadele'de, Yunanlıların ayakları altında kalmasın diye İstanbul'a getirilmiş, yıllarca Sultanahmet Camii'nin mahfeli altında saklandıktan sonra 1961 yılında çıkarılan bir Bakanlar Kurulu kararıyla II. Mahmut Türbesi bahçesine gömülmüştü.

İşte yeni aldığım bir bilgiye göre, Şeyh Bedreddin'in mezarı başka bir yere taşınmak isteniyormuş. Olabilir! Ama taşınmak istenen yer öyle sıradan bir yer değil. Hacı Bektaş-ı Veli'nin mekânı, makamı. Bunun için de Koruma Kurulu'na yazı bile yazılmış. Bakalım kurul bu işe ne diyecek? Ama bildiğim kadarıyla kurul ne karar verirse versin, Şeyh Bedreddin'in mezarının taşınması için Bakanlar Kurulu kararı gerekiyor. Çünkü Hacı Bektaş-ı Veli'nin mekânı mezarlık değil. Gerçi oraya Bakanlar Kurulu kararı olmadan başka bir ünlü gömüldü, onu da belki ileride yazarım. Ama şimdi bunun sırası değil!

Şunu da sormadan edemeyeceğim: Hacı Bektaş-ı Veli ile Şeyh Bedreddin arasında nasıl bir ruh, gönül ve inanç birlikteliği kuruldu? Bu mezar yeri taşınmasının ne gibi bir anlamı var, onu da merak ediyorum. Diyeceğim şu: Şeyh Bedreddin de Hacı Bektaş-ı Veli de yerlerinde kalsın. Belki fikirlerini sorma imkânı olsaydı onlar da bu yer değişikliğinden hoşnut olmazlardı. Bari bırakın ruhları huzur içinde olsun.

Vecdi Bey, Altın Yollar ve 2010...

Yaklaşık dört ay önce yazmıştım. Antalya Büyükşehir Belediye Başkanı Mustafa Akaydın'ın Altın Portakal Film Festivali Sanat Yönetmeni Vecdi Sayar'dan hoşnut olmadığını ve Sayar'ı görevden alacağını söylemiştim. O zamanlar buna pek kimse inanmamıştı. Ama Vecdi Bey, geçtiğimiz ay görevden alındı. Hem de şık olmayan bir gerekçeyle. Başkan Akaydın'ın bir sanat adamını, bir yazarı görevden alma gerekçesine katılmam mümkün değil. Ne demek anlamadım: "Bana seçim kazandıran reklam ajansımla iyi geçinemedin! Seni görevden alıyorum." Bence Vecdi Bey gibi birine bu yapılmamalıydı. Vecdi Sayar, Altın Portakal'ın sanat yönetmenliğinde başarılı mıydı, değil miydi bilemem; ama Akaydın, Sayar'ı göreve getirirken ne güzel şeyler söylemişti. Demek ki her şey geride kaldı.

Neyse benim üzerinde duracağım mevzu bu değil. Yine daha önce yazdığım gibi Altın Portakal'dan Vecdi Bey, İstanbul 2010 Kültür Başkenti'nin yürütme kuruluna seçildi. Kendisine buradan gecikmeli de olsa 'hayırlı olsun' diyorum. Ama minik bir hatırlatmada da bulunmadan edemeyeceğim. Vecdi Sayar'ın sanat yönetmenliğini yaptığı, yüksek bütçeli "Altın Yollar", 2010 Ajansı'nın geçtiğimiz yılki projelerinden biriydi. 17 kişilik bir ekip gezdi, tozdu, film çekti. 2010'u anlattı. Sanırım yine bu proje yine aynı adla bu yıl da yapılmak isteniyormuş. İşte şimdi olmadı! Çünkü artık Sayar, yürütme kurulu üyesi. Bir yürütme kurulu üyesinin kendi projesine para vermesi bence hiç şık olmaz. Tam da ajansta sular durulmuşken böyle bir projenin kabulü başka başka yorumlara neden olur. Çok dedikodusu yapılır, benden söylemesi...

Yandaş Gazeteciler Cemiyeti!

Kurşunkalem 2010.03.13

Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nin geçtiğimiz hafta verdiği ödüller listesine baktım.

Yine beni şaşırtmadı Cemiyet! Çünkü ödüllerin gazetelere ve televizyonlara dağılımına baktığımda tam bir adam ve kurum gözetme gözüne çarpıyor. Ödülleri veren jürinin yapısı daha da vahim. Yandaş gazetecilerden oluşturulmuş bir jüri. Ödül jürisinde hangi isim varsa ödüller de o gazete ya da televizyonların temsilcilerine verilmiş. Jüriye göre ödül yani...

İsterseniz meseleyi biraz daha somutlaştıralım. 2009 yılında Türkiye'de hangi gazeteciye "Bana en iyi 10 haberi söyle?" diye sorsanız, dokuzu Taraf Gazetesi'nin haberlerini sayar. Ama ne ilginç ki Taraf'a bir ödül bile yok! Oysa ben şundan eminim. O jüride bulunan meslektaşlarımın hemen hepsinin güne başlarken okuduğu ilk gazete Taraf'tır. "Acaba bugün bize hangi haberi atlattılar?" diyerek açıp Taraf'a baktıklarını her yerde itiraf eden bu isimler, sıra ödüllendirmeye gelince Taraf'ı görmezden gelmiş. Peki bunun adına ne denir? 'Kıskançlık' diyenler çıkabilir. Keşke kıskançlık olsa! Çünkü kıskanmanın içinde imrenme vardır. Çekememezlik de değil, olsa olsa garezdir, hazımsızlıktır bunun adı. Kendi gazetem Zaman'ın haberlerinden hiç söz etmiyorum bile. Çünkü Taraf için geçerli olan şeyler Zaman için de geçerli.

Ama artık tablo iyice netleşti: Türkiye Gazeteciler Cemiyeti, son yıllarda giderek ideolojik bir hal aldı. Tıpkı Basın Konseyi gibi belli bir grubun ve görüşün temsilcisi gibi hareket ediyor. Yandaş davranıyor. Adam kayırmacılığı yapıyor. Gazetecilik kriterlerine dikkat etmeden, hak edip etmediğine bakmadan ödül dağıtıyor. Tıpkı bir zamanlar Kral TV'nin müzik ödüllerinde yaptığı gibi. (Türkiye'de bazı şair ve yazarlar için düzenlenen ödüllerin bile çıktısı daha yüksek olduğu için bunları Cemiyet'in ödülllerinden ayırıyorum). Bir zamanlar Kral TV'den sadece kanalın patronajına yakın olan şarkıcılar ödül alıyordu. Bu yüzden bu ödüller gittikçe itibarını kaybetti. Hatta ödül alan pek çok şarkıcı bu ödülleri saklama gereği bile duymadı. Şimdi aynı şey Cemiyet'in ödülleri için de geçerli.

Aslında siyasetten kültüre kadar birçok ödülle ilgili söylenecek çok şey var. Onu da artık ödüller verildi, kimseyi incitmeyeyim düşüncesiyle yazmıyorum. (Yeri gelmişken ödül alan meslektaşlarımı da kutluyorum. Onlara bir sözüm yok.) Ama rutin, hatta bayat haberler var ödüller arasında. Gazetecilik başarısı, araştırma, bir şeyi ortaya çıkarma yok ne yazık ki çoğunda. Eskiden öyle miydi?

Peki, adının başında "Türkiye" bulunan bir meslek örgütünün ödüllerinin bu kadar itibarsızlaşması kimseyi rahatsız etmiyor mu? Beni rahatsız ediyor doğrusu. Ama her yıl en iyi tasarım ve en iyi haber ödülünü Cumhuriyet'e sabitleyen Cemiyet yönetimi için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Buradan iddia ediyorum: Geçmiş yıllarda olduğu gibi önümüzdeki yıl da 'en iyi tasarım' ve 'en iyi haber ödülü' yine Cumhuriyet'e gidecektir.

Devletten her yıl milyonlarca lira yardım alan Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nin artık kendisini değiştirme vakti geldi. Bu gidişle Cemiyet iyice itibarsız hale gelecek. Tıpkı Basın Konseyi gibi. Kararlarına kimsenin itibar etmediği gibi ödülleri de yakında anlamsızlaşacak.

Altın Portakal'da geçen yıl neler oldu?

Altın Portakal Film Festivali ile ilgili birçok olumsuzluğa burada değinmiştim. Kulağıma geçen yılki festival ile ilgili yine ilginç bilgiler geldi. Bu bilgileri doğrulattır doğrulamaz sizinle paylaşacağım. Haftayı bekleyin lütfen...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Turhan Selçuk, Çilehane'ye defnedildi, işlem kanunsuz mu?

Kurşunkalem 2010.03.20

Karikatürün usta isimlerinden Turhan Selçuk, geçtiğimiz hafta vefat etti. Selçuk'un çizgileri arasında beğendiklerim de var beğenmediklerim de...

Zekâsına hayran kalıp 'bravo' dediğim eserleri olduğu gibi ideolojisinden kurtulamayıp milletin manevi değerleriyle alay eden, onu aşağılayan çizgileri de oldu. Bu çizgileri toplumun büyük kesimini kırdı, üzdü. Bizim geleneğimizde, inancımızda 'Ölünün arkasından konuşulmaz.' derler. Bu nedenle Turhan Selçuk'un kişiliği ile ilgili düşüncelerimizi, görüşlerimizi toprağa gömüyor ve asıl mevzuya, Selçuk'un gömüldüğü yere gelmek istiyorum.

Biliyorsunuz, Turhan Selçuk, Nevşehir'in Hacıbektaş ilçesinde toprağa verildi. Mezarının olduğu yer Çilehane olarak tabir edilen bir mevki. Burada Hacı Bektaş Veli'nin türbesi var. Yine aynı yerdeki mağarada da Hacı Bektaş Veli'nin halvette kaldığına inanılır. Bu yüzden de sevenleri ve takipçileri bu mağaraya ve çevresine kudsiyet atfeder. Tarihî bir çeşme ve iki kitabesinin bulunduğu mekan aynı zamanda sit alanıdır. Ama kesinlikle mezar yeri değildir. Her isteyen oraya defnedilemez. Mezar yeri olmayan bir yere bir kişinin gömülmesi için Bakanlar Kurulu kararı gerekir.

Ancak Turhan Selçuk'un oraya gömülmesiyle ilgili bir Bakanlar Kurulu kararı yok! Yani bu defin işlemi bir anlamda kanunsuz. Ya da Turhan Selçuk oraya defnedilirken kanunlar dikkate alınmamış, kanun uygulayıcılar da bu olayı görmezden gelmiş. Tıpkı 2002'de kaybettiğimiz ve yine aynı yere defnedilen halk ozanı Âşık Mahzuni Şerif gibi. Büyük usta Mahzuni Şerif'i pek severdim. Türkülerini hâlâ dinlerim. Ama onu seviyor olmam, türkülerini bıkmadan dinliyor olmam bunları yazmama engel değil.

Yıllar önce yaşanan bir olayı hatırlayın! 2001'de ölen Yusuf Bozkurt Özal (Turgut Özal'ın kardeşi), Bakanlar Kurulu kararıyla annesi Hafize Özal'ın Süleymaniye Camii Haziresi'nde bulunan mezarının yanına defnedilmişti. Avukatın biri çıktı ve Bakanlar Kurulu'nun bu kararıyla ilgili Danıştay'a dava açtı. Danıştay 10. Dairesi, 2001'deki kararı oybirliği ile iptal etti.

Danıştay kararı, gerekçeleriyle beraber yayımlandıktan sonra, AK Parti hükümetinin önüne geldi. Sonra da Türkiye'de büyük bir tartışma başladı. İdeoloji olarak Özal'a muhalif ne kadar yazar, çizer varsa Bozkurt Özal'ın mezarının oradan kaldırılmasını istiyordu. Ancak Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, Danıştay'ın bu kararını uygulamadı. Yani Bozkurt Özal'ın mezarının yerini değiştirmede.

Son derece insani bir işlemdi bu. Ama o da ne? Bu kez Erdoğan mahkeme kararını uygulamamaktan mahkemeye verildi. Dava epey sürdü, son olarak olay Yargıtay'a gitti. Yargıtay Hukuk Genel Kurulu da Erdoğan'ı mahkeme kararını uygulamadığı için mahkum etti.

Peki şimdi ne olacak?

Sakin yanlış anlamayın! Turhan Selçuk'u da Âşık Mahzuni Şerifi' de gömüldükleri yerden çıkarın, başka yerlere nakledin demek istemiyorum. Ama bir şeyi de hatırlatmak istiyorum. Hepimiz önce insanız...

Bir de bu dünya 'etme bulma dünyası, bunu kimse unutmasın...

Çin'den Zaman'a gelen ilan-ı aşk reklamı

Dışarıdan yazdığım için gazeteye pek uğramam. Aslında sürekli gelmek istiyorum ama doğrusunu söylemek gerekirse etkinlik kovalamaktan buna pek vakit bulamıyorum. Açıkçası yöneticilerim de benim gazetede mesai yapmama pek sıcak bakmıyor. Çünkü kendilerinden bu yönde bir davet almadım henüz. Sanırım bana pek güvenmiyorlar. 'Duyduklarını, gördüklerini yazar' diye korkularından olacak biraz da mesafeliler. Ama sağ olsunlar, bugüne kadar hiç 'şunu yaz bunu yazma' demediler.

Perşembe günü, gazeteye uğradığımda Zaman'ın yemekhanesinde aşçı Cafer Usta'nın güzel yemeklerini yerken yanımda oturan reklamcı arkadaşların konuşmasına kulak verdim. Anlattıkları bir olaya inanamadım. Arkadaşın ismini bilmediğim için burada yazmıyorum ama duyduğum olayı size özetleyeyim: Dün akşam saat 19.00 sularında bir telefon geldi. Çin'den aradığını söyleyen bir hanımefendi, gazeteye ilan vermek istiyordu. İngilizcesi'nin Fransızcası kadar iyi olmayışından bahsediyordu ve adından anladığım kadarıyla Arap kökenliydi. "Aslında birkaç gündür Çin'deyim. Dün hayatımda hiç yaşamadığım bir şey yaşadım. Arkadaşlarımla bir restoranda bayan bayana yemek yerken bir Türk benimle konuşmak istedi. Birkaç sefer denemesine rağmen beraber olduğum arkadaşlardan bir türlü fırsat bulup konuşamadım. Daha sonra ben konuşmak için yerimden kalktığımda artık o yoktu. O adamı bulmalıyım. Hayatımın adamı olmalı. Bu nedenle Zaman'ı aradım. Çünkü buralarda adınızdan bahsediliyor. Türkiye'nin en büyük gazetesi deniliyor. Benim ve restoranın resmini size göndereceğim yazıyla 1. sayfadan reklam vermek istiyorum. Parası neyse vereceğim."

Tabii bu ilan teklifine reklamcı arkadaşımız epey şaşırmış. 'Peki, bakarız' demiş ve e-mail adresini vermiş. Bir-iki saat sonra reklam maili gelmiş. "Çindeki Türk..." diye başlayan ve uzayıp giden bir evlilik teklifi yer alıyormuş reklam metninde. Tabii arkadaşımızın eli ayağı birbirine dolaşmış. Zengin bir Arap olduğu anlaşılan hanımefendi çok ciddiymiş. Hesap numarasını istemiş ve parayı hemen çıkartacağını söylemiş. Reklamcı dostumuzun hemen aklına bir cinfikirlik gelmiş ve maille bir Türk'e ilan-ı aşk eden hanımefendiye 'restoranın güvenlik kameralarına bakmayı, beyefendi ödemesini kartla yaptıysa ismine ulaşmayı' denemesini iletmış. Arkadaşın teklifi işe yaramış, hanımefendiden sabah gelen mailde şunlar yazılıymış: "Güvenlik kamerasından garsonlar Türk'ü tanıdı. Restoranın müdavimlerindenmiş. Telefonunu bile verdiler. Biraz daha geçsin hemen arayacağım. Mutlu bir yuva için yaptığınız katkıları hiç unutmayacağım."

Tabii bizim akıllı reklamcı ile arkadaşları az dalga geçmedi. Ayağına gelen reklamı kaçırdın diye...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ayasofya'dan daldık

Kurşunkalem 2010.04.10

Bugün, size geçtiğimiz günlerde gazetelerde çıkan ve epey ilgi çeken bir haberden daha doğrusu bir 'şov'dan bahsedeceğim.

Bir gazetede büyükçe yer alan habere göre Dr. Çiğdem Özkan Aygün başkanlığında bir ekip, Ayasofya Müzesi'nden dalıp Topkapı Sarayı Harem Dairesi tuvaletlerinden çıkmıştı. Hayretler içinde kaldım. 'Vay bee!'

dedim. Aklıma hemen Topkapı Sarayı'na farklı yollardan, yani kaçak olarak giren gazeteci dostum geldi. Adını vermeyeyim, yağcılık yaptığımı sanırlar. O da sessiz sedasız girip çıkar, hatta üstüne üstlük bir de fotoğraf çektirir. Sonra da "Topkapı Sarayı'na kaçak girdik!" şeklinde haber yapardı. Meğer ne yollar varmış da biz bilmiyormuşuz! Neyse efendim, sözü fazla uzatmadan Ayasofya Müzesi'nden dalıp Topkapı Sarayı'na giden yola koyulalım...

Gerçi bana bu haber daha ilk anda palavra geldi. Hemen Ayasofya Müzesi Bilim Kurulu'ndaki dostlarımı aradım. Biraz da sitem ettim, 'Benim niye haberim yok bu yoldan?' diye. 'Bu mümkün değil!' dediler. Ayasofya'da dalınacak kadar su olan bir dehlizin bile olmadığını, ekibin daha önce aldığı iznin zaten iptal edildiğini ve müzenin içinde balık adam kıyafetleri ile verilen pozların sadece şov amaçlı olduğunu belirtti; bir Bilim Kurulu üyesi... Hatta meseleyi kendi aralarında da toplanıp konuşmuşlar. Bilim Kurulu, bir metin yayımlayarak bu haberin yalan olduğunu; İTÜ Öğretim Üyesi Aygün ve ekibinin, dünyaca ünlü Ayasofya Müzesi'ni reklam amaçlı kullandığını kamuoyuna açıklayacakmış. Ancak 'reklam' olayını büyütmemek için böyle bir açıklama yapmaktan vazgeçmişler.

Ayasofya'dan Topkapı'ya bir yol olmadığı gibi haberdeki şekliyle Dr. Çiğdem Özkan Aygün ve ekibinin dalış izni de yokmuş. Bilim Kurulu'na izin için başvuran Aygün'ü kurul reddetmiş.

Antalya'da neler oluyor?

Antalya Büyükşehir Belediyesi ile Antalya Kültür ve Sanat Vakfı (AKSAV) tarafından verilecek İsmail Cem Televizyon Ödülleri'ni merakla bekliyorum. Bu ay içerisinde açıklanacak ödüllerin kime gideceği değil merakımın sebebi. Kentin Belediye Başkanı Mustafa Akaydın'ı az çok tanırım. Dolayısıyla ödülleri kimin alacağını da tahmin edebiliyorum. Benim işim ödüller değil. Ödüllerin nerede verileceğiyle ilgileniyorum. Duyduğuma göre ödül töreni Antalya'nın hatta dünyanın en iyi otellerinden biri olan Mardan Palas'ta yapılacaktı. Bu ödüller için de Mardan Palas'ta 300 kişilik bir oda rezervasyonu yapılmış. "Bunda ne var?" diyebilirsiniz.

Ne yok ki efendim, anlatayım! Biliyorsunuz Akaydın, Azeri asıllı Rus işadamı Telman İsmailov'un yaptırdığı otelin açılışına 'İmar izni yok, otel ruhsatsız' diye protesto edip katılmamıştı. Hatta Akaydın, otel ile ilgili inceleme başlatmıştı. Otelin açılışını yapan Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ise CHP'liler tarafından 'Kaçak oteli açtı.' diye sert bir şekilde eleştirilmişti.

Peki şimdi ne oldu da Mustafa Akaydın ile Telman İsmailov'un arası düzeldi? Nasıl bir çözüm bulundu da Sayın Başkan, bu tür etkinlikleri daha önce yıktırmak istediği otelde düzenleme kararı aldı? Cevabını şimdilik bilmiyorum. Ama kulağıma bazı duyumlar geliyor; kesinleştirdiğim zaman bunu yazacağım.

Yalnız buradan lütfen ünlü işadamı İsmailov alınmasın! "Türkiye'ye böyle güzel bir otel kazandırdı, 1200 kişiye iş verdi." diye CHP'li belediye başkanının hışmına uğrayan İsmailov'a diyecek sözüm yok. Haa bir tek sözüm var o da teşekkürler İsmailov! CHP'liler böyledir, önce her yeniliğe karşı çıkarlar sonra da hiçbir şey olmamış gibi tadını çıkarırlar. Biz alıştık buna, siz de alışsınız!

Küçük bir not!

Bazı okurlarım neden iki haftadır yazmadığımı soruyor. İzindeydim. Biraz gezdim, tatil yaptım. Dinlendim. Haber kaynaklarımla vakit geçirdim. İyi de oldu, epey haberle döndüm. Sırasıyla bunları yazacağım. Tabii editörüm yerimi biraz daha genişletirse sevinirim. En fazla 4 bin vuruşluk yazı kısıtlamasından dolayı her şeyi

burada yazamıyorum. (Haa bu arada sayın editör, bu yazım 3950 vuruş, bilmenizi istedim.) Anlayacağınız bir yere gitmedim, buradayım!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

The Marmara'nın turizm belgesi iptal

Kurşunkalem 2010.04.17

Geçen hafta yazdığım Mardan Palas ile ilgili yazıdan sonra Ankara'dan bir dostum aradı. Mardan Palas ile Antalya Büyükşehir Belediyesi'nin arasının düzeldiğini söyledi.

Beni de çaktırmadan 'pişmiş aşı su katmakla' suçladı. Napalım? Dost acı söylemiş! Ama iyi ki de aradı. Yine bana hiç hissettirmeden öyle bir haber uçurdu ki bomba! Eğer bu bombayı pimini çekip hemen elimden atmazsam çatlarım. Bu yüzden ben pimi çekiyorum, gerisini bombanın düştüğü yer düşsün...

Efendim durum şu: Sadece İstanbul'un değil, Türkiye'nin en bilinen otellerinden biri olan The Marmara'nın 'turizm işletme belgesi'ni Turizm Bakanlığı iptal etmiş. Yani beş yıldızlı Taksim The Marmara, birkaç haftadır yıldızsız. Aslında turizm işletme belgesi olmayan yerlere pek ruhsat verilmiyor. Ama The Marmara, şimdilik belediye ruhsatı ile işletmecilik yapıyor. Eğer bugünlerde The Marmara'da kalırsanız, gecelik fiyatlarını yıldız olmayan otel fiyatları üzerinden hesaplamalarını isteyin, bence epey kâra geçersiniz.

Hediye Kur'an'lara ne oldu?

Geçtiğimiz hafta cuma namazını Ataköy Camii'nde kıldım. İmam efendi hutbede Kutlu Doğum Haftası dolayısıyla Bakırköy Müftülüğü tarafından ücretsiz Kur'an-ı Kerim dağıtılacağını söyledi. Bu amaçla da Kur'an-ı Kerim hediye kampanyasına bağış istedi. Bu bağışla Kur'an-ı Kerim öğrenmek, okumak isteyen, ama alacak imkanı olmayan insanlara Kur'an alınıp Bakırköy Meydanı'nda dağıtılacağını söyledi. Çok hoşuma gitti. Söylemesi ayıp ama namaz çıkışında bir miktar bağışta bulundum.

Ama ne göreyim! Geçtiğimiz çarşamba günü yolum Bakırköy Meydanı'na düştü. Baktım bir stand var. İşte hocaefendinin bahsettiği stand bu olmalı. Hemen gideyim bir selam vereyim. Hem gelmişken de bir Kur'an hediye alırım, dedim. Keşke gitmeseydim. Meğer Kur'an bedava değil, para ile veriliyormuş. Uğradığıma, gördüklerime üzüldüm. Bakırköy Müftüsü'ne duyurulur!

Hangi Tarık Akan?

Bu yıl Aydın Doğan Ödülü, Türk sinemasının başarılı yönetmeni Nuri Bilge Ceylan'a verildi. Çok yerinde bir ödüllendirme. Doğan Hızlan başkanlığında, Tarık Akan, Mithat Alam, Tevfik Başer, Atilla Dorsay, Prof. Dr. Oğuz Onaran, Murat Özer, Prof. Dr. Sami Şekeroğlu ve Azize Tan'dan oluşan seçici kurulu kutluyorum. Ama duyduğuma göre ödül belirlenirken jüri üyeleri arasında epey bir tartışma çıkmış. Bu da son derece normal bir durum. Özellikle Tarık Akan, ödülün Nefes filmini çeken ekibe verilmesi için bayağı çaba sarf etmiş. Bunda da anormal bir şey yok; her üye teklifinin ardında sonuna kadar durabilir. Ancak, jüride olan biteni bilen biri olarak, benim garibime giden şu: Hem ödülün Nuri Bilge Ceylan'a verilmemesi için çaba sarf edeceksin hem de ödül töreninde Ceylan ile samimi pozlar vereceksin! Tarık Akan'a bu iki durumu yakıştıramadım doğrusu. Jüride başka ödül töreninde başka! Olmadı Tarık abi...

Ertuğrul Günay'dan 2010 Ajansı'na ültimat mu?

İstanbul Atatürk Kültür Merkezi'nin durumu epeydir kültür sanat dünyasını meşgul ediyor. "Yıkıp yeniden yapalım" tartışmalarından sonra "yıkımayalım onaralım" denmiş ve iş, İstanbul 2010 Kültür Ajansı'na havale edilmişti. Ajans gayet iyi niyetle bir proje hazırlamış ve tam uygulamaya geçilecekken bir sendika mahkemeye başvurarak yürütmeyi durdurmuştu. Mahkemenin bu kararından sonra Kültür Bakanlığı, restorasyon projesinden vazgeçip AKM'de basit bir iyileştirme yapmaya karar verdi. Bu iş için de adres olarak yine Ajans'ı gösterdi. Ancak Ajans'ın bu konuda bugüne kadar somut bir adım atmaması Kültür Bakanı Ertuğrul Günay'ı epey öfkelenlendirmiş. Günay'ın geçtiğimiz hafta Ajans yöneticilerine bir 'ültimat' verdiğini duydum. Bakalım bu 'ültimat' bir işe yarayacak mı?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Emek Sineması yıkılmasın mı?

Kurşunkalem 2010.04.24

"Emek yıkılmasın." diyenleri dinledim, sonra da Emek'i yıkacağı söylenen tarafı dinledim. Projelerini inceledim. Ne yalan söyleyeyim, kafam karıştı. Bu kafa karışıklığından dolayı ve birazdan yazacaklarım için kültür sanat camiasından dostlarım bana fena kızacak, ama yine de içimden geçenleri yazacağım.

Biliyorsunuz, Türkiye'nin kültür sanat gündemini son birkaç haftadır Emek Sineması meşgul ediyor. Sebebi ise bu tarihi sinemanın yıkılıp yerine alışveriş merkezi yapılacağı iddiaları. İddia diyorum, hem bu yeni binayı yapacak olan firma hem de Beyoğlu Belediyesi 'yıkım' kelimesini kullanmak istemiyor. Ama sonuçta Emek eski Emek olmayacak, yıkılacak yani. İşte tepkiler de buradan kaynaklanıyor. Tarihi eserin korunmasını isteyen sinemacılar, aydınlar ve yazarlar yeni projeye karşılar. Bence haksız da sayılmazlar. Ancak şunu da unutmamak lazım: Emek bu haliyle zaten hizmet veremiyor(du) ya da bir süre sonra tamamen hizmet veremez duruma gelecekti. Belki de kendiliğinden çökecekti. Peki, yıkılmadan sinema olarak restore edilebilir miydi? Hayır, çünkü İTÜ'nün, binayı güçlendirmenin mümkün olmadığına dair raporu var. Keşke o bölge içinde sinemaların, konser salonlarının, müzik atölyelerinin bulunduğu bir kültür sanat vadisi olsaydı! Ama oraya 'bu iş için' yatırım yapacak işadamları çıkmadı, çıkmaz da.

Ben bu tartışmaları izledim. "Emek yıkılmasın." diyenleri dinledim, sonra da Emek'i yıkacağı söylenen tarafı dinledim. Projelerini inceledim. Ne yalan söyleyeyim, kafam karıştı. Şimdi bu kafa karışıklığından dolayı ve aşağıda yazacaklarım için kültür sanat camiası ve dostlarım bana fena kızacak ama yine de içimden geçenleri yazacağım. Bu projenin absürt tarafı, yapılacakların kamuoyuna iyi anlatılamaması. Keşke proje sahibi firma, daha ilk başta ne yapacaklarını basına iyi anlatabilseydi. Sinemacılarla görüşüp onların fikrini alsaydı. Proje sahiplerinin krizi iyi yönetemediğini de düşünüyorum. Bence 'Ben yaptım oldu.' mantığı yanlış. Ama içimi rahatlatan durumlar da yok değil. Projeye koruma kurulu onay vermiş. Hem de ağır şartlar koymuş. Bir kere sinemanın tarihi hiçbir eseri yok edilmeyecek.

Peki yeni projede neler var? Söz konusu yer, beş binadan oluşuyor. Emek Sineması'nın da bulunduğu 5 yapının hiçbirisi şu anda kullanılmıyor. Aslında Emek'in bu binaların otoparkı olarak yapıldığı, sonradan da sinemaya dönüştürüldüğü söyleniyor. Kabul edilen projeye göre İstiklal Caddesi'nin en güzel binalarından biri olan Cercle d'Orient binası da restore ediliyor. Ayrıca tescilli binalar korunuyor. Binanın arka tarafına yeni binalar yapılıyor. Emek Sineması'nın bulunduğu alan ise yeni bir yapıya dönüşecek ve zeminden itibaren beş katlı bir

bina yapılacak. Bu binanın en üst iki katına 'Emek Sineması' bire bir nakledilecekmiş. Sinemanın süslemelerinin ve mevcut halinin sökülerek yeni yapılacak binanın içine monte edileceği ifade ediliyor. Ayrıca 10 yeni cep sineması daha yapılması planlanıyor. Zaten koruma kurulu da sinemanın beton binasını değil, içindeki eşyaları tescillemiş.

Emek'in şimdiki hali

Proje sonrası hali

Proje sahibi firma, koruma kuruluna şu garantiyi de vermiş: "Emek Sineması, evrensel koruma yöntemlerinden biri olan moving (taşıma-nakil) yöntemi ile yıkılmadan, kopyalanmadan, küçültülmeden, anılarıyla, geçmişiyile nakledilecek. Festivallerde gösterilen seçkin filmleri seyirciyle buluşturan, söyleşi düzenleyen, belirli haftalarda yeni Türk yönetmenlerine, sinema öğrencilerine ve yetenekli kısa filmcilere eserlerini gösterme imkânı sağlayan bir mekan olacak. Mekanın, sinema sarayı geçmişine uygun biçimde, Türkiye'nin sembol sineması olma özelliklerine yaraşır bir sinema ve film merkezine dönüştürülmesi amacıyla özgün tavan ve duvar bezemelerinin bilimsel metodlarla kurul kararında da belirtildiği gibi yıkılmadan/sökülerek (23,50 X 23,25 M), korunarak nakledilmesi sağlanacaktır."

Bence, gelin bir daha düşünelim. Bu projeyi yapanlarla sinemanın yıkılmasını istemeyenler en kısa zamanda bir araya gelsinler. İsteklerini, dileklerini birbirleriyle paylaşsınlar. Belki bu diyalogdan yeni fikirler ortaya çıkar. Sarf edilen emekler boşa gitmez.

MÜYAP ödüllerine ne oldu?

Son birkaç yıldır müzik sektörünün can çekiştiği söyleniyordu. Korsan, küresel kriz derken müzik sektörü artık havlu atmış durumda. Bunu nereden mi çıkarıyorum. Birincisi, 2009'da içime sinen birkaç albüm dışında yapım yok. Sanırım aynı şey sizin için de geçerlidir. İkincisi ise MÜYAP tarafından 2003 yılından beri düzenlenen "MÜYAP Türkiye Müzik Endüstrisi Ödülleri"nden bu yıl ses seda yok. Her zaman ilkbaharın ilk günlerinde yapılan ödül töreni sanırım bu yıl yapılmayacak. Her yıl 300 bin rakamını aşan yerli albümlere verilmekte olan ödüllerin verilmeyişi ise tabii ki albüm satışlarının diplerde seyretmesi. Anladığım kadarıyla bırakın 300 bin rakamına ulaşan albümü, satışı 100 bini geçen albüm bulmak bile zor piyasada. Umarım piyasa bir an önce eski günlerine döner.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hoşgörünün böylesi!

Kurşunkalem 2010.05.01

Mevlâna'nın aşçısı Ateşbâz-ı Veli adına verilen yemek ödülleri, geç kalınmış önemli bir etkinlik. Ancak ödül törenindeki içecek ikramı, Ateşbâz'ın adını taşıyan bir programa hiç uygun değildi.

Anadolu Halk Mutfağı Derneği tarafından bu yıl ilk kez adını Mevlâna'nın aşçısının 'ateşle oynayan' anlamındaki lakabından alan "Ateşbâz-ı Veli Mutfak Ödülleri" dağıtıldı. Törende dernek tarafından tüm kategorilerde ödüle aday gösterilen 21 kişi ve kuruma teşekkür plaketleri sunuldu. İşletmeler, mutfak endüstrisi şirketleri, sivil toplum kuruluşları ile Türk mutfağının büyümesi adına çaba sarf eden araştırmacı,

akademisyen, yazar ve medya kuruluşlarına 7 dalda ödül verildi. Gerçekten de çok önemli ve geç kalınmış bir organizasyon. 'Araştırma, inceleme ve kitap' dalında Esnaf Lokantaları adlı kitabı ile yemek kitapları Oscar'ı kabul edilen Gourmand World Cookbook Awards'ta dünya ikinciliği ödülünü alan Sevim Gökyıldız; 'işletme' dalında Feriye Lokantası ve Öztiryakiler firması; 'gıda üretim firması' dalında baklavanın sahiplenilmesine, geliştirilmesine, uluslararası bilinirliğine önemli katkılar veren Karaköy Güllüoğlu ile Nadir Güllü; 'mutfak hizmet sektörü' dalında temalı yemekler ile örnek çalışmalar sunan BTA Caterings ödül aldı. 'Yazılı ve görsel medya' dalında 'Osmanlı Saray Yemekleri Yarışması moderatörlüğünü yürüten Food in Life Dergisi'ne; 'sivil toplum kuruluşu' dalında Mutfak Dostları Derneği adına Dernek Başkanı Ahmet Örs'e ödül verilirken 'Tuğrul Şavkav emek ve onur ödülü' ise Türk mutfak kültürümüze katkılarıyla bilinen araştırmacı, gurme Günay Kut ve Turgut Kut çiftine verildi. Buraya kadar her şey güzeldi. Meyyali'nin genç şefi Mussin Ertürk'ün bahçede pişirdiği İskilip pilavı ile konuklar bir lezzet şöleni yaşadılar. Ödül törenine katılan birisi olarak doğrusu keyif aldım ve Türk mutfağı ile hiçbir ülke mutfağının kaşık yarıştıramayacağını bir kere daha anladım.

Ancak bir durum beni oldukça rahatsız ettiği için paylaşmak istiyorum. Ödüllere ismini veren Ateşbâz-ı Veli, malumunuz üzere asıl adı Şemseddin Yusuf olan ve Hz. Mevlâna'nın dergâhında yetişerek aşçılık yaptığı rivayet edilen bir zat. Onun Hz. Mevlâna ve Mevleviler yanında önemli bir yeri var. Çünkü Mevlevilikte Ateşbâz makamı bir terbiye ve eğitim makamıdır aynı zamanda. Meyyali'deki ödül töreninde oldukça zengin bir menü olmasına rağmen içecek dayatmasının olması tuhaftı. Bir şarap firmasının da sponsor olduğu törende, iki üç kez limonata ya da başka içecek istememe rağmen 'yok' cevabını aldım. Belki de kalmamıştı. Kırmızı ve beyaz şarapların ikram edildiği yemekte bu açıdan en başta Ateşbâz-ı Veli'nin ruhaniyetine saygısızlık edildiği fikrindeyim. Şarap içmek isteyenlere sözüm yok elbette, ama bu özel gecede Osmanlı ve Türk mutfağının güzel içecekleri ikram edilse gecenin ruhu zedelenmezdi. Mevlevi mutfağında en baş sırayı alan içeceklerden sirke ve baldan yapılan sirkencübin ile gül şerbeti ikramı olsa eminim ki Ateşbâz-ı Veli ismine daha uygun düşerdi. Ayrıca ayaküstü muhabbet ettiğim birkaç kişi Ateşbâz-ı Veli'nin ismini hiç duymamıştı. En azından kendisi hakkında bir tanıtım filmi gösterilmesi gerekirdi. Misafirlere ödül töreninden ayrılırken çikolata, Ateşbâz-ı Veli'nin yemek tarifleri olan bir kitap ve Ateşbâz-ı Veli'yi simgeleyen tuzun yanında yine birer şişe şarap hediye edildi. Eminim ki Hz. Mevlâna yaşasaydı ne onun hoşgörüsü bu kadarını kaldırır ne de bu durumdan Ateşbâz-ı Veli hoşnut olurdu. Daha dikkatli olunması gerektiğini düşünüyorum. Haksız mıyım?

Bu kadar cehalete de pes doğrusu!

İnternette gezinti yaparken rastladığım bir sitede 'İşte Peygamberimiz'in (sas) türbesi' başlıklı fotoğrafları görünce bir göz atayım istedim. Biliyorsunuz ki Efendimiz'in kabri, etrafını çevreleyen parmaklıkların önünden ziyaret ediliyor. Hatta kabrin yer aldığı en içteki kısım duvarla çevrili ve kapısı yok. "Belki de Müslümanların yüzde 1'i bile bu görüntüyü izleme fırsatını yakalayamamıştır. Lütfen Allah rızası için bütün bildiklerinize bunu gönderin." çağrısı yapan sitelerin amacı ya ziyaretçi çekmek ya da yaptıkları cehaletin farkında olamamak. Çünkü birçok site, birbirinden alıntılarla koyduğu fotoğrafta Peygamberimiz'in türbesi yerine Hz. Mevlâna'nın ya da Osman Gazi'nin türbesinin resmini yayınlıyor. Onlarca siteyi tarayınca durumun vahameti daha çok ortaya çıkıyor. İslam dini içerikli bu sitelerin yanlışladıkları fotoğraflardan haberdar olmaları gerekmez mi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hüzünlü bulutlar gibi geçip gitti yaz

Efendim sadece yaz değil, mübarek Ramazan ayı da geçip gitti. Bakınız, bayrama sayılı gün kaldı. Bendeniz, yazılarıma bayramdan sonra başlamak niyetindeydim ama malum bizim basın ve sanat âleminde 1 Eylül milat gibidir.

Hayat canlanır, herkes yaz uykusundan uyanır, birbiri ardına etkinlikler başlar, hatta Hilmi Yavuz bile Bodrum'daki Yahşi Yalısı'ndan kalkıp gelerek yazılarına başlar. Bu yıl da öyle oldu, piyasamızda ani bir canlanma yaşandı. Ben de biriken ve yazılmayı bekleyen pek çok meseleyi bayram sonrasına ertelememek için iznimi daha fazla uzatmak istemedim.

İzin derken, bu bizimki bir hayli uzun oldu. Böyle bir ayrıcalığı, özgürlüğü bana tanıdığı için gazete yönetimine ve kıymetli editörüme ne kadar dua etsem azdır. Ne diyordum, uzun, upuzun ve gayet güzel, neşeli, sağlıklı bir tatil geçirdim şükürler olsun. Şimdi yeni tatilden dönmüş ve henüz işe alışmamış yahut bu yıl çeşitli sebeplerle izne çıkamamış meslektaşlarımla gıpta damarlarını tahrik edeceğim ama iyi bir tatil insanı gençleştiriyor, adamakıllı yaşama sevinciyle dolduruyor.

Tatilde ne mi yaptım? Ne yapmadım ki, güzelim Anadolu'muzu gezdim. Hem denizini hem yaylasını... Hem o aylakçı köy kahvelerinde hem de sahil kentlerindeki lüks kafelerde vakit geçirdim. Bol bol dünya nimetlerinden istifade ettim, gözlem yaptım. Halkımızın arasında dolaştım. Hayli verimli, doyurucu oldu benim için. Tatilimin bir bölümünde, akrabalarımın bulunduğu köye gittim. E, yaş kemale erince insan kış düşünüyor artık. Ne yaptım? Biraz kışlık erzak tedarik ettim efendim. Malum doğal, organik yiyecekler modası var; ama benimki moda değil. Biz zaten atamızdan, dedemizden böyle gördük. Yengelerimi, dünya tatlısı halamı ve komşu kadınları örgütledim. El birliğiyle benim kışlık erzakı bir güzel düzdük. Söylemesi ayıp büyükçe bir kese tarhana yaptık. Biraz domates kuruttuk evin damında. Patlıcan oyduk, biber, bamya, taze fasulye dizdik; kuruttuk. Üç beş kavanoz salça yaptık, reçel kaynattık, dut ve üzüm pekmezi çıkardık. Bendeniz biraz da oksijen alayım diye yaylalara da çıktım. Yayladan el değmemiş kekik ve adaçayı, biraz kuşburnu (biz ona yabangülü deriz) topladım. Velhasıl, bütün kışlık yiyeceğimi getirip kilerime yerleştirdim. Eh, sonbahar da geldi sayılır. Artık işimize dönme zamanı. Allah ömür verirse, bu yıl da sizinleyiz. Cumartesileri memlekette olup biten gizli kapaklı, biraz komik, biraz eğlenceli haberlerle birlikte olalım inşallah. Şimdiden mübarek Kadir Gecenizi ve gelmekte olan bayramınızı tebrik ederim efendim.

Bizim genç yazarlar, birbirini ağırlar!

Bilirsiniz ben, genç şairleri, yazarları severim, desteklerim onları. Başarılarıyla da gurur duyarım. Geçen hafta başında elime aldığım Newsweek Türkiye dergisinde "40 yaşından genç en iyi 20 yazar" dosyasını görünce pek sevindim. Heyecanla başladım okumaya. Her liste eksiktir ve biraz öznelidir. Buna itirazım olamaz. Beni rahatsız eden, bu 20 genç yetenek hakkında bir başka yazarın kaleme aldığı bazı tanıtım yazıları... Bu işler bizde neden böyle olur diye üzüldüm. Olan şu: Bazı genç yazarlarımız, birbirini adamakıllı yüceltmişler. Yani bir anlamda "sen beni öv, ben de seni..." durumu. Zaten biri saklamıyor övdüğünü, "Burada birbirimizi övmek için bir araya gelmiş bulunuyoruz." diyor. Ona da diyeceğimiz bir şey olamaz. İnsanlar dostlarını istedikleri yerde, istedikleri kadar övebilirler. Fakat, ben bir okur olarak böyle iddialı bir dosyada, edebiyatımızın geleceğini sırtlayacak genç yazarları, 'kanka'larından değil, tarafsız eleştirmenlerin kaleminden tanımak isterdim. Hakkım değil mi bu? Son tahlilde, "Süper bir arkadaştır", "Dünya standartlarının üstünde bir yazar", "Benzersiz ve erişilmez yetkinlikte bir yazar" yahut, "Beyazıt'ta nargile içelim", "Güzel çocuklarız" gibi cümlelerle tanıtılan genç yazarların 'yetenek'lerine dair sahih bilgi edinemediğimiz açık.

Lale Müldür, yine yaptı yapacağını

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

28 Şubat'tan kalma üniversite bulundu!

Kurşunkalem 2010.09.25

-Geçtiğimiz salı günü, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nin Osman Hamdi Bey Salonu'nda, Beyoğlu Belediyesi ve İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti Ajansı desteğiyle düzenlenen "Hulda Festivali"nin açılış programı yapıldı.

Açılışa, Kültür ve Turizm Bakanlığı Araştırma ve Eğitim Genel Müdürü Mahmut Evkuran, Beyoğlu Belediyesi Başkanı Ahmet Misbah Demircan, İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti Ajansı Başkanı Şekip Avdagiç, İlhan Koman Vakfı Başkanı Prof. Dr. Ahmet Koman ve Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Rahmi Aksungur katıldı katılmasına ama içeriye alınmayan da vardı. Nereden mi biliyorum? Çünkü ben de tam o sırada programa katılmak için içeri girmek üzereydim ve kapıdaki görevli ile başörtülü bir muhabirin tartışmasına tanık oldum.

Yıllardır başörtüsü konusunda oldukça yasakçı bir tavır sergileyen ve üstelik özgürlüğün ne demek olduğunu farkında olması gereken bir sanat üniversitesinin bu garip tavrını doğrusu yadırgadım. Görevi dolayısıyla oraya davet edilen ve üstelik Beyoğlu Belediyesi gibi sivil bir kurumun önderliğindeki etkinliği takip etmek için orada bulunan muhabire uygulanan bu tuhaf yasağın kim tarafından uygulandığını merak edip araştırdığımda, orada bulunan yetkililer, üniversitenin rektörü Rahmi Aksungur'u işaret etti. Başörtülü bir muhabirin artık görevi gereği Harbiye Askeri Müze'ye bile girebildiği bir ortamda üniversiteyi kışlaya çeviren yasakçı zihniyet bana Tophane'deki galeri baskını olayını (bu olayı şiddetle kınıyorum) hatırlattı. Günlerdir 'Tophane'de mahalle baskısı' diye manşet atıp yayın yapan medya organları Tophane'nin hemen yakınında bulunan Mimar Sinan Üniversitesi'ndeki mahalle baskısına da bir göz atsalar iyi olacak.

Heykel sanatçısı İlhan Koman'ın 105 yaşındaki bilim ve sanat gemisi Hulda'nın, Kuzey Buz Denizi'nden başlayarak yaptığı 12 bin kilometrelik uzun yolculuğunun demirlediği nokta bu saçma sapan yasak olmamalıydı. Anlamsız yasakları bir heykel gibi üniversite kapısına dikmek nereden bakarsanız bakın bu üniversitede sanatın değil, statükonun egemen olduğunu gösteriyor. Gemide festival boyunca birçok etkinlik gerçekleştirilecek ve gemi İstanbulluların ziyaretine açılacak ama gemiyi ziyaret etmeniz için Mimar Sinan Üniversitesi'nin giriş kapısını kullanacağınız için başörtülü ziyaretçilerin yasak engeline takılacakları kesin.

Orhan Pamuk'un yeni romanı Paşabahçe Vapuru mu olacak?

-Orhan Pamuk'un çocukluğundan başlayarak babasının ölümü, siyasi dertleri, futbol oynarken ya da romanlarını yazarken hissettikleri, yaz gecesi bir sivrisineğin hareketleri ve Boğaz gemileri hakkındaki gözlemleri gibi birçok olayı anlattığı son kitabı 'Manzaradan Parçalar'da Paşabahçe Vapuru'ndan bahsettiği bölüm nedense ilgimi çekmişti. 1952 İtalyan yapımı, Kabataş-Adalar hattında işleyen İstanbul Şehir Hatları'nın en eski, en büyük ve en hızlı bu vapurunun Orhan Pamuk'un dikkatini çekmesi zaten kaçınılmazdı. II. Dünya Savaşı bitmeden hemen önce savaş gemisi olması amacıyla kızağa konulan ancak daha yapım halindeyken sona eren savaşın ardından Türkiye'den gelen sipariş üzerine Şehir Hatları vapuruna dönüştürülen Paşabahçe Vapuru, uzun yıllar İstanbullulara hizmet etmişti. Şu an Haliç Tersanesi'nde bakıma çekilen bu emektar gemi ile bugünlerde en çok yazar Orhan Pamuk'un ilgilendiğini söyleyeyim. Nereden mi biliyorum? Bir vesileyle uğradığım Haliç Tersanesi'nde Orhan Pamuk'u geminin güvertesinde görünce tabii. Tersane işçilerinin söylediğine göre bu emektar vapurun atıl vaziyette bekliyor oluşu, Pamuk'u hüznlendirmiş. Yazarın bu vapuru gezmesi, her bölümünü inceleyip notlar alması ve 'Manzaramdan Parçalar' isimli kitabında da ona değinmiş olması, Pamuk'un yeni romanında Paşabahçe Vapuru'nu anlatacağı yönündeki tezimi güçlendiriyor. Umarız Orhan Pamuk'un yeni romanının çıktığı günlerde de Paşabahçe Vapuru, Marmara'nın sularında yüzmeye başlar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Altın Koza'da jürinin değil Kuşkan'ın dediği oldu

Kurşunkalem 2010.10.02

Geçen hafta Adana'daydım. 20-26 Eylül 2010 tarihleri arasında 17. kez düzenlenen Adana Altın Koza Film Festivali'ni takip ettim. O film senin bu film benim koşturdum.

Bazı filmlerden sıkılıp çıktım. Kendimi kebabçılara attım. Fırsat buldukça da festivalde neler oluyor, neler konuşuluyor kulak kabarttım. Biliyorsunuz festivalde en iyi film ödülünü, yönetmenliğini Semih Kaplanoğlu'nun yaptığı 'Bal' filmi aldı. Bence de çok yerinde bir ödül. Bu yıl bütün ödüller Bal'a verilse bile az! Gerçi Kaplanoğlu, en büyük ödülünü Berlin'de 'Altın Ayı'yla aldı. İnsanın kendi ülkesinde de kıymetinin bilinmesi açısından 'Altın Koza'dan ödül almak da önemliydi. Bir kez Kaplanoğlu'na böyle bir filmi çektiği için teşekkür ediyor, Bal gibi tatlı ve güzel filmler bekliyorum kendisinden...

Neyse gelem asıl meseleye... Adana'da çevrilen filmlere! Dedim ya çok film seyrettim Adana'da. Bir de hiç film seyretmeyenler vardı hem de jüri üyeleri arasında... Mesela jüri üyesi Fikret Kuşkan'ı hiç görmedim. Bu çok normal. Olabilir... Filmleri odasında ya da jüri ile veya daha önceden seyretmiş olabilir. Ama duyduğuma göre jüriyle birlikte de hiç film izlememiş. Çünkü Adana'da çekimleri devam eden 'Hanımın Çiftliği'nde oynayan Kuşkan, gece yarılarında kadar bu dizinin setinde çalışıyormuş. Sonra da sabahlara kadar tek başına film izliyormuş. Zaten son jüri toplantısına da uyumadan gelmiş. Ama son derece hazırlıklıymış, sabahlara kadar

izlediği filmlerden notlar almış, adaylarını bir bir kâğıda yazmış. Neden bu oyunculara ödül verilmesi gerektiğini de gerekçeleriyle birlikte etkileyici bir oyunculuk performansı sergileyerek diğer jüri üyelerine anlatmış. Ama unuttuğu bir şey varmış. Jüri çoktan kararını vermiş. Listeyi belirlemiş. Tabii Kuşkan, kendi hazırladığı listenin geçerli olmasını ve diğer jüri üyelerinin de bunu onaylamasını isteyince ortalık bir anda buz kesmiş! Jürideki diğer oyuncu Görkem Yeltan buna itiraz etmiş, hatta aralarında bir tartışma bile yaşanmış. Diğer üyelerin iki tarafı sakinleştirmesiyle tartışma yatışmış. Ama sonunda özellikle oyuncu adaylarının seçilmesinde Kuşkan'ın dediği olmuş.

Bu arada jürinin yazar üyesi Buket Uzuner, kendisinin bir internet bağımlısı ve bir gece insanı olduğunu söyleyip jüri gösterimlerini olabildiğince geç bir saate aldırarak istese de jüri başkanı Işıl Özgentürk'ü ikna edememiş. Ama Uzuner, saat 10.00'da başlayan jüri gösterimlerini hiç kaçırmamış.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ezel'in Ramiz Dayı'sı ölecek mi?

Kurşunkalem 2010.10.03

atv'nin sevilen dizisi Ezel'in son bölümünde Tuncel Kurtiz, nam-ı diğer Ramiz Dayı'nın bıçaklanması, dizinin hayranlarının yüreklerini ağzına getirdi.

Hayranları "Ramiz Dayı diziden ayrılıyor mu acaba?" diyerek büyük bir telaşa kapıldı. İnternette geniş çaplı tartışmalar, akla hayale gelmeyecek tahminler yapılıyor. Durum böyle olunca iş başa düştü! Sözü fazla uzatıp sizi merakta bırakmadan hemen söyleyeyim, Ramiz Dayı ölmeyecek ama felç geçirecek ve bir süre bir çiftlikte tekerlekli sandalyede yaşayacak. Bir süre daha Ezel ile arası da bozuk olarak ilerleyecek senaryo.

Bunları nereden mi biliyorum? İlk ağızdan desem abartı olmaz sanırım. Ben "Ramiz Dayı ölecek mi, ölmeyecek mi?" diye araştırırken haber ayağıma geldi. Ramiz Dayı'yı gökte ararken yerde buldum, desem yalan olmaz! Önceki akşam Cihangir'de bir restoranda otururken yanımdaki masaya Tuncel Kurtiz, Kalan Müzik'in sahibi Hasan Saltık, İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı Genel Müdürü Görgün Taner, gazeteci Cem Erciyes ile Abdullah Kılıç gelmez mi? İşte, dedim, şans diye buna denir". Bir yandan Ermeni mutfağının en güzel yemeklerini yerken bir yandan da yanımdaki masaya kulak kabarttım. Masada iki gazeteci olunca söz döndü dolaştı Ezel dizisine ve Ramiz Dayı'ya geldi. Kurtiz, "Telaşa gerek yok çocuklar. Ben bir yere gitmiyorum. Ölmedim, sadece felç oldum. Bıçak çok şükür kalbime isabet etmedi. Milyonda bir denilen bir mucize gerçekleşti ve hayatta kaldım. Hem senarist dostum beni pek sever. Çok zeki, çok akıllı bir çocuk. Beni diziden çıkarmaz. Ben de onu çok seviyorum. Bir dizi daha çekecek olsam onunla çekerim." dedi. Emin olun, bizzat kulaklarımla duydum. Bu yüzden içiniz rahat olsun, Ramiz Dayı bir yere gitmiyor.

Dayı yakında film de çekecek

Tabii masada konuşulanlar bunlarla da sınırlı değildi. Tuncel Kurtiz, bazı projelerinden bahsetti, hatıralarını anlattı. Masadakilerin keyfine diyecek yoktu. Uzun yıllardır Şeyh Bedrettin üzerine yoğunlaşan usta oyuncu yaza doğru Şeyh Bedrettin filmi çekerse şaşırmasın. Yine müzik yapımcılarından Kurtiz'e sürekli şiir albümü yapalım teklifi geliyormuş. Ama Kurtiz, "Bu tekliflere kapalıyım. Şiir okursam bile Ramiz Dayı gibi okumam." dedi.

Yine bir ara Hasan Saltık ile Görgün Taner'in iddiaya girdiğine şahit oldum. İstanbul'da yaşayan Bizans müziğinin son temsilcisi aynı zamanda Fener Rum Patrikhanesi Baş Mugannisi Leonidas Asteris'in albüm

yapması için iknaya dair bir iddiaydı. Eğer Görgün Taner bunu başarırsa Hasan Saltık da ona İstanbul Fethi sırasında söylenen Bizans ağıtlarının notalarını verecek.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yapı Kredi Kültür Merkezi'nin satışında son durum

Kurşunkalem 2010.10.16

Türkiye'nin en köklü kültür sanat merkezlerinden biri olan İstiklal Caddesi'ndeki Yapı Kredi Kültür Merkezi satılmak üzere. Galatasaray'daki hem yayınevine hem galerilere ev sahipliği yapan binasının satışında taraflar masaya oturmak üzere.

Yarısı Turkcell'e diğer yarısı da Yapı Kredi Bankası'na ait olan yaklaşık bin 200 metrekare büyüklükteki 7 katlı bina uzun zamandır satış listesindeydi. Son zamanlarda binanın ziyaretçileri sanatseverlerden çok emlakçılar olmuştu. Beyoğlu'nun en önemli sanat merkezi olan Yapı Kredi'nin binasında yer alan Kâzım Taşkent Sanat Galerisi, Sermet Çifter Salonu ve Yapı Kredi Yayınları önümüzdeki ay düzenlenecek son serginin ardından kapılarını kapatacakmış. Devasa binada ise Yapı Kredi'ye yayınevinin satış mağazası ve Vedat Nedim Tör Müzesi'nin de bulunduğu üst katlar kalacak. Kuşkusuz bu haber kültür sanat dünyası için üzücü. Asıl sorulması gereken, Beyoğlu'nda artan sanat galerilerine rağmen Yapı Kredi'nin neden böyle bir kapanmaya müsaade ettiği?

Ayrıca binasının satılması durumunda çok önemli bir sergi mekânı olan Kazım Taşkent Sanat Galerisi, çoğu nadir binlerce kitabın yer aldığı Sermet Çiftler Kütüphanesi; sikke, madalya, kumaş, yazma, tombak koleksiyonu bulunan ve 55 bin sikke koleksiyonuyla dünyanın en büyük ikinci koleksiyonuna sahip olan Nedim Tör Müzesi'ne ne olacak? Nereye taşınacak? Tasfiye mi edilecek yoksa hemen yakınında açılan Ömer Koç'un binasına mı taşınacak? Bu henüz belli değil. Ama kesin olan bir şey var ki YKY'yi güneşli günler beklemiyor.

Editörümün başı dertte!

Editörüm diye söylemiyorum, Zaman'ın hafta sonu ekleri editörü Abdullah Kılıç'ı gazetenin kültür-sanat servisinde görev yaptığı zamanlardan beri tanırım ve severim. Ama son günlerde aramız biraz limoni. Bu yüzden de güzel bir hediye ile aramızdaki buzları eritmek için geçen gün yanına uğrayayım dedim. Tatlı sevmediğini bildiğim için -meyveyi çok sever ama gazeteye dışarıdan yiyecek içecek sokmak yasak- bir kitap hediye etmeye karar verdim. Ne alayım diye araştırırken Abdullah Kılıç imzalı, Kültür AŞ'nin 'İstanbul Şifahaneleri' adlı kitabına rastladım. Yeni çıkmış, hemen aldım. 'Vay beee' dedim içimden, adam oturmuş kitap hazırlamış. Gerçi kitabı da pek beğenmedim. Biraz emek harcanmış ama hepsi bu kadar. Akademisyenlerin araştırmaları alt alta dizilmiş ve bir kitap çıkmış ortaya. Son yıllarda belediyeler bunun ayarını iyice kaçırdı. Aman Allah'ım! Ben neler yazıyorum... 'Hay maşallah dedim, bin aferin arslanıma...' demeliyim. Bu kadar malumatı bunca işin arasında nereden topladın, nasıl biriktirdin, ne zaman yazdın? Analar ne yiğitler doğurmuş da bizim haberimiz yokmuş. Bir de ne zaman konuşsam yoğunum diye dert yanıyordun, seni seni... Neyse fazla uzatmadan kısa keseyim, belki zülfü yare dokunur söylediklerim. Editörüm ile aram bozulur, kaş yapayım derken göz çıkartırım...

Kitabı çantama koyduğum gibi koştum Zaman Gazetesi'ne. Niyetim geçen haftaki yazımdan dolayı bozulan aramızı düzeltmekti. (Geçen hafta Abdullah Kılıç'ı birkaç ünlü sima ile yemekte görmüştüm. Ve bir gazetecilik yapıp gördüklerimi, duyduklarımı yazmıştım. Kılıç'ın başı bu yazıdan dolayı epey derde girmiş. Hem masadaki dostları konuşulanları bana aktardığını zannedip kızmış; hem de Ekrem Dumanlı'dan sen orada yemek ye, olup biteni de Kurşunkalem'den okuyalım diye fırça yemiş.) Neyse odaya vardığımda bir de ne göreyim; kapıda kuyruk oluşmuş. Usulca yanaşıp en arkada bekleyene sordum: "Hayrola kardeşlik, bu ne kuyruk? Kızılay iki bayram arasında sevabına mavi çizgili Sümerbank pijaması mı dağıtıyor?" Meğer onlar da benim gibi kitap imzalatmaya gelmişler. Kapıdan içeriye başımı uzattığımda ise manzara farklıydı. Kılıç, önünde oluşan kuyruğa derdini anlatmaya çalışıyordu: "Bu kitabı ben yazmadım. O Abdullah Kılıç ben değilim..." Sonunda iş anlaşıldı. Kitap aynı isimli bir kültür tarihçisi ve yazarın emeğiyle ortaya çıkmış. İsim benzerliği ve kitabın üzerinde yazar biyografisi olmaması da bizim Abdullah Kılıç'ı zor duruma sokmuş. Tabii Abdullah'ı teselli etmek bana kaldı. Hemen yanında Kültür A.Ş. Genel Müdürü Nevzat Bayhan'ı arayıp durumunu anlattım. O da isimler karıştığı için üzgün olduğunu, kitabın ikinci baskısına bir özgeçmiş ilave edileceğini söyledi. Ben elimden geleni yaptım, daha ne olsun?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rahmi Koç Müzesi'nde kaza geliyorum dedi

Kurşunkalem 2010.10.23

-İstanbul'da en sevdiğim yerlerden biri de Rahmi M. Koç Müzesi'dir. Açıldığı günden bu yana pek çok insan gibi ben de buranın müdavimi oldum. Kaç kez gittim hatırlamıyorum bile...

Eğer hâlâ gitmeyeniniz varsa tavsiye ederim. Gidilip görülmesi gereken yerlerden biridir. Müzecilik tarihimiz açısından da fevkalade önemli bir uygulamadır. Çağdaş müzecilik nasıl yapılır, herkese bu müze göstermiştir. Sadece müzecilik açısından değil, ünlü işadamımız Rahmi Koç'un geleceğe bırakacağı en önemli miraslardan biridir. Bu yüzden de Rahmi Bey, bu müzeye gözü gibi bakar. Bu yazının Rahmi Bey'i bir hayli üzeceğini biliyorum; ama müzede nelerin olup bittiğinden haberi olması da lazım. Olay şu: Her gün binlerce çocuğun ziyaret ettiği Rahmi M. Koç Müzesi'nde yere sabitlenmemiş bir gemi bacasının devrilmesi sonucu, 7 yaşındaki Talya Işık Gökner'in iki parmağı kırılmış. İki saat süren zorlu bir operasyonla parmaklar yerine dikildi; ancak küçük Talya, ömür boyu sakat kalma riski taşıyor.

Olayı baştan anlatalım... 2 Ekim 2010 Cumartesi günü, Rahmi M. Koç Müzesi'ni babası Alper Gökner, dayısı Dr. Akif Kırıl ve iki kuzeniyle birlikte ziyarete giden Talya, Uzaklar gemisinin bulunduğu bölümde çocuklar için hiçbir güvenlik önlemi alınmadan sergilenen gemi bacasıyla oynamaya başladı. Yere sabitlenmesi gereken baca küçük kızın sağ elinin üstüne düştü. Yüzük ve serçe parmağı eklem yerlerinden kopma noktasına gelen Gökner, babasının kucağında hastaneye kaldırıldı.

Baba Alper Gökner, polise verdiği ifade tutanağında olay anını şöyle anlattı: "Saat 15.15-15.30 sularında müzenin içinde bulunan Uzaklar teknesinin önünde fotoğraf çektiğimiz sırada yaklaşık beş metre ilerimde bulunan kızımın ve yeğenimin bağırma seslerini duydum. Yanlarına gittiğimde; yere devrilmiş, sarı renkli, iki tane ucu L biçiminde kıvrık gemi bacasının birinin içinde kendi kızım, diğerinde ise Eylül Kırıl isimli yeğenim bulunuyordu. Bacaya yaklaştığımızda bacanın hiçbir bağlantısının bulunmadığını gördüm ve içinden kızımı

çıkarttım. Bu sırada kızımın sağ el yüzük parmağının kırık ve kemiğinin dışarıda ve kopmaya yakın olduğunu, serçe parmağının kırıldığını, sağ el ayasındaki kemiğin kırık ve dışarıya çıkmış olduğunu gördüm."

Aile, Rahmi M. Koç Müzesi'nden en azından hastane masraflarını karşılamalarını beklerken Müze Genel Müdürü Ertuğrul Duru'dan aldıkları mektupla iyice şoke olmuş. Acıları biraz daha artmış. Daha küçük Talya ameliyattayken aileye gönderilen mektup şöyle: "İyileştikten sonra Talya yine müzemize gelmek isterse kendisine özel bir gold kartı takdim edeceğim. Bu kartla yıllarca müzemize dilediği kadar girebilecek."

Alper Gökner, "Müzelerinde yaralanan kızımıza gerçekten ilgi göstermek isteselerdi, tıbbî imkânlarla ilgili bir öneriyle gelirlerdi. Daha kızımın parmağı yerine dikilmemişken önerdikleri akıl almaz müze kartı ve oyuncaklarla bizi daha da üzdüler. Bu yapılan tam bir halkla ilişkiler fiyaskosudur." diye konuşuyor ve ekliyor: "Rahmi M. Koç Müzesi Genel Müdürü Ertuğrul Duru, olayın üzerinden beş gün geçtikten sonra, bilet alan çocukların sağlık sigortası kapsamını araştırdıklarını bize ilettiler. Biz o sırada bütün hastane masraflarını ödemiştik bile!"

Rahmi M. Koç Müzesi'nin kendilerine yeterli ilgi göstermediğini belirten aile, en kısa sürede dava sürecini başlatacakmış. Keşke müdür bey, bu olaydan Rahmi Koç'u haberdar etseydi. Benim tanıdığım -Anadolu'dan kör, hasta, engelli, parasız kim kendisine başvurursa Amerikan Hastanesi'nde onları ücretsiz tedavi ettiren; hatta bizzat araç yollayıp onları bulundukları şehirden aldırır- Rahmi Koç, Talya'nın masraflarını üstlenirdi. Umarım bu yazıdan sonra müze yönetimi, en azından Talya ile daha yakından ilgilenir. En önemlisi müzede bir daha kaza olmaması için tedbir alınır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

H&M, Ayasofya'nın kubbesine haç dikti!

Kurşunkalem 2010.10.31

Aylardır, Nihayet Türkiye'ye geliyor, diye tanıtımı yapılan İsveç'in ünlü giyim markası Hennes&Mauritz (H&M) 4 Kasım'da Bayrampaşa'daki Forum İstanbul'da ilk mağazasını açıyor.

1.500 metrekare büyüklüğündeki bu mağazanın tanıtımı için billboardlarda duyurular yapılıyor, yazılı ve görsel basında özel haberler yayınlanıyor. Açılış gününün akşamı ise basına ve ünlülere özel bir davet verilecek. Davetliler arasında ben de varım. Şahsen o geceyi çok merak ediyorum. İstanbul'un sosyetesini orada olacak. Merak etmeyin, neler olup bittiğini yazacağım.

Ama doğrusunu söylemek gerekirse açılış öncesi H&M beni hayal kırıklığına uğrattı. Açılış için gönderdikleri davetiyeyi görünce şok oldum. "Ahaa, Dakka bir skandal bir." dedim. Hangi uyanığın ya da Türkiye'yi bilmezsin aklına geldiyse bravo! Siyah karton üzerine İstanbul silüetinin yer aldığı davetiyede Ayasofya Müzesi'nin kubbesine 'haç' yerleştirilmiş. Bence H&M için tarihi bir yanlış. İlk kez girdiği pazarda, hem de halkının yüzde 99'nun Müslüman olan bir ülkede, çok stratejik hata yapmışlar. Daha doğrusu kaş yapalım derken göz çıkarmışlar. İstanbul'un çok kültürlü yaşamına vurgu yaparken, haç işaretini Ayasofya'nın üzerine kondurmuşlar.

Hadi diyelim ki H&M yetkilileri bunu yaptı, markanın Türkiye'deki imajından sorumlu olan İmage Halkla İlişkiler şirketi ve bu şirketin kurucusu Betül Mardin bu yanlış görmedi mi? Gördüyse H&M'i uyarmadı mı? Uyardı da

H&M bu uyarıya aldırış etmediyse çok yazık! Çünkü bundan sonra H&M ne yaparsa yapsın bu yanılsı kolay kolay silemez zihinlerden.

"Ha, kardeşim sen H&M'in şirket yapısını bilmiyor musun?" diye soruyorsanız biliyorum. Daha doğrusu geçtiğimiz aylarda Milliyet gazetesinde okudum. Gazetenin haberine göre hisselerinin çoğu İsveç kilisesine aitmiş. H&M'nin temelleri 1947'de atılmış. İlk mağaza İsveççe'de kadın için anlamına gelen 'Hennes' olarak Erlin Persson tarafından açılmış. Erkek kıyafet markası satan Mauritz Widforss'un satın alınmasıyla H&M marka adı olmuş. Satışların yaklaşık yüzde 25'i markanın en büyük pazarı olan Almanya'da gerçekleşiyor. Almanya'yı İsveç ve İngiltere izliyor. Dünyanın 21'inci büyük markası olan H&M'nin cirosu 15 milyar dolar. 34 ülkede 1800 mağazası ve 73 binin üzerinde çalışanı var.

H&M, hızlı moda (fast fashion) ilkelerine göre çalışıyor. Her sezon ünlü tasarımcılar ve moda ikonlarına hazırlattığı koleksiyonlarla adından söz ettiriyor. Bugüne dek Madonna, Kylie Minouge gibi ünlü isimlerin yanı sıra İtalyan modacı Roberto Cavalli, Fransız tasarımcı Karl Lagerfeld, İngiliz Stella McCartney, triko kraliçesi olarak bilinen Sonia Rykiel'in hazırladığı sınırlı sayıdaki koleksiyonlar da ses getirmişti.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mahsun Kırmızıgül'ü kim tehdit etti?

Kurşunkalem 2010.11.06

Önceki gün New York'ta Beş Minare filminin Kanyon'daki galasındaaydım. Ne gala ama! Mahsun Kırmızıgül'ün senaryosunu yazıp yönettiği; başrollerini Haluk Bilginer, Mahsun Kırmızıgül, Mustafa Sandal, Gina Gershon, Robert Patrick, Danny Glower ve Eşref Kolçak'ın paylaştığı filmin galası için 200 özel davet edilmişti ama 500'e yakın kişi gelmişti.

Tabii girmek kolay olmadı. Güvenlik kartımı sordular, 'Şoförümde.' dedim, yemediler. Bir baktım Mahsun Kırmızıgül de giriş yapıyor. Hemen onunla tanışıyormuş gibi yapıp daldım içeri. Ünlülerden adım atılmıyordu. "Allah'ın sevgili kuluymuşum, tam bana göre." dedim. Nereye baksam bir ünlü sima, nereye baksam bir sinema yönetmeni, yayın yönetmeni... Kimler yoktu ki! Filmin oyuncularını saymıyorum. Orhan Gencebay, Yılmaz Erdoğan ve eşi Belçim Erdoğan, Mustafa Erdoğan ve eşi Gülben Ergen, Özcan Deniz, Fatih Kısaparmak ve eşi Şebnem Kısaparmak, Cemal Hünel, Yavuz Bingöl, Ayten Gökçer, Sinan Çetin, Sırrı Süreyya Önder, Osman Sınav... Katılanlar listesini buraya yazmaya kalksam sayfa almaz, o yüzden daha uzatmayayım; ancak yayın yönetmenlerini yazmadan olmaz.

Bugüne kadar galalara pek gelmeyen Ekrem Dumanlı, Mahsun'u kırmayıp davete icabet etmiş. Enis Berberoğlu (Hürriyet), Eyüp Can (Radikal), Mustafa Karaalioğlu (Star), Ergun Diler (Takvim), Zeynel Koç (TRT Gen. Müd. Yard.), Yazar Fehmi Kuru da (Yeni Şafak) orada. Koyu bir sohbete dalmışlar. Ne konuştuklarını burada yazamam, çünkü işsiz kalma ihtimalim yüksek. Buradan kovulursam, başka yerde de iş bulamam, çünkü onlara da dokunur yazdıklarım.

En iyisi ben buradan uzaklaşıp biraz sanatçıların arasına katılayım. Aaa, Özcan Deniz de burada! Demek ki Mahsun ile arayı düzeltmişler, buna çok sevindim. "Özcan Bey, sizi burada görmek ne güzel, buzlar erimış galiba." dedim, "Zaten aramızda bir sorun yoktu ki." dedi. Mahsun'u kastettiğimi anladı. Ali Sürmeli muzip muzip gülüyor. Gazetecilere takılıyordu. Keyfi yerinde Zaza Dayı'nın... Memati de yok nasıl olsa buralarda!

Gülben Ergen, epey kilo vermiş. Soranlara bunun sırrını anlatıyor. O da etrafa gülücükler dağıtıyor. Aşkın Nur Yengi, filmi önceden izlemiş olacak ki "Film çok güzel olmuş." diyerek dostlarına ipuçları veriyor.

Gazeteciler Mahsun'un peşinde! Mahsun Kırmızıgül ise davetlilerin gönlünü hoş etmek için yoğun bir çaba içinde. Siz bakmayın SİYAD'cılarının basın gösterimi yapılmadığı gerekçesiyle Mahsun'a sitem ettiklerine. SİYAD'ın onursal başkanı Atilla Dorsay oradaydı, Ömür Gedik oradaydı. Daha birçok SİYAD üyesi de... Aaa o da ne! Yönetmen Sırrı Süreyya Önder, Mahsun'u tehdit ediyor: "Bak Mahsuncum bizim gazeteye tam sayfa bir röportaj vermezsen, film ile ilgili hoş şeyler yazmam ona göre..." Mahsun gülüyor tabii... "Canın sağ olsun abi, biz alışkınız böyle yazılara." diyerek Önder'i de güldürüyor. Ayrıca bir yerlere de gönderme yapıyor.

Söz Sırrı Süreyya'dan açılmışken; filmi oyuncuların olduğu salonda Ekrem Dumanlı ile yan yana izledi. Filmde bir ara Said Nursi'nin adı ve geri kalmışlıkla ilgili tespiti geçince mini bir sohbete başladılar. Şaşırmadım değil doğrusu. Belli ki Dumanlı da şaşırmış! Tabii Önder-Dumanlı sohbeti sadece bunlarla da sınırlı kalmadı. Meğer Önder, Ekrem Dumanlı'nın bir dönem 'CumaErtesi' ekinde yazdığı sinema yazılarının müdavimiymiş. Dumanlı'ya bu yazıları neden bıraktığını sordu. Dumanlı, bu soruya nasıl bir cevap verdi duyamadım, ama Önder'in yüz halinden bu cevaba ikna olmadığını hissettim.

Ama ben de iyice uzun kulak oldum, bu muhabbeti burada bitireyim; çünkü çoluk çocuk evde ekmek bekliyor! Ama içimde de kalsın, yoksa çatlarım... Ekrem Dumanlı'nın Osman Sınav ile ne konuştuğunu çok merak ediyorum.

Galadaki gözlemlerim bu kadarla sınırlı değil, ama yerim sınırlı. Filmle ilgili yazacaklarımı da yazamadım zaten. Hemen şunu belirteyim, filmi çok beğendim. Herkesin görmesini tavsiye ederim. Filmden alınacak mesajlar çok ama en önemli mesaj bence Diyarbakırlı inşaat işçisi Mahsun'un başarı hikâyesi...

AÇIKLAMA

31 Ekim 2010 tarihli Zaman Gazetesi'nin Pazar ekindeki Kurşunkalem köşesinde yer alan "H&M Ayasofya'nın kubbesine haç dikti" yazısını üzüntü ile karşıladık. Bu yazıdaki bazı yanlışları düzeltmek isterim. H&M Türkiye olarak açılışımıza çok az bir zaman kalmakta olup tüm H&M takımı olarak büyük heyecan duymaktayız. H&M tarafından açılış için tasarlanan açılış davetiyesinde temsili bir İstanbul silüeti kullanılmıştır, davetiyede yer alan silüet İstanbul'un kültürel zenginliğini yansıtan kurgulanmış bir illüstrasyondur ve bu illüstrasyondaki çizim "Ayasofya Camii" değildir. H&M, yer aldığı ülkedeki bütün dinlere, bütün kültürlere saygılı ve eşit mesafede bulunmaktadır. **H&M Türkiye**

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çağdaş Yaşam, 'hat'tan medet umar hale geldi!

Kurşunkalem 2010.11.27

Yarın ilginç bir müzayede var. Çok önemli eserlerin yer aldığı, 'müzelik' bir koleksiyon satışa çıkarılacak. Koleksiyondaki eserler kadar, müzayedenin kendisi de ilginç hatta biraz tuhaf!

Portakal Sanat ve Kültür Evi, iki yıl önce hayatını kaybeden TEKFEN Holding yönetim kurulu  yesi Leyla Ak a lılar'ın özel koleksiyonunu satışa çıkartıyor. Bu koleksiyonun satışından elde edilecek tüm gelir,  a daş Yaşamı Destekleme Derneği'ne ( YDD) ba ışlanacak.

Müzayedede neler yok ki... Herend, Meissen, Sevres porselenleri, Ayvazovski, Hoca Ali Rıza ve Sami Yetik'e ait peyzajlar, Prieur-Bardin imzalı oryantalist tablolar... Ama asıl önemlisi, ünlü hattatların eserleri, Hilye-i şerif'ler, besmeleler, fermanlar, beratlar...

Eee, bunun neresi ilginç denebilir? Anlatayım... Efendim biliyorsunuz  YDD, adı üzerinde  a daş yaşamcı bir dernek, koleksiyon ise onlara göre 'eski'ye ait. İçinde onların hazzetmedi i dini eserler var. Birinci tuhaflık burada.

İkincisi... Çağdaş yaşamcı bir dernek 'eski' eserlerin satışından medet umuyor. Bu dernek, bu eserleri oluşturan medeniyete de, kültüre de, bunu temsil eden zihniyete de karşı. şimdi karşı olduğu, hatta unutturmak için u raştı ı bu medeniyete bel ba lamış durumda.

Üçüncüsü... Bu  a daş yaşamcı dernek, yarın satılacak olan eserleri yapanları, satanları, alanları bugüne kadar hep k   msedi. Onlara burun kıvırdı, yobaz, gerici muamelesi yaptı. şimdi eserlerinden para bekliyor.

Geliri  YDD'ye ba ışlanacak m zadede hilyeler, besmeleler, fermanlar da yer alıyor.

Dördüncüsü...  YDD, bu sanatı tanımadı, sanat yerine koymadı. Burada satılan eserleri anlamazlar, 'elif'i g rseler mertek sanırlar. Hilye-i şerif nedir, bilmezler. 'Hat'tan anlamazlar. Talik, rika, s l s adlarını ilk kez duymuşlardır.

Beşincisi... Tu ralı fermanları, beratları satılacak padişahları kabul etmezler hatta onlara düşmanlık ederler. Oysa şimdi yüksek paralara satılması için kulis yapıyorlar.

"Satan memnun, alan memnun sana ne?" diyenler çıkabilir ama mesele o kadar basit değil. Burada bir çift söz de rahmetli Leyla Hanım'ın kardeşi Defne Ak a lılar'a söylemek isterim: Leyla Hanım, bu koleksiyonu biriktirmeye gençliğinde başladı. Antikacılardan, m zayedelerden ve yurtdışından eser toplamak için serveti bir tarafa bırakın, ömrünü verdi. şimdi bu değerli koleksiyon satılıyor, satılsın; ona sözüm yok. Ama keşke kıymetini bilene verilseydi. Umarım koleksiyonu alanlar, o nadide eserleri duvarına asanlar, Leyla Hanım'a rahmet okurlar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sultanın Sır ı, Da Vinci'ye karşı

Kurşunkalem 2010.12.18

2010 yılı, Türk sineması için oldukça başarılı geçti. Sinemamız yeni bir rekor kırabilir mi, 2008'deki seyirci sayısını geçer mi bilinmez; ancak şu bir gerçek ki, çekilen 75 yerli filmle şimdiden bir rekora imza attı.

Seyirci sayısının da yıl sonuna kadar 25 milyona ulaşması bekleniyor. Eğer bu da gerçekleşirse seyirci sayısında da zirveye ulaşılmış olacak.

Bu yılın en ilgi çeken filmi Mahsun Kırmızı-gül'ün yazıp yönettiği New York'ta Beş Minare filmiydi. Film dün itibarıyla 3,5 milyon gişeye yaklaştı. Kendini sinema yazarı zanneden bazı kalemler filmi beğenmese de halkın teveccühü onların tercihinin tam tersi yönündeydi. Şöhretlerin oynadığı Yavuz Turgul'un Av Mevsimi filmi, beklenen gişeyi yapmasa da bu yılın iyi yapımlarından biriydi.

2010'un hiç şüphesiz en çok merak edilen filmlerinin başında Sultanın Sırrı geliyor. Yapımcı ve senarist olarak Ömer Erbil'in imzasını taşıyan, Hakan Şahin'in yönettiği filmde Hollywood'un iki ünlüsü, Mark Dacascos, Emanuel Bettencourt oynuyor. Filmde Sinan Albayrak, Burak Sergen, Zeynep Beşerler de Dacascos ve Bettencourt ile birlikte başrolü paylaşıyor. 2010 İstanbul Avrupa Kültür Başkenti Ajansı'nın desteğiyle çekilen filmin, geçen hafta İstinye Park'ta yapılan galasındaaydım. Doğrusunu söylemek gerekirse böyle kalabalık bir gala görmedim. Umarım film, vizyonda da aynı başarıyı gösterir. Ailelerin rahatlıkla izleyebilecekleri bir film. Başrol oyuncularını Amerikalı olsa da hikâye ve bakış açısı tamamen bizden. Hikâyesi güzel, özellikle de İstanbul'un dehlizlerinde geçen sahneler ilgi çekecek diye düşünüyorum. Sinan Albayrak, çok güzel bir iş çıkarmış, artık şunu rahatlıkla söyleyebilirim; Türk sinemasının yeni bir aktörü var sahnede... Yine Sadi Baba rolündeki Altan Akışık da harika bir oyun çıkarmış.

Sinema faslını son bir haberle, ama bomba bir haberle kapatalım. Hollywood'un aksiyon filmleriyle ünlü bir yönetmeni, yine aksiyon filmleriyle tanıdığımız iki oyuncuyla geçtiğimiz günlerde Türkiye'ye geldi. Bu ziyaret sır gibi saklandı, ünlüler bazı yetkililerle birlikte Kapadokya'yı gezdi. Çekecekleri film için mekân gezdi ve büyük bütçeli bu filmin çekimlerini burada yapmaya karar verdiler. Anlayacağınız, Kapadokya'da plato kuruluyor. Detaylar mı? Yakında...

'Öyle Bir Geçer Zaman ki'nin Mete'si ne yapıyor!

Sezonun en favori dizilerinin başında hiç şüphesiz "Öyle Bir Geçer Zaman ki..." geliyor. Pek çok izleyici gibi ben de bu dizinin müdavimiyim. Diziyi bir izleyen, hikâyeye tutulup gidiyor, alışkanlık yapıyor. Dizide rol alan oyuncular da rolünün hakkını veriyor. Ali, (Erkan Petekkaya), Cemile (Ayça Bingöl), Mete (Aras Bulut İynemli) ve hatta Küçük Osman (Emir Berke Zincidi) inanılmaz bir oyun çıkartıyor. Bence bu saydığım isimler için şöhrete giden yol açıldı. Ama filme iki yerde itirazım var. Birincisi öğrenci olaylarına (sağcı-solcu tiplerini) tıpkı bu içerikte yayınlanan diziler gibi dar bir çerçeveden ve ideolojik olarak bakılıyor. Bu konuyu daha sonra girmek üzere kapatıyorum. Gelelim liseli Mete'ye. Aras Bulut İynemli'ye bravo, hayranlıkla izliyorum. Gelecek için umut vaat ediyor; ama buradan senaristlere bir çift sözüm var. Lütfen çocuğu yoldan çıkarmayın! Lisede kabadayılık yapan, disiplin kurulunu basan, hocalarını kovalayan, şiddete başvuran, öğretmenleriyle platonik aşk yaşayan Mete, normal yaşamda kendi yaşlıları için kötü bir rol model! Liseliler, bu diziden sonra müdür odasını basarlarsa şaşırmam. Yine son bölümde Mete'nin babasına karşı isyankar tavrı, hakaretleri ve hatta onu yakmaya yönelmesi hiç şık değil. Diyeceğim şu; Mete'nin geçtiği sahneler şiddet içeriyor. Bu diziyi çocuklar ve gençler de izliyor. Birileri Mete'yi artık uysallaştırırsa iyi olur, yoksa diziyi yazık olacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tarık Akan, Hrant Dink'i tehdit etti mi?

Hükümet, sürpriz bir kararla azınlık vakıflarının taşınmazlarının iade edilmesine karar verdi. Buna göre azınlık vakıflarının askıda olan tüm malları ile tarihi mezarlıkları iade edilecek.

Üçüncü kişilere geçen mülkler için ise devlet, eski sahiplerine tazminat ödeyecek. Türkiye'de son birkaç gündür bu konu tartışılırken bugüne kadar pek az kimsenin bildiği; ancak dillendirmekten ısrarla kaçındığı bir konuyu geçen bir gazeteci arkadaşımın dinledim. İnanasım gelmedi doğrusu, ama dostum ısrar etti haberin doğruluğunda. Hatta ailenin ve onun yakın dostlarının da olayı doğruladığını ifade etti. Dostumun bugüne kadar söylediği her şey doğru çıktığından bu vahim iddiaları burada kamuoyuyla paylaşıyorum.

1989'da Bakırköy'de Taş Mektep olarak bilinen bir zamanların Rum Ortaokulu'nu kiralamak için iki ünlü yarıştı. Ünlü sinema sanatçısı Tarık Akan ve Hrant Dink, okulu almak için kısa süreli de olsa bir rekabet içine girdi. Dink, Akan'ın Taş Mektep'i kiralamak istediğinden habersiz olarak okulun sahibi Rum Vakfı ile anlaşır, epey de bir bedel ödeyerek binayı kiralar. Dink orayı kitabevi yapmak istiyordu. Akan ise o zamanlar boya deposu olarak kullanılan ve aynı zamanda ilkokulu okuduğu binayı harap halden kurtarıp okul yapmak istiyordu. Dink'lerin orayı kiralandığını öğrenince, okulu kendisinin çok almak istediğini bizzat yanlarına giderek iletir. Ancak bu rekabete hiç beklenmedik isimler yani mafya karışır. Yine iddialara göre Tarık Akan, dönemin ünlü mafya babası Dünder Kılıç'ı devreye soktu. İki ünlü isim arasında bir müddet gerilimli günler yaşandı. Sonunda iş tatlıya bağlandı! İki tarafı Beşiktaş'ta buluşturan Kılıç, sorunu kökünden çözdü ve binanın yeni kiracısı Tarık Akan oldu.

Yine aileden bir kaynağın ifadesine göre Hrant Dink, ünlü bir yazar olarak tanınmaya başlanınca Tarık Akan olaydan duyduğu üzüntüyü ifade etti. Dink ailesi bu konunun haber yapılmasına da konuşulmasına da karşıymış. Ancak kapalı kapılar ardında yıllardır bu konunun konuşulduğu da bir gerçek; ancak gerçekler neden gizleniyor onu da anlamış değilim. Dink ailesi haklı olabilir, bu konuyu gündeme getirip tekrar o günlerin hatırlanmamasını isteyebilir. Çünkü çok haksızlığa uğradılar, azınlık olmanın ızdırabını yıllarca yaşadılar. Sonra da Hrant Dink'i kurban verdiler. Hrant'ın acısı aileyi derinden sarstı. Fakat bir gün aile bu okul konusunda konuşmalı ve gerçekleri kamuoyuyla paylaşmalı. Ha bu arada ünlü sinema oyuncusu Tarık Akan'ın bu konudaki görüşünü merak ediyorum. Eğer zahmet edip konuyla ilgili bir açıklama yaparsa bu köşede yayınlamaya hazırım.

Unutmadan şunu da belirteyim: Özel Taş İlköğretim Okulu iki binadan oluşuyor. Biri tarihi bir bina. 1884'te Fransızlar yapmış, 2. derece tarihi eser statüsünde. Yapıldığı yıllarda Fransız Karakolu olarak kullanılmış, sonra da Aya Yorgi Kilisesi'ne bağlı "Rahibeler Okulu" olarak hizmet vermiş. Kısa bir süre sonra da Rum Ortaokulu olarak kullanılmaya başlanmış.

Bakırköy'deki Rumların azalmasıyla birlikte, kiliseye bağlı çalışanlar ve yoksullar için bir aşevine dönüştürülmüş. Sonra da boya deposu olmuş. 1991'de Tarık Akan tarafından kiralanarak Taş Mektep olarak eğitim öğretim faaliyetlerini sürdüren okul, bugün Türkiye'nin en iyi ve en pahalı eğitim kurumlarından biri. Akan, verdiği röportajlarda kendisini okula vakfettiğini söylüyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tarık Akan'a neden dava açıldı?

Geçtiğimiz hafta, Taş Mektep'i almak için iki ünlünün yarıştığını, oyuncu Tarık Akan'ın 1990'da Hrant Dink'i tehdit ettiğini yazmıştım.

Dink, Akan'ın Taş Mektep'i kiralamak istediğinden habersiz olarak okulun sahibi Rum Vakfı ile anlaşıp, epey de bir bedel ödeyerek binayı kiralamış; ancak iddialara göre bu aşamada araya mafya karışmıştı. O dönemin yakın bir tanığına göre Tarık Akan, dönemin ünlü mafya babası Dünder Kılıç'ı devreye sokmuştu. Bu iddiaların, 20 yıldır Dink ailesi için bir sır olduğunu belirttikten sonra Tarık Akan'a da bir çağrıda bulunmuştum. Akan, eğer bir açıklama gönderirse ünlü oyuncunun bu konudaki görüşünü bu köşede yayınlamaya hazırım demiştim. Ancak aradan bir hafta geçmesine rağmen Tarık Akan'dan herhangi bir açıklama gelmedi. "Belki de okumamıştır" düşüncesiyle çağrımı yeniliyorum. Tarık Akan'ın bu konuda söyleyecekleri olmalı ve ben ne söyleyeceğini merak ediyorum.

Tarık Akan'dan bir açıklama gelmedi; ancak yine bir haber kaynağımdan önemli bilgiler aldım. Meğer Rum Vakfı, okulun kiracısı durumundaki Tarık Akan ile mahkemelik imiş. Bakırköy'ün en güzel yerinde, en geniş arazilerinden birine sahip olan Taş Mektep'i işleten Akan'ın, bu mekâna verdiği kirayı öğrenince inanmadım. Bir öğrencinin yıllık 25 bin TL'ye okuduğu okul için oyuncu vakfa aylık 14 bin TL kira veriyormuş. Kirayı az bulan vakıf, sanatçıyı dava etmiş.

Gerçekten de o okul için 14 bin TL kira az, ama beni asıl şaşırtan, Tarık Akan'ın iki yıl öncesine kadar ödediği rakam. Söylersem inanır mısınız bilmem; çünkü ben inanmadım. Okula Akan, 2010 yılına kadar aylık 4 bin TL kira ödüyormuş. Ondan önceki yıllara ait rakamları hiç söylemeyeyim; çünkü sanatçının adının beleşçiye çıkmasından korkuyorum. Sanatçı, vakıf ile her kira artış döneminde sorun yaşıyor, kirayı artırmaya bir türlü yanaşmıyormuş. Vakıf da en sonunda dayanamayıp onu mahkemeye vermiş. Hem bir öğrenciden yıllık 25 bin TL alıp hem de cüzi bir kira vermeyi ben şahsen ünlü sanatçıya hiç yakıştıramadım.

Meydanlarda herkese hak, hukuk, adalet, eşitlik dersleri verirken sıra mülk sahibine hem de bir vakfa kira vermeye gelince mızıkçılık yapmak Akan'a hiç yakışmıyor. Yılda ortalama 200 öğrenciden 5 milyon TL'ye yakın para kazanırken vakfa, "Ben daha fazlasını veremem, gücünüz yeterse çıkarın" demesi de beni biraz üzdü. Neticede film çekmiyoruz. Vakıf da hakkı olanı istiyor. Eski alışkanlıkları bırakmanın, Yeşilçam'dan kalma şan, şöhret ve çevreye sığınma dönemi 'son'a erdi. Birilerinin Türkiye'nin değiştiğini, mafyadan yavaş yavaş temizlendiğini, artık geçerli dilin hak, hukuk, adalet olduğunu sanatçıya hatırlatmasında yarar var.

Fazıl Say'dır, ne yaparsa yeridir mi?

İki hafta önce ilk olarak internet sitelerine düşen sonra da birkaç gazetede küçük haber olan bir olayla ilgili dikkatimi çeken bazı hususları yazmak istiyorum. Belki duymuşsunuzdur. Dünyaca ünlü piyanistimiz Fazıl Say, (gerçekten ne kadar ünlü bilmiyorum, klişe bir cümle olduğu için kullanıyorum) usta yönetmen Nedim Hazar'ın Alman Yeşiller Partisi üyesi eşi Dr. Ulrike Dufner'e önce su fırlatıp sonra da küfretmişti. Nedeni ise Dufner'in dışarıda Ergenekon, Balyoz gibi davaları savunmasıydı. Dufner, Say'dan farklı düşünüyor, Türkiye'de mafyanın, karanlık güçlerin, derin devletin bitirilmesini istiyordu. Bu davalarla ilgili süreci de bir fırsat olarak görüyordu. Sen misin Fazıl Say'dan farklı düşünen? Suyu da yersin, en ağır küfürleri de! Hak ediyorsun çünkü...

Burgazada'da yaşanan bu olay nedense medyada çok yer almadı. Küfreden Fazıl Say olunca, basınımız ünlü sanatçının bir bildiği vardır demeye getirdi. Neredeyse Dufner'e "Say gibi bir adamdan küfür yemişsin, öp başına koy, kaç kişiye bu galiz küfürler nasip olur" demediği kaldı. Doğru, Say'ın millete, topluma, bu toplumun yetiştirdiği sanatçılara hakaret etmesinde şaşılacak bir şey yok, olamaz da. O, bu ülkenin yetiştirdiği ve

yetiştireceği en büyük yetenek. Küfür de edebilir, hakaret de. Aman Say'ı üzmeylem, yoksa memleketi terk eder ha! Onun için, ne yaparsa alkışlayalım.

Peki bu küfürleri bir kadına hem de kocasının yanında, toplumun içinde herkesin duyacağı biçimde Fazıl Say değil de milliyetçi-muhafazakâr ya da halkın sevdiği bir sanatçı etseydi, hali nice olurdu? Mesela Ergenekon sürecine destek veren bir yazar ya da sanatçı, bu süreci eleştiren bir isme bırakın küfrü, azıcık sesini yükseltseydi o sanatçımız şimdi Türkiye'de yaşıyor olabilir miydi? Tabii ki hayır! Peki medyadaki elitlerin, entelektüellerin bu ikiyüzlülüğüne ne demeli? Bu mevzu 'Fazıl'dır ne yapsa yeridir' denecek kadar basit mi? Bilmiyorum; ama bildiğim tek şey var, o da ikiyüzlülük bunun adı...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Uçakta içki içmeyenlerin suçu ne?

Kurşunkalem 2011.09.24

Hafta sonu, kızı Sabancı Üniversitesi'ni kazanan bir arkadaşım aradı. Yurt dışında olduğum için bana bir türlü ulaşamamış. 'Hayırdır, ne var?' dedim, 3 hafta önce kayıt için kampüse gittiklerinde kızının tanık olduğu ilginç bir olayı anlattı.

Üniversitenin Sanat ve Sosyal Bilimler Fakültesi'nin bayan tuvaletinde çarşafı bir kadın maketi olduğunu ve bazı öğrencilerin dalga geçerek fotoğraf çektiğini anlattı. Hani şu lunaparklarda gördüğümüz kafanızı yerleştirip fotoğraf çektiğiniz türden maketler... Resimlerini de bana gönderdi. Biraz araştırınca fakültede başka kadın maketlerinin de olduğunu ancak nedense sadece çarşafı kadın maketinin tuvalette olduğunu öğrendim. Olayı yerinde görmek için üşenmeyip üniversiteye gittim. Fakültenin koridorunda bir tane mini etekli kadın maketini gördüm, büyük ihtimalle bir sergi ya da atölye çalışmasının bir parçası, çaktırmadan bütün kadınlar tuvaletlerine baktım, çarşafı maketi göremedim, belli ki kaldırılmış. Olay bana çok itici geldi. Dinî değerlerle alay edilmesi kabul edilemez, hele hele bir üniversitenin içinde. Olaydan üniversite yönetiminin haberi olduğunu hiç sanmıyorum ama en azından yanlış anlamalara sebebiyet vermemek için bu tür oryantalist ve zekâ seviyesi düşük şeylere dikkat etmek gerekiyor.

İçki içmeyenlerin suçu ne?

11 Eylül'ün 10. yıldönümünü takip etmek için New York'taydım. THY ile çok rahat iki yolculuk yaptım. Sizi bilmem ama ben bir Türk olarak THY ile gurur duyuyorum. Hele yanımdaki yabancı yolcunun, uçuş güvenliği filminde oynayan Manchester United'lı futbolcuları izlerken nasıl dikkatle ve hayranlıkla baktığını görünce çok sevindim. Eskiden Swiss Air efsanesi vardı. Batınca Lufthansa yerini aldı. Uzun yollarda British Airways ile uçmak bir statü göstergesi idi. Hatta sadece British Airways ile yatarak uçmak için aktarma yapmayı göze alan medya yöneticileri biliyorum. Ama artık THY, hem uçaklarının kalitesi hem de servisi ile her kesime hitap etmeyi başardı.

Ancak yemek servisiyle ilgili benim bir şikâyetim var. Yıllardır söylenir. İster business olsun ister ekonomi sınıfı, içecek olarak alkolsüz bir şeyler istediğinizde size bardağın yarısı ile lütfen bir şey verilir, şişenin dibinde asiti kaçmış kola yüzünden kavgaya çıktığını bile hatırlıyorum. Lakin birçok alkollü siparişte önünüze tak diye şişesi

konulur. Aynı sınıfta, aynı parayı ödeyen yolcunun suçu alkol almamak mı? İkinci bardağı istemeye de çekiniyor insanlar. Yanlış anlaşılmasın, mesele içki içip içmemek değil. Alkol kullanıyor olup o an yemek servisinde içmek istemiyor da olabilirsiniz. Eskiden uçaklar için üretilmiş teneke kolalar vardı. Başka çözümler de düşünülebilir. Bu haksızlık mutlaka giderilmeli. Madem aynı parayı veriyorum aynı kalite benim de hakkım...

Allah'ım, ne zaman bitecek bu çilemiz?

 Erkeklerle yasak olduğu için Fenerbahçe-Manisa maçını statta izleyemedim. Hafta içi olduğu için ve sadece bayanlar ve çocuklar girebileceğinden maçın boş tribünlere oynanacağını düşünürken basın tribününden bir arkadaşım aradı, 'Burası ana-baba günü!' deyince çok duygulandım. Helal olsun dişi kanaryalara. Misafir olduğum evde lig TV yoktu, ev sahibinden FB TV'yi açmasını rica ettim. Bir yandan muhabbet ediyoruz, bir yandan da gözüm ekranda sonuca bakıyorum. FB TV kamerayı stadın önünde takıma dışarıdan destek vermeye gelen erkek taraftarlara fikslemiş, alttan da taraftar mesajları geçip duruyor. Tam maç 1-1 bitecek galiba derken bir de baktım bizimkiler meşaleleri yaktılar hoplayıp zıplıyorlar. 'Yaşasın gol atmışız, gördün mü bak kadınlar uğurlu geldi' dedim arkadaşşıma. Ama ekranda bir türlü sonuç değişmiyor. Gittim televizyonun sesini açtım, meğer gol ofsayt diye verilmemiş. 40 bin kişi birden gol diye bağırınca dışarıdakiler meşaleleri yakmış. Golün buz gibi gol olduğuna mı yanayım, bizimkilerin yine önce sevinip sonra kahrolmasına mı bilemedim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir sanatçıya yakışmayan dar bakış!

Kurşunkalem 2011.10.01

İstanbul Modern'de önemli bir sergi var: "Hayal ve Hakikat". Açılışı Emine Erdoğan tarafından yapılan bu sergiyi geçenlerde gezme imkânı buldum.

Gayet hoş, emek verilmiş, belki de 2011'in en iyi sanat etkinliklerinden biri. Kadın ressamlar tarafından yapılan 'modern' ve 'çağdaş' sanatımızın en önemli eserlerini burada görmek mümkün.

Ancak ortada pek hoş olmayan bir durum, bir resimden bahsedeceğim.. Kesinlikle "Sanatçı niye böyle çizmiş?" diye sormuyorum; çünkü sanatçı özgür ve özgün olmalı. Özgür ve özgünlüğünden dolayı da eleştirilmemeli. Tabii bu demek değil ki 'benim resmime kimse bir şey diyemez!' Denir, derim de, hem de üzülerek söylerim. Hele hele Hale Tenger gibi Türk çağdaş sanatının en yetenekli isimlerinden birinin yaptığı bir resim ise bu daha çok söz söyleme hakkı vardır sanatseverlerin.

Neden mi bahsediyorum! Hale Tenger'in "S... Aşşa Kasımpaşa Ekolü" adını verdiği resminden. Belli ki 1990'ların ideolojisiyle yapılmış. Büyük bir kazan, kazanın içinde kanlar, kazanın çevresinde musluklar; uzaktan baktığınızda şadırvana benziyor. Sadece ben benzetmiyorum, sergiyi gezen ve eserlere bakmak yerine görmeyi yeğleyen hemen herkes aynı şeyi düşünür; düşünüyor da...

Zaten ressam da böyle düşünülmesini istemiş olacak ki resmin hemen yanına "... Hale Tenger'in bu çalışmasının asıl kaynağı, yaşadığı günlerin gerçekliğine dayanmaktadır. 1990 yılında; laiklik, kadınlar ve İslam hakkında

yaptığı özgürleştirici yorumlarla radikal İslamcı kesimin tepkisini çeken, ilahiyatçı ve siyasetçi Bahriye Üçok bir suikast sonucu öldürülmüştür..." şeklinde not düşmüş. Önce inanmadım, 90'lı yılların Cumhuriyet'inden bir resim altı okuyorum sandım ama değildi, basbayağı sanatçının özbeöz görüşleriydi.

Bu yazıyı okuyunca üzüldüm, hem Hale Tenger hem de Türkiye adına üzüldüm. Hiç kusura bakmasın ama Hale Tenger hâlâ resmi yaptığı 90'lı yıllara çakılıp kalmış. Toplumsal ve siyasal olaylara tek taraflı bakışını hiç değiştirmeden yaşamını sürdürmüş. 2007'den sonra ortaya çıkan, çıkartılan, çökertilen 'derin devleti', mafyayı, çeteleri görmezden gelmiş. Keşke gözlüğünü çıkartıp Türkiye'ye çıplak gözle bakabilseydi, çevresindeki insanların hislerine, duygularına biraz kulak verebilseydi. Okuduğu gazeteyi, yazarları yine okumaya devam etse bile bu olaylarla ilgili farklı neler yazılıyor; doğru olabilir mi? şeklinde bir sanatçı sorgulamasına girebilseydi.

O gün 'İslamcı terör' denilerek birilerinin üzerine yıkılmaya çalışılan cinayetleri kimlerin işlediği bugün tek tek ortaya çıkarken, Tenger'in hâlâ 'İslamcı terör'de ısrar etmesinin nedeni ne acaba? Yazık, çok yazık... Gerçi böyle düşünen sadece Tenger de değil; eskinin solcuları şimdinin ulusalcıları da böyle düşünüyor. Hadi ulusalcıların böyle düşünmesi işlerine geliyor; ya Tenger gibi yetenekli bir sanatçıya ne demeli?

Uğur Mumcu, Çetin Emeç, Turan Dursun ve Bahriye Üçok'u 'radikal İslamcı'lar öldürdü demek, asıl katili, azmettiriciyi görmemektir; hatta belki de bilerek ya da bilmeyerek hedef saptırmaktır. Bu hedef saptırma yüzünden Hrant Dink'in öldürülmesine engel olamadık. Bari bundan sonra biraz gözümüzü açalım.

Muhteşem uydurma: Malkoçoğlu

Muhteşem Yüzyıl'da Kanuni Sultan Süleyman'ın Mohaç Seferi canlandırıldı. Mohaç'ta Kanuni'nin kahramanlığını seyrettik. Savaş sahneleri açısından bakıldığında Türkiye'de bugüne kadar çekilmiş en iyi canlandırmalardan biri olduğunu söyleyebilirim. Ancak o dönemde kullanılan silah, mühimmat ve savaş giysileri göz önüne alındığında dizide eleştirilecek birçok nokta var. Henüz Mohaç'ta hangi silahlar kullanıldığını kesin olarak bilmediğimiz için bizim burada yazacaklarımız da tıpkı dizideki gibi afaki olabilir. Keşke bir savaş müzemi olsa, hangi silahların hangi savaşta kullanıldığını tarihçiler araştırırsa da bilsek!

Benim burada itirazım dizide Mohaç'ta en ön saflarda savaştığı gösterilen Malkoçoğlu'na. Kanuni döneminde Malkoçoğlu yaşamıyordu. Malkoç ailesi, Yıldırım Beyazid, Fatih Sultan Mehmed, Sultan II. Bayezid ve Yavuz Sultan Selim zamanlarında savaşmıştır. Bu kahraman ailesinin atası Malkoç Bey, 1396 tarihinde Niğbolu Meydan Muharebesi'nde görev yapmış ve önemli kahramanlıklarda bulunmuştur. Malkoç Bey'in türbesi Bulgaristan'ın Bourya köyündedir. Malkoç Bey'in soyundan gelen ve yine Malkoçoğulları diye adlandırılan kahramanlar da Fatih ve Yavuz Sultan Selim dönemlerinde öne çıkmıştır. Cüneyt Arkın'ın oynadığı filmler de bu dönemleri kapsar. Fatih Sultan Mehmet döneminde Niğbolu sancakbeyi olarak görev yapan Malkoçoğlu Hamza Bey, 1461 yılında Eflak Voyvodası tarafından şehit edilmiştir. Hamza Bey, Malkoç Bey'in torunudur. Yine Malkoç ailesinin fertleri II. Beyazid ve Yavuz Sultan Selim dönemlerinde de Osmanlı'ya hizmete devam etmişlerdir. Ancak dizide adı geçen Malkoçoğlu asıl Malkoçoğlu değildir; dizideki Malkoçoğlu bir anlamda çakmadır; Mohaç'ta da Malkoçoğlu gibi ona benzeyen bir kahraman vardır, adı ise Yahya Paşaoğlu'dur.

Dizi senaristi sanırım Malkoçoğlu'nun namından ve toplumdaki popülerliğinden hareketle Yahya Paşaoğlu'nu Malkoçoğlu yapmış. Yani sinema ya da televizyon hilesi. Ha, bu durum dizideki o kadar uyduruk kahramanın ve uyduruk hikâyenin yanında devede kulak kalır; ama ben yazmış olayım. Sanmam ama belki bundan sonra daha dikkatli olurlar!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yüce Zeus, medyanın Nemrut'u kim?

Kurşunkalem 2011.10.08

Oda TV iddianamesinin ek delillerinin avukatlara verilmesinin ardından bazı gazeteciler ve Ergenekon'dan tutuklu isimler arasında yapılan telefon konuşmaları da ortaya çıktı.

Örgütün yöneticisi olmakla suçlanan Soner Yalçın ile Nedim Şener'in bazı gazetelerin köşe yazarlarıyla yaptığı bu konuşmalarda neler yok ki... Meğer örgüt, gazeteci olarak bildiğimiz kalemleri; hoşlarına gitmeyen, davayı destekleyen isimler hakkında yalan ve iftira haber yapması için yönlendiriyormuş. Bu isimler de aldıkları emir ve görev doğrultusunda hedefteki gazetecilere atışlara başlıyormuş. İddia böyle. Ortadaki delillere bakılırsa durum da vahim...

Ama bir kısım medya ortadaki bu vahim durumu görmek ve haber yapmak yerine önce 'özel hayatın gizliliği'ne sığındı. Vay efendim, bu konuşmalar özel hayata girer, bu ne biçim iddianame! Bu da olmaz ki... vs. gibi haberler yapılmaya, yazılar yazılmaya başlandı. Hatta bu yazarlardan biri şimdi önemli bir gazetede yazar olan, bir dönem başka bir gazetede yayın yönetmenliği yapan bir isim. Kendisi yayın yönetmeni olduğu dönemde bir mafya babasıyla bir bayan gazetecinin içinde aşk, sevgi geçen konuşmasını yayınlamaktan; sonra da bunu niye yayınladın diyenlere 'haber değeri taşıyor' demekten sakınmamıştı. Tabii onlar yazınca oluyor; o zaman etik ve kurallar onları pek bağlamıyor. Bir de maçın kurallarını hep onlar belirlediği için bu kuralların her an değişmesi mümkün.

Bana sorarsanız mahkeme kararıyla dinlenen telefon kayıtları her zaman haberdir. Bir suç isnat edilen kişi eğer mahkeme kararıyla dinleniyorsa, davası da görülmeye başlanmışsa bunu haber yapmaktan daha doğal ne olabilir? Kamuoyu bu kişinin neyle suçlandığını bilmek istemez mi? Asıl haber yapılmamasının, yazılmamasının tartışılması gerekmez mi? O zaman bu itiraz niye?

Hemen söyleyeyim. Dünyanın her tarafında savcı, suç olmasa bile delil değeri taşıyan bu tür konuşmaları, teknik takip raporlarını mahkemeye sunar. Bunlar suç teşkil etmese bile savcının iddiasını güçlendirecek, suç örgütüyle suça bulaşmamış bile olsa birtakım insanları etkilemeye yönelik belgeler olarak kayda geçmesinde hukuki anlamda bir problem olmaz. Zaten Oda TV iddianamesindeki ana suçlama, adı geçen tutukluların medyadaki yapılanmaları ve medyadaki insanları etkileyerek Ergenekon davasını sekteye uğratmak değil mi? Eee, o zaman neye itiraz ediyoruz? Bugün bu davadan Silivri'de tutuklu olanlar, gazetecileri birtakım yalan yanlış bilgilerle etkilememiş mi? İnanmayan bizim burada yayınlamaya utandığımız konuşmalara baksın! Kendi görüşlerine yüz vermeyen yayın yönetmenlerine kurdukları komploları, söyledikleri küfürleri yeniden okusun...

Başından beri Ergenekon operasyonlarına karşı olan gazeteci dostlarımız bu konuşmalara balıklama atladı. Önce özel hayattan girdiler, sonra da 'Zeus, deyyus' gibi oyunlarla işi sulandırmaya devam ettiler. Teknik takibe takılan bir ismin konuşmaları deşifre edilirken, bu deşifreyi yapan memurun Zeus'u 'deyyus' olarak anlamasında ne var Allah aşkına? Tamam bu haber olur; ama bugüne kadar Türkiye'nin mafyadan, derin devletten, faili meçhul ölümlerden kurtulmasını sağlayan operasyonlarla ilgili bırakın manşet yapmayı, birinci sayfalarından bile görmeye tenezzül etmeyen bir gazetemizin Oda TV iddianamesini "Zeus, deyyus oldu" başlığıyla manşet yapmasına ne demeli? Hemen cevap vereyim; sulandırma hem de bal gibi sulandırma... Bu

arada medyanın Zeus'unu öğrenmiş olduk; acaba Nemrut'u kim? Çok merak ediyorum. Bu konuda bana yardımcı olurlarsa sevinirim...

Fazıl Say yine coştı!

Dünyaca ünlü piyanistimiz Fazıl Say, yine coşmuş!!! Bir ay önce usta yönetmen Nedim Hazar'ın Alman Yeşiller Partisi üyesi eşi Dr. Ulrike Dufner'e önce su fırlatıp sonra da küfreden sanatçı, şimdi Orhan Gencebay ile Müslüm Gürses'e saldırmış. Bu kez biraz daha ileri giderek Sezen Aksu'yu da işin içine katmış.

Say, Orhan Gencebay, Müslüm Gürses ve Sezen Aksu için ağır ifadelerde dolu Twit'lerinde şunları yazmış: "Orhan Gencebay 3. sınıf müzisyendir. Haa kibar adamdır. Ama kibar adam olmak meslek değil! Müslüm Gürses ise bir müzisyenin kılcal damarı olamaz. Sezen Aksu bir kompozisyon bölümü öğrencisinin altı haftalık ilk bilgisine sahip değildir..."

Birilerinin artık cesaretle çıkıp Fazıl Say'a, 'Ya sen de kim oluyorsun, kendini ne sanıyorsun?' deme vakti geldi sanırım. Ama anladığım kadarıyla sanat camiası Say'a değer vermediği gibi söylediklerini de önemsemiyor. Ona cevap vermeye bile tenezzül etmiyor. En doğrusu da bu olsa gerek. Ancak Say da en çok buna bozulmuyor mu zaten, biraz daha yok sayılırsa depresyona girme tehlikesi var.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kim yalan söylüyor?

Kurşunkalem 2011.10.22

Tarık Akan'ın mafya babası Dünder Kılıç'ı devreye sokarak Taş Mektep'i, Hrant Dink'in elinden aldığı iddiasını yaklaşık iki ay önce yazmıştım.

Akan'a, iddialarla ilgili açıklamasını bu köşede yayınlayacağımı belirtmiştim. Akan'dan o gün bugün ses yok. Geçen hafta pazartesi günü iddialarımı Ekrem Dumanlı köşesine taşıyınca, Akan'dan ses geldi.

Hürriyet Gazetesi'ne verdiği cevaplarda iddiaların gerçek dışı olduğunu söylemiş. Hatta bunları dile getirenleri mahkemeye vereceğini belirtmiş. Bilmeyenler için hatırlatayım: 1989'da Bakırköy'de Taş Mektep olarak bilinen bir zamanların Rum Ortaokulu'nu kiralamak için iki ünlü yarıştı. Sinema sanatçısı Tarık Akan ve Hrant Dink... Dink, Akan'ın Taş Mektep'i kiralamak istediğinden habersiz okulun sahibi Rum Vakfı ile anlaşp, epey de bir bedel ödeyerek binayı kiraladı. Dink, orayı kitabevi yapmak istiyordu. Akan ise o zamanlar boya deposu olarak kullanılan ve kendisinin de okuduğu okulu harap halden kurtarıp okul yapmak istiyordu.

Mafya devreye girince sorun çözüldü

Dink'lerin orayı kiraladığını öğrenince, okulu kendisinin çok almak istediğini bizzat yanlarına giderek ilettiler. Ancak bu rekabete hiç beklenmedik isimler, yani mafya karıştı. Yine iddialara göre Tarık Akan, dönemin ünlü mafya babası Dünder Kılıç'ı devreye soktu. İki ünlü isim arasında bir müddet gerilimli günler yaşandı. Sonunda iş tatlıya bağlandı! İki tarafı Beşiktaş'ta buluşturan Kılıç, sorunu bir çözdü pir çözdü ve binanın yeni kiracısı Tarık Akan oldu.

Yazdıklarım buydu. Aslında kapalı kapılar ardında 20 yıldır konuşulan bir olayı, bir iddiayı köşeme taşımıştım. Tarık Akan böyle bir şey olmadığını iddia ediyor. Beni, Akan'ın bu olayı inkâr etmesi şaşırtmadı. Asıl, Hrant Dink'in kardeşi Orhan Dink'in eğer doğruysa Hürriyet'e verdiği demece şaşırdım. "Tarık Akan'a yüklenmek istiyorlarsa, bunu ağabeyim Hrant Dink üzerinden yapmasınlar. O yazılanlar bizim açımızdan doğru değil. Biz 90'lı yıllarda Taş Mektep'i kiraladık ama daha önce Tarık Akan'a söz verildiğini öğrenince gönül rızasıyla okulu ona verdik." diyen Orhan Bey, beni epey hayal kırıklığına uğrattı. Yaşananları bugüne kadar saklamasını, içine atmasını anlıyorum; ancak 'yazılanlar bizim açımızdan doğru değil' demek en insaflı ifadeyle cesaretiyle tanıdığım Orhan Dink'e yakışmadı.

Keşke Oral Çalışlar konuşsa!

Bu olayı 20 yıldır bir 'aile' sırrı olarak saklamalarını anlıyorum; ama madem kendi iradeleri dışında gündeme geldi niye 'Yok böyle bir şey' diyorlar, anlamıyorum. Haydi iddialar asılsız; peki birkaç yıl önce aile dostları Oral Çalışlar'ın bizzat atv ekranlarında anlattıkları da yalan mı? Çalışlar, olayın en önemli tanıklarından. O gün yaşananları bizzat Hrant Dink'ten duyan Çalışlar, keşke çıksa da o dönemi anlatsa. Ya da köşesinde yazsa da herkes öğrense...

Tarık Akan, mafya babası Dünder Kılıç ile Dünder Uçar'ı karıştırdığımızı söylemiş. Beşiktaş'ta Dink kardeşlerle Akan'ı buluşturan ve arayı bulan isim Dünder Kılıç değil miydi? Bu konuda Orhan Dink ne diyecek acaba?

Son sözüm Rum Vakfı Başkanı Niko Atanasyadis'e. Sayın Atanasyadis, en yakın dostlarınıza dert yanarken, 'Tarık Akan kiramızı arttırmıyor' diye avukat tutarken, kendisini mahkemeye verirken başka; kamuoyuna açıklama yaparken başka konuşuyorsunuz. Siz değil misiniz 'Akan, beş dönümlük arazi içinde bulunan iki tarihi yapıya çok az kira veriyor.' diyen? Neyse bana çok az bir zaman verin. Gerçekleri bulup çıkarmak benim görevim oldu. Bu tartışma burada kalmayacak...

Gürsel Tekin'in tweet'lerini hangi gazeteci yazıyor?

Teknolojiyle aram iyi değildir; belki inanmayacaksınız ama hâlâ bir cep telefonum bile yok. Ama bir arkadaşımın zoruyla CeBIT'te buldum kendimi. O fuarın altını üstüne getirirken bir şirketin standında bir koltuğa oturdum, etrafı seyrediyordum. Bir ara yanıma televizyon ekranlarından tanıdığım bir hanımefendi geldi oturdu. Çantasından küçük bir alet çıkardı, dizüstü bilgisayardı galiba. Yok yok daha küçük bir şey. iPhone mu iPad mi, ne diyorlar, işte onu çıkardı ve açtı. Baktım, Twitter'a girdi. Bir şeyler yazıyor, tweet atıyor. Önce kendi hesabından bir şeyler gönderdi; sonra CHP Genel Başkan Yardımcısı Gürsel Tekin'in hesabını açtı. Sanki Tekin'miş gibi tweet'ler yazıyor. "Allah iyiliğini versin Ahu! Tekin adına yazılan tweet'leri sen mi yazıyorsun?" dedim, tabii ki içimden ve hemen oradan ayrıldım. Haaa unutmadan, ben de bir hesap açtım bu arada. Pek vaktim olmuyor ama asistanıma da şifremi verdim, o girip birşeyler yazıyor. Ama sadece benim söylediklerimi... Kendi fikirlerini benim fikrimmiş gibi yazmasına asla izin vermem. Merak edenlere Twitter adresim: @kursunkalemzmn

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kanuni'ye az kalsın zina yaptıracaktı!

Kurşunkalem 2011.10.29

Muhteşem Yüzyıl dizisinin son bölümünü izledim, şaşırdım kaldım. Dizideki Kanuni Sultan Süleyman, işini gücünü bırakmış, kadınların ayak oyunları ile ilgileniyor.

Tamam haydi, senaryo gereği Kanuni'yi kadınların elinde oyuncak haline getirdiniz. Tarihi gerçekleri yok sayıp, koskoca hükümdarın karizmasını çizdiniz. Ama tarihi bir karakteri bu kadar da saptıramazsınız. Kanuni'yi, Osmanlı Devleti'nin sınırlarını üç kıtaya yaymış, hazineyi doldurmuş bir sultan değil de uçkurunun peşinde bir padişah gibi yansıtmak her şeyden önce izleyiciye haksızlık değil mi? Sultan Süleyman'ı hiç bilmeyen ve dizide gören milyonlarca genç-yaşlı insana 'Kanuni kim?' diye sorulsa nasıl bir cevap vereceğini merak eden var mı? Hemen söyleyeyim: Zalim, uçkuruna düşkün, kadın peşinde, iktidar hırsıyla hareket eden bir padişah...

Kanuni'yi bir tarafa bırakalım. Yakın tarihimizden örnek bir şahsiyet alıp Kanuni'nin yerine koyalım. Acaba o şahsiyetlere 'senaryo gereği' Kanuni'ye yaptıklarının onda birini yapabilirler mi? Can Dündar'ın 'Mustafa' filminde Atatürk'e içki içirdi diye başına gelenleri çok iyi biliyoruz. Ama ben dizi senaristlerine kızmıyorum, her fırsatta tarihiyle övünen milletimizin diziyi neden bu kadar sevdiğini, izlerken vicdanlarının sızlayıp sızlamadığını merak ediyorum.

Bunları niye mi yazdım? Biliyorsunuz dizinin son bölümlerinde Kastilya Prensesi Isabella Fortuna adlı bir karakter karşımıza çıktı. Karakteri, eski Devlet Bakanı Yüksel Yalova'nın kızı Melike İpek canlandırıyor. Dizi ekibi İpek'i bir balıkçıda keşfetmiş. Rol gereği Kastilya Prensesi Isabella, Hürrem Sultan'a rakip! Bizim senaristler, Kanuni ile Isabella'ya aşk yaşatmaya başladılar. Senaryoda Isabella ilk önce evliymiş. Yani az kaldı Kanuni, evli bir kadın ile aşk yaşayacakmış. Ya da, tövbe, zina yapacak! Osmanlı'da padişah ile cariyeler arasında yaşanmış aşk hikâyeleri var. Ama bir padişahın evli bir kadın ile aşk yaşaması hem geleneklerimize hem de dinimize aykırı. Senaristlerin o kadar gözü dönmüş ki koskoca padişaha zina yaptırmayı düşünmüşler! Kimin aklına geldiyse, son anda evli Isabella gitmiş nişanlı Isabella gelmiş. Bakalım reyting uğruna Kanuni'yi daha ne hallere sokacaklar?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cumhurbaşkanı Gül'den gülümseten krizler!

Kurşunkalem 2011.11.05

Geçtiğimiz akşam Yıldız Sarayı'nda açılan 'Hat Sanatının Şaheserleri Hilye-i Şerîfeler' sergisinin resepsiyonundaydım.

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ve eşi Hayrünnisa Gül, Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay, İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş'ın da aralarında bulunduğu çok sayıda davetlinin katıldığı açılıшта, Hafız Osman, Kazasker, Mahmud Celaleddin, Hasan Rıza, Mehmed Aziz Rifai, Kamil Akdik, Hamid Aytaç gibi hat sanatının büyük ustalarının, Peygamberimiz Hz. Muhammed'i anlattıkları eserleri yakından görme fırsatı buldum. 1 Aralık'a kadar devam edecek sergiyi kaçırmamanızı tavsiye ederim.

Serginin açılışını Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay yaptı. Çok kısa ve öz konuştu. Siyasetçilerin bu tür açılışlarda uzun uzun konuşmalarından, önlerine konulan metni okumalarından pek hazzetmem. Günay'ı bu kısa ve öz konuşması için kutluyorum. Günay'dan sonra herkes Cumhurbaşkanı Gül'ün konuşmasını beklerken

sunucu Bakan'a teşekkür edip kürsüden indi. Ben dahil ziyaretçilerin çoğundaki beklenti açılışta Gül'ün bir konuşma yapacağı yönündeydi. Ama öyle olmadı; yüreğimiz ağzımıza geldi.

Açılışta takdimleri yapan yılların müzayedecisi Turgay Artam, Cumhurbaşkanı'nı kürsüye davet etmeyi unuttu, 'olmaz böyle bir şey!' diye düşünürken, Bakan Günay'ın Gül'ün kulağına bir şeyler fısıldadığını gördüm. Günay, "Efendim, bir konuşmada siz yapsanız. Lütfedin, kürsüye." şeklindeki sözleri ve ısrarı üzerine Cumhurbaşkanı öne doğru yöneldi. Kürsüye çıktı. Kendisinin de burada bizler gibi davetli olduğunu, konuşma yapmak gibi bir planı olmadığını ama Bakan'ın ricasını da kıramadığını söyledi. Mini bir protokol krizinin çıkmasını bekleyenlerin yüzleri gülmeye başladı.

Cumhurbaşkanı Gül, sergiye emeği geçenlere teşekkür ettikten sonra İstanbul'a en çok yakışan serginin Peygamberimiz'i anlatan bu sanat eserleri olduğunu, son yıllarda eski sanatlara olan ilginin arttığına da dikkat çekti, bu durumu çok sevindirici bulduğunu söyledi. Konuşmasının sonlarına doğru da Cumhurbaşkanlığı Kültür ve Sanat Büyük Ödülleri'nden birisinin de bu sefer 'Geleneksel Sanatlar dalında' bir isme verildiğini söyledi. Ancak bu sözlerinden sonra 15 saniye kadar durakladı, hafiften tebessüm etti. Yanında bulunan Turgay Artam da bizler gibi Gül'ün usta hat sanatçısının adını unutmuş olacağını düşünmüş ki araya girerek "Hasan Çelebi" dedi. Gül bu kez gülmeye başladı: "Duydunuz mu? Ben kendisiyle biraz önce bu sergide karşılaştım. Hayırlı olsun, dedim. İsmi açıklamak istemiyordum. Hemen nasıl duydunuz?" diyerek merakını dile getirdi. Anlaşılan Gül'ün yoğunluktan dolayı sergiden bir süre önce Cumhurbaşkanlığı Basın Ofisi tarafından ödüllerin sahiplerinin basına açıklandığından haberi yoktu. Hat sanatçısının ismini unutmuş değildi; sadece kimin aldığını buradan açıklamak istemediğinden dolayı susmuştu.

İşte bizim için 'minik kriz' olarak yorumlanan ancak kısa bir süre sonra kriz değil bilinçli tercihler şeklinde karşımıza çıkan bir serginin açılışında gözüme çarpan enstantaneler...

Bir gazeteci daha cezaevinde

Geçtiğimiz hafta Türkiye'nin en ünlü gazetecilerinden biri sessiz sedasız cezaevine girdi. Bu seferki sebep öncekiler gibi darbecilerle, karanlık odalarda iş tutmak değil tamamen gazetecilik faaliyeti. Hem de içeri girebilmek için epey uğraşmış. Cezaevinde mahkûmların bir gününü anlatan haber çalışması için koğuştaki onlarla 24 saat geçirecek olan bayan gazetecinin izin dilekçesini onaylarken bakan bey espriyi patlatmış "İçeri alması benden, çıkarması savcıdan. Çıkamazsa beni aramasın." Yıllarca Ankara'daki siyasetçi ve bürokratlara kök söktüren bayan gazetecinin içeride biraz daha kalması için bakan beyi arayanlar bile olduğunu duydum. Bakalım meslektaşımız hangi hikayelerle dışarı çıkacak. Yakında okuruz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)